

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/32 • 08 Ağustos 2008 • 50 YKr

**Direnen işçiler birleşik
mücadeleye çağırıyor!**

**Grev ve direnişlerle
sınıf dayanışmasını
büyütelim!**

CMYK

İÇİNDEKİLER

Liberal ham hayaller	3
Düzen içi çatışmada bir perde kapanırken.....	4
Geçici uzlaşma sağlayan egemenler sahte vaatler yayıyor.....	5
Orduda nöbet değişimi.....	6
Hükümetin ve medyanın Güngören katillerini saklama manevrası ters tepti .	7
Kontrgerilla düzenine karşı protestolar..	8
KEY rezaleti... ..	9
Grev ve direnişlerle dayanışma büyüyor... ..	10
Gebze’de direniş kararlılığı!.. ..	11
İşçi ve emekçi hareketinden.....	12-13
<i>Düzenin krizinden devrimci amaçlar için faydalanmak...</i>	
İşçi ve emekçi kitlelerin karşısına düzene karşı devrimci bir odak olarak çıkılmalıdır!	14-15
Liman işçilerine patron tetikçilerinden saldırı!	16
Çapa Temizlik işçileri ile konuştuk... .	17
Japon Balıkçısı ve Nazım’a yanıt:	
“Buradayız!”	18
ABD-İran ilişkileri.....	19
Irak’ı sömürgeleştirme planı halkların direnişine çarpacak!	20
Küresel kasaplar yerel kasabı yargılıyor!	21
Birleşik bir direniş ancak devrimci önderlik altında mümkündür!.. ..	22
Şah ve pat - M. Can Yüce	23
Olimpiyat meşalesi burjuvazinin elinde.....	24
“Geceyarısı Ekspresi” ve zindan gerçeği!	25
<i>Bir direnişin öyküsü...</i>	26
Mücadele postası	27

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/32 ● 8 Ağustos 2008

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.de
http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık
Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Ergenekon İddianamesi ve AKP’yi kapatma davası üzerinden süren düzen güçlerinin savaşı bir süreliğine dinmiş oldu. Düzen güçleri birbirlerini yıpratmak adına kan kusarken sermaye medyasının tüm çirkeflüğinden fazlasıyla faydalandılar. Uzlaş sağlanana kadar yaşanan her türden gelişme ya orduyu ya da AKP’yi yıpratmak şekilde verildi. Sayısız iddia ve belge çarşaf çarşaf yayınladı.

Şimdi çatışma duruldu. Geriye hep birlikte düzenin bekası için kontrgerilla devletini aklamak, çete düzenini temize çıkarmak kaldı. Zira bu süreçte birbirlerini yıpratmak adına sistemin temel kurumlarıyla da oynamış oldular. Emekçilerin bilincinde ordu da, AKP de yıpranmış, “devlet pislik içinde yüzüyormuş” düşüncesi güçlenmiş oldu. Egemenler bu kanının güçlenmesini engellemek için hep birlikte harekete geçtiler.

Uzlaş sonrası burjuva medya sistematik olarak Ergenekon davasından yansıyan belgeleri, iddiaları yayınlamaya devam ediyor. Ancak hiçbir şekilde devletin temel kurumlarını işin içine sokmuyor. Bundan özenle uzak duruyor. Zira düğmeye basılmıştır ve devlet tüm kurumlarıyla aklanmak üzere temize çıkarılmaya çalışılmaktadır.

AKP’ye kin kusan Doğan medyası da, orduya ateş püsküren dinci medya da şimdi elbirliği yaptılar ve ne etliye ne de sütlüye dokunmadan sadece kişilere fatura ettikleri belgeleri manşet manşet yayınlamaya giriştiler.

Mehmet Ağar’ın Veli Küçük’le ilişkileri, Korkut Eken’in çete hesaplaşmasına nasıl kurban edildiği vb. Susurluk’tan gerçekleştirilen katliamlara kadar tüm devletin kirli işleri, kişilerin üzerine yıkılarak verilmeye başlandı. İsimleri dolaşan tetikçilerin denetimden çıktığı, devletin hiçbir kurumuyla ilişkisi kalmadığı vb. yalanlarıyla haberler süsleniyor. Tüm kanlı ve kirli icraatların devletin bilgisi ve denetimi dışında gerçekleştiği topluma empoze edilmeye çalışılıyor. Şimdi elbirliğiyle devletin derinlerine kadar sızan “kirli güçler ve çeteler” temizlenerek devlet aklanmaya çalışılıyor.

Sermaye medyasının kendisi de bu düzenin bir parçasıdır. Hem de en etkili, en çirkin ve ikiyezlü bir parçasıdır. Can havliyle düzeni aklamaya çalışmaktadır. Çünkü o da aynı çöplükten beslenmekte, milyonların

açlığı, sefaleti, baskı ve terörle susturulması sayesinde varlığını sürdürmektedir.

Her biri sermaye gruplarının tekelinde olan ve onların çıkarları doğrultusunda yayın yapan tekelleri medya teşhir edilmeli, bu sistemle birlikte dağıtılması gereken bir odak olduğu emekçi kitlelere anlatılmalıdır.

Hatırlatma:

Gazetemizin fiyatında uzun bir dönemdir değişikliğe gitmediğimiz okurlar tarafından bilinmektedir. Önümüzdeki sayıdan itibaren gazetemizin fiyatı 1 YTL olacaktır. Okurlarımızın bunu anlayışla karşılayarak gerekli desteği vereceğini umuyor ve bekliyoruz.

Düzeltilme:

Gazetemizin 1 Ağustos 2008 tarihli 2008/31. sayısında yeralan “*Geçici olmaya mahkum gerici uzlaşma!*” başlıklı başyazının son cümlesi, hatalı olarak şu şekilde basılmıştır:

“*Düzene karşı devrim alternatifine dayalı bir çizgi, düzen hakkında şu veya bu türden hayaller yayan her türden oportünist tutum ve çabayla birleştirilmek zorundadır.*”

Doğrusu şu şekildedir:

“*Düzene karşı devrim alternatifine dayalı bir çizgi, düzen hakkında şu veya bu türden hayaller yayan her türden oportünist tutum ve çabaya karşı mücadele ile birleştirilmek zorundadır.*”

Yayın süreci içerisinde gözden kaçan bu hata nedeniyle okurlarımızdan özür diler, düzeltiriz...

Kitapçı ve bayiilerde...

Liberal ham hayaller

Dikkate değer bir biçimde Askeri Şura çalışmasının hemen öncesine denk getirilen kapatma davası kararını izleyen ilk haftanın ardından şimdi tablo artık daha da net. Burjuva gericiliğinin iki kanadının iç dalaşmasında geçici bir uzlaşmaya varıldığı, bunun bizzat ABD'nin ağırlık koyması ile yeni bir dengede sağlandığı, fakat bu dengenin de fazlasıyla iğreti olduğu, her an yeniden bozulabileceği üzerine artık yaygın bir görüş birliği var. Askeri Şura'dan yansıyan ve CHP'de bile huzursuz tepkilere yolaçan tablo ile Güngören katliamını en rezil bir biçimde saptırmak çabası varılan uzlaşma ve uyumu ortaya koyarken, bunu izleyen yeni YÖK atamaları yeni bir krizin daha bugünden ilk işaretlerini veriyor.

Fakat aralarındaki ilişkilerin seyri ne olursa olsun, burjuva gericiliğinin her iki kanadı içeride sermayenin hizmetinde emekçilere ve Kürt halkına karşı, dışarıda emperyalizmin ve siyonizmin hizmetinde bölge halklarına karşı tam bir uyum içinde hareket etmektedirler. Kriz sürecinin ayrıca kanıtladığı daha temelli gerçek budur. Bu konuda aralarında esasa ilişkin herhangi bir görüş ayrılığı yoktur. Olduğu kadarıyla da bu, tam da bu aynı kriz süreci içinde, özellikle de 5 Kasım'da sağlanan Washington mutabakatından beri, en aza indirildi. Amerikan emperyalizminin kriz sürecine müdahalesinin en önemli sonucu bu oldu. O, tarafları kendi çıkar ve ihtiyaçlarına uygun düşen bir çizgide yakınlaştırmayı ve uyumlulaştırmayı başardı. Bunu görmek için bir yıl öncesine kadar en önemli görüş ayrılığı sorunu olarak görülen Irak ve Güney Kürdistan politikasına ya da Türkiye'deki Kürt sorununun ele alınışına bakmak yeterlidir.

Gel-gitler halinde yaşanan yüzeydeki didişmenin gerisindeki daha esaslı gerçek budur. Yaşanan krizin kontrollü bir süreç halinde seyretmesinin gerisinde de bu var. Devletin kilit mevzilerine ve rant kaynaklarına hakim olmak arzusu yüzeydeki didişmeye yolaçarken, Amerikancı sermaye düzeni temelindeki köklü çıkar birliği, tüm temel sorunlarda uyumlu bir işbirliğine yolaçmaktadır. Birleştirici ortak çizgi, emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin hizmetinde emekçilere ve bölge halklarına karşı düşmanlıktır. Yalnızca genel planda ve uzun vadeli olarak değil, gündemdeki sıcak sorunlar üzerinden de, yani gündelik politika olarak da.

Bu esaslı olgunun devrimci politika açısından büyük önemi vardır. Zira buradan bakıldığında, tüm iç dalaşmalarına rağmen tüm kanatlarıyla burjuva gericiliğinin işçi sınıfı, emekçi kitleler ve ezilen halklar karşısında bir ve aynı cepheyi, kokuşmuş düzen cephesini oluşturdukları görülür. Bunun karşısına ise ancak işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların birleşik devrim cephesi çizgisi ile çıkılabilir. Düzen cephesine karşı devrim cephesi, devrimci bir politikanın asgari stratejik temeli budur. Safını buradan kurmayan öteki herşeyi mutlak biçimde buna tabi kılmayan her politika gerçekte kurulu düzenin kendi sınırları içinde kalır, düzen çatlaklarından beslenir, iflah olmaz bir oportünizmin ifadesi olur ve şaşmaz bir biçimde reformist kimliği işaretler.

Devrimci politikanın, aynı anlama gelmek üzere devrimci taktiğin temeli, zorunlu ve belirleyici koşulu, devrimci stratejidir. Devrimci strateji yoksa, siyasal sürecin tüm seyri boyunca belirleyici değilse, devrimci politika için de asgari ve zorunlu koşul yok demektir.

Bunun olmadığı bir durumda ise devrimci iddia ve söylem her türlü dayanaktan yoksundur ve yalnızca kaba bir aldatmacanın ifadesidir.

Uzun yıllar sol saflarda en bayağı bir oportünizmin temsilcisi olan, ardından general yalakalığına soyunan ve kurulu düzenin bayağı bir savunucusu haline gelen Perinçek yıllar önce, “politika egemen sınıflar arasındaki çelişkiden yararlanmak değilse nedir” diye soruyordu. Bu soruyla o gerçekte düzen sınırlarında bir politika anlayışını, bayağı bir burjuva kuyrukçuluğunun politikaya bakış tarzını ortaya koyuyordu. Bu politika anlayışı onu ve partisini egemen sınıfın bir kesimine karşı öteki kesimiyle safa girmeye, geline yerde de bunun kurbanı olmaya götürdü.

Devrimci politika elbette burjuva gericiliğinin iç çelişkilerini hesaba katar ve bundan devrimci amaçlarla yararlanmaya çalışır. Ama bu, devrimci politika devrimci stratejinin ışığında belirlendiği için ve şaşmaz biçimde ona hizmet ölçüde böyle olur. Öte yandan bu, hiçbir zaman devrimci politikanın esas içeriğini de oluşturmaz. Devrimci politika esas içeriğini düzen çatlaklarından değil, fakat düzenle cephe cepheye olmaktan alır. Fakat ortada devrimci strateji yoksa, dost ve düşman saflar ve ilişkiler toplumun temel sınıf ilişkileri ve bunun politik izdüşümleri üzerinden tanımlanmıyorsa, egemen sınıf iktidarını yıkmak ve yerine devrimci sınıfın devrimci iktidarını kurmak izlenen stratejinin esasını oluşturmuyorsa, ortada devrimci bir politika için temel ve zorunlu koşul da yok demektir. Bu durumda kurulu düzenin iç çelişkilerinden yararlanmak adına yapılan her şey, gerçekte çelişki içindeki egemen sınıf gruplarından birinden birinin safında, en azından yedeğinde yer almaktan başka bir sonuç yaratmaz. Perinçekçi politikanın ibretlik akibeti de bunu kendi yönünden tüm açıklığı ile gösteriyor. Düzen çatlaklarında politika yapmanın bu iflah olmaz temsilcisi şimdi umutsuzluk içinde “millete gitmekten”, kitlelere dayanmaktan, bunun dışında yol kalmadığından dem vuruyor. Bu yeni söylemiyle o, başta ordu olmak üzere düzen kurumlarına dayalı

politik hesaplarının acınası biçimde boşa çıkmış olmasının yarattığı hayal kırıklığını dışa vuruyor.

Fakat Perinçek'in şoven bir burjuva milliyetçiliğinin temsilcisi haline gelerek yaşadığı uç politik savrulma yanıltıcı olmamalıdır. Onun politika üzerine ortaya koyduğu yaklaşımın ideolojik özü, gerçekte tüm kesimleriyle reformist solun politika anlayışının ortak eksenidir. Politikayı egemen sınıflar arası çelişkiler üzerinden kurmak, bir başka ifadeyle düzen çatlakları üzerinden politika yapmak, hep yinelediğimiz gibi reformist solun ortak özelliğidir. Şu farkla ki, bazıları buna ilişkin tutumlarını daha kaba ve ölçsüz biçimde açığa vururlarken, öteki bazıları bu konuda daha utangaç ya da ihtiyatlı hareket etmekte, daha ince bir oportünizmden yarar ummaktadırlar.

Son 10 yıldır, bu 28 Şubat süreci sonrasında beri demek oluyor, reformist solun bir kesimi bağımsızlık, laiklik ya da daha genel planda “cumhuriyetin kazanımlarını savunmak” adına burjuva “ulusalcı” güçlerin ve düzen ordusunun dümen suyunda politika yapmak yolunu tutarken, öteki bir kesimi demokrasi, “askeri vesayet rejiminden kurtulmak” ve Kürt sorununda barışçıl çözüm adına AB yanlısı burjuva kesimlerin, geline yerde ise AKP'nin dümen suyunda hareket ediyorlar ve AB yandaşlığını bayrak edinen Amerikancı burjuva libaralleriyle flört ediyorlar.

Birinci kesim son zamanların gelişmeleriyle dersini almış bulunuyor. Bununla, izlediği politik çizgiden gerekli sonuçları çıkarmış ve böylece kuyrukçu zaafiyetini gidermiş bulunuyor demek istemiyoruz; yalnızca gelişmelerin burjuva gericiliğinin bu kanadı üzerine kurulan hayallere büyük bir darbe vurduğu anlatmak istiyoruz. Eğer bu hayallerden geriye olup bitenlere rağmen bir şey kalmış idiyse, bu da Anayasa Mahkemesi'nin kararıyla uçup gitti. Bu alandaki hayalkırlığı öylesine büyüktür ki, etkisini CHP üzerinde bile gösterebiliyor. Son günlerde düzen ordusuyla girilen alışılmadık polemikler bunu yansıtıyor.

Oysa öteki kesimin, AB'ci burjuva gericilik cephesinin yedeğinde sözde demokrasi mücadelesi verenlerin hayalleri, son dönemin gelişmeleri

üzerinden daha da depreşmiş bulunuyor. Bunu depreştirense Türkiye tarihinin gördüğü en kirli ve rezil bir psikolojik savaş ve manüplasyon eşliğinde süren Ergenekon operasyonudur. Liberal solun bu kesimi artık git gide daha açık biçimde bunu, bir yanından da olsa devletin çetelerden arınması, askeri vesayet rejiminin güçten düşmesi olarak sunmakta, buna yönelik çabalara verilecek destekle bu sürecin derinleştirilmesinden sözdebilmektedir. Bu, çatışma halindeki burjuva gericiliğinin bir kanadının sergilediği kaba bir oyuna ilişkin liberal ham hayallerin dipsiz kuyusudur.

Artık tüm açıklığı ile ortaya çıkmıştır ki, Ergenekon operasyonu, ABD’ye karşı çatlak sesler çıkaran “ulusalcı” ekibin en rezil yöntemlerle bertaraf edilmesinin yanı sıra, AKP hükümetine karşı komplolara girişmiş üç-beş çetecinin harcanmasıyla devletin tam kalbinde duran kontrgerilla çetesinin aklanması ve gizlenmesi operasyonudur. Bunun ötesinde hiçbir anlamı yoktur.

Burjuva gericiliğinin iç çatışmasının seyrinin Amerikancı vesayet rejimini pekiştirdiği bir durumda, bundan askeri vesayet rejiminin zayıfladığı sonucunu çıkarmak bir başka liberal ham hayaldir. Türkiye’nin kendini özgü askeri vesayet rejimi cumhuriyetin kuruluşundan kök alıyor olabilir; ama II. Dünya Savaşı’nı izleyen bütün bir dönemde tümüyle Amerikan emperyalizmin denetimine ve hizmetine girdiği tartışmasız bir olgudur. Türkiye’de özgürlük mücadelesinin tüm kazanımlarını boğan ve gerçek demokrasi dinamiklerini felce uğratan faşist askeri darbeler dolaysız olarak ABD ürünü olmuştur ve bunlardan ikincisi, gerçekleştiği gün Brüksel’deki NATO karargahında özel kutlamalara konu edilmiştir. Askeri vesayet rejiminin 28 Şubat Müdahalesi olarak somutlaşan yakın yıllara ait yeni ürünü de, yine ABD destekli bir operasyon olarak gerçekleşmiş ve ortaya aynı operasyonun bir parçası olarak bugünkü AKP’yi çıkarmıştır.

Türkiye’nin bütün bir yakın tarihi bu ülkede askeri vesayet rejiminin ABD-NATO damgası taşıdığını ve ikiyüzlülüğü bir kimlik haline getirmiş Avrupa’nın da örtülü desteğini aldığını göstermektedir. Ergenekon operasyonu vesilesiyle üzerine çok konuşulan gülünç darbe girişimleri bile kendi yönünden bu aynı olguyu kanıtlamaktadır. Zira bu girişimler ABD istemedikçe ve destek vermedikçe, Türkiye’de ordunun darbe yapmaktan aciz olduğunu göstermiştir.

Türkiye’nin gerçekleri bunlarsa eğer, tüm seyriyle amerikancı vesayet düzeninin pekişmesine yolaçan olaylar zincirinden askeri vesayet rejiminin zayıflamakta olduğu sonucunu çıkarmak, en hafif ifadeyle düşünme gücünü yitirmek, bir kez daha liberal ham hayallerin dipsiz kuyusuna düşmek demektir. Rejim krizine ABD müdahalesi elbette orduyu da terbiyeden geçiriyor, gücünü ve etkisini belli yönlerden sınırılıyor. Fakat hangi yönde ve ne ölçüde? ABD’nin Türkiye’ye ve onu çevreleyen bölgeye yönelik planlarına çıkarılan güçlükleri bertaraf etme yönünde ve yalnızca bu ölçüde. Bunun için Kıbrıs ve Kürt sorunlarını hatırlatmak yeterlidir. Ordu terbiyeden geçirilerek bu konularda ABD politikalarıyla uyumlu hale getiriliyor. Bunun demokrasiyi geliştirmekle, “sivil siyasetin alanını genişletmekle”, tersinden askeri vesayet rejimini zayıflatmakla uzaktan yakından bir ilgisi yok. Bunlar amerikancı liberal kalemlerin sistemli biçimde sola pompaladığı aldatıcı hayallerdir. Ordunun politika üzerindeki vesayeti ABD’nin dönemsel ihtiyaçlarına ve tercihlerine sorun yarattığı ölçüde ABD onu elbette sınırlama yoluna gider. Ama bu aynı gerçeğin kendisi, yine ihtiyaçlarının gerektirdiği her durumda onu kullanabilmek olanağı anlamına da gelir.

Bu olanaksa tüm haşmeti ve melanetiyle yerli yerinde duruyor.

Kızıl Bayrak

Düzen içi çatışmada bir perde kapanırken...

Devrimci mücadeleyi yükseltmenin tam zamanı!

Birkaç hafta öncesine kadar düzen cephesinde tam bir kaos egemendi. Bir savaş haline varmış bulunan düzen içi çatışmada AKP tarafı karşı tarafın kapatma davasına karşı Ergenekon operasyonu ile yanıt vermişti. Ergenekon operasyonunun 6. dalgasında orgeneral düzeyinde iki general eskisinin gözüaltına alınmasıyla AKP tüm kozlarını sahaya sürmüştü. Böylelikle hem karşı tarafa ciddi bir tehdit savruluyor, hem de gözüaltına alınanlar ordunun darbecilikleri ve anti-amerikancılıklarıyla teşhir olmuş unsurları olduğu ölçüde bu hamlenin bir ayıklama ve aklama manevrasına dönüştürülebileceği ima ediliyordu.

İşte çatışma bu noktada iken, çatışan güçler bir mutabakata vardılar ve bu mutabakatın sonucu olarak da silahlarını geri çektiler. Bu mutabakata bağlı olarak önce Ergenekon iddianamesi açıklandı ve beklendiği gibi iddianame ordunun ve ordu merkezli kontrgerillanın aklanmasının aracına dönüştü. Bu geri çekilişe müteakip karşı taraftan da kapatma davası sonuçlandırılarak, kapatmak yerine uyarmakla yetindi.

Böylelikle düzen içi çatışmada silahların karşılıklı olarak çekildiği evre geride kalmış oldu. Ama şimdilik. Çünkü, çatışmanın konusunu oluşturan nedenler orta yerde duruyor. Ortada sahte bir “dostluk” ve mutabakat havası esiyor ama herkes bu havanın gelip geçici olduğunu biliyor. Her iki taraf da sahnede el sıkışıp dostluk pozları verirken, sahne gerisinde uygun zaman geldiğinde kullanılmak üzere cephaneler hazırlanıyor, saflara çeki düzen veriliyor vb...

Diğer taraftan, ortak efendileri de bu çatışmanın ardından uşaklarının iplerini daha sıkı bir biçimde tutuyorlar. Şimdi onlardan, çatışarak geçirilen günlerin ardından işçi ve emekçiler ile bölge haklarına karşı kapsamlı bir saldırı programını uygulamak üzere işbaşı yapmalarını istiyorlar. Sadece içerisi için değil dışarısı için de efendilerine sınırsız hizmette bulunmak üzere harekete geçiriliyorlar. Çünkü emperyalistlerin ve işbirlikçi sermayenin artık sabredecek zamanı yok. Kaybedilen zamanı misliyle telafi etme, demek oluyor ki işçilerin ve emekçi halkların tepesine çullanma zamanı gelmiş bulunuyor.

İşte gürültülü çatışmanın ardından gelen bu geçici durulma dönemi ana hatlarıyla bu doğrultuda ilerleyecek. Düşmanlıklarını zoraki bastırıp efendilerinin gösterdiği ortak hedefler doğrultusunda elbirliği yapacak olan “düşman kardeşler”, işçilere, emekçilere ve kardeş halklara karşı silahlarını çevirecekler. Böyle olduğu ölçüde ise, düzen içi çatışmanın tozu dumanı altında bırakılmış olan sınıfsal cepheleşmeler giderek daha net biçimde görünür hale gelecek. Zira, düzen içi çatışmadan yeni çıkmış cepheler olarak, işçilere, emekçilere ve kardeş halklara karşı birleşerek ortak hareket etmekte bir güçlük yaşamayacaklar.

Elbette bunun gerçekleşmesi, düzenin efendilerinin çatışan uşaklarını yönetebilme kabiliyetlerine bağlı olacaktır. Uşakların iç kavgasından yararlanmakla birlikte, efendilerin bugünkü ihtiyacı, düzen güçlerinin tüm enerjilerini emperyalist-kapitalistlerin sınıf çıkarları uğruna kullanılmasıdır. Zaten iç çatışma vardı ve noktada bu çıkarlara zarar verecek potansiyelleri içerisinde barındırıyordu. Neyse ki, zamanında ve yerinde yapılan müdahalelerle, karşılıklı hamlelerle saçılan pislikler düzeni aklamak ve tahkim etmek doğrultusunda değerlendirilebildi. Ama yine de henüz durumu tam olarak kontrol altına alabilmiş sayılmazlar. Ayrıca devrimci ve ilerici güçler de, ortaya dökülen pisliklerden dolayı düzeni ve devleti yargılamak doğrultusunda belli bir inisiyatifle hareket etmektedirler.

Bu cepheden durumun ne yönde gelişeceğini, aynı zamanda, sınıf ve emekçi hareketinin politik yönde alacağı mesafe belirleyecektir. Ekonomik ve sosyal sorunların biriktirdiği, öfke ve mücadele isteğinin bir dizi direniş ve grevle kendisini dışavurduğu bu dönemde, ekonomik-sosyal taleplerin siyasal taleplerle iç içe geçmesi, sınıf ve kitle hareketinin tek tek kapitalistlere karşı mücadeleyi bir bütün olarak kapitalist sınıfa ve onun adına ülkeyi yöneten çürümüş-çeteleşmiş devletine karşı mücadeleye dönüştürmesi yolunda önemli imkanlar bulunmaktadır. Diğer taraftan, bugün düzen güçlerinin birleştikleri bir ortak eksen olan Kürt düşmanlığı karşısında Kürt halkının direniş ve mücadele bayrağını yükseltmekten başka bir çaresi yoktur. İşçi sınıfı ve emekçiler cephesinden düzene karşı direnme ve mücadele eğiliminin bu biçimde gelişmesi demek, düzen içi çatışmanın geri plana düşüp safların düzen-devrim kutuplaşmasına bağlı olarak netleşmesi sonucunu yaratacaktır.

Saflaşmanın düzene karşı devrim-sınıfa karşı sınıf ekseninde kurulması halinde düzenin ipliğinin pazara çıkması da kolaylaşacaktır. Fakat, emekçilere ve ezilen haklara karşı saldırıya geçmek üzere kendi saflarına çeki düzen vererek ordularını hazırlamakla meşgul olan düzen güçleri karşısında, hala da kurulu düzen zemini üzerinde boş parlamanter hayallerle oyalanan, çürümüş düzenin şu ya da bu kurumuna bel bağlayan kararsız küçükburjuva liberal unsurlar tozu dumanı birbirine katmaya devam etmektedirler. İşte bundan dolayı, düzene karşı devrim saflaşmasını olgunlaştırmak isteyen devrimci güçlerin bu liberal ara sınıf platformlarıyla hesaplaşmaları kaçınılmaz olacaktır. Ancak bu noktada önemle belirtmek gerekir ki, düzene karşı devrim mücadelesinin başarılarla ilerlemesi için olduğu kadar, bu türden ara sınıf platformlarının etkisizleştirilmesinin de yegane yolu, sınıf ve emekçilerin geniş yığınlarının mücadeleye kazanılmasından geçmektedir.

Geçici uzlaşma sağlayan egemenler sahte vaatler yayıyor...

Baskı, sömürü ve kölelikten kurtulmanın yolu anti-kapitalist/anti-emperyalist mücadeledir!

AKP'nin kapatma davasını “jet hızı”yla karara bağlayan Anayasa Mahkemesi, tüm dünyada ilgiyle izlenen orta oyununu, Washington'daki neofaşist çeteyi, işbirlikçi Türk burjuvazisini, iktidar ve rant kavgasına tutuşan laik-dinci düzen kuvvetlerini ve nihayet adı geçen tarafların her türden yordakçısını memnun eden “mutlu son”a ulaştırarak perdeyi kapattı.

Egemenler arası çatışmanın şiddetinin vardıği boyut itibarıyla geçici de olsa rejime soluk aldrabilecek yegâne kararı veren Anayasa Mahkemesi, yasalara olmasa da Amerikancı rejime bağlılığını ve tam bir sadakatle hizmet etme kararlılığını kanıtlamış oldu. Uzlaşmanın geçici, kılıçların bileniyor ve çatışmanın yakın gelecekte kaldığı yerden devam edecek olması ise, Anayasa Mahkemesi'nin inisiyatif alanı dışındadır.

Rejim kurumlarında “haber kaynağı” bulunan kalemşörler taifesi, günler öncesinden Anayasa Mahkemesi'nin vereceği kararı köşelerinde açıklamışken, bunu “olgunlaşan Türk demokrasisinin başarılı sınavı” şeklinde değerlendirenler, eğer rejimin yalancı borazanları değillerse, derin bir aymazlık içinde olmalılar. Zira alınan kararın “olgunlaşmış demokrasi” bir yana, düzenin yasalarıyla bile alakası bulunmuyor. Anayasa Mahkemesi'nin hangi üyesinin ne yönde görüş bildireceği Washington patentli dayatma/uzlaşma sürecinde belirlenmişken, hukuktan ve demokrasiden bahsetmek abesle iştigaldir.

Amerikancı rejime dair yanılısma yaratmak amaçlı demagojik vaazlara değil de gerçek hayata bakılırsa, ortada demokrasiyle ilgili herhangi bir gelişmenin söz konusu olmadığı rahatlıkla görülür.

Vurgulamak gerekiyor ki, demokrasinin veya demokratik hakların niteliği vaazlarla değil, emekçi sınıflar ile onlar adına politika yapan örgüt ve partilerin bu haklardan ne ölçüde yararlandığıyla ölçülür. Bu kıstaslar ışığında bakıldığında ise, sendikal olma hakkını kullanan işçilerin jandarma/polis saldırısına maruz kaldığı, sınıfın ekonomik-demokratik hakkını savunan sendikacıların “çete kurmak” suçlamasıyla zindana atıldığı, akademik-demokratik talepler uğruna mücadele eden gençliğe “terörist” yaftası asıldığı bir rejim gerçekliği çıkar karşımıza. Dahası bu rejim, 1 Mayıs kutlamaları sırasında olduğu gibi, dünya kamuoyunun gözleri önünde demokratik haklarını kullanmaya çalışan işçileri, emekçileri ve devrimcileri azgın bir devlet terörüyle sindirmek için polis ordusunu seferber edebilmiştir.

Ve en önemlisi, Kürt halkına karşı ırkçı-inkârcı politikada ısrar eden bu rejimin nasıl yıllardır kirli bir savaş yürüttüğü, bu topraklarda yaşayan işçilerin, emekçilerin ve Kürt halkının mücadelesini boğabilmek için nasıl bir cinayet şebekesine dönüştüğü, karşımızda tepeden tırnağa çeteleşen bir devlet gerçeğinin durduğudur.

Buna rağmen Türk demokrasisinin olgunlaştığını iddia edenlerin görevi ancak şarlatanlık kategorisinde değerlendirilebilir.

“Rejim derin bir krize sürüklenmekten kurtuldu, herkes süreçten gerekli dersleri çıkararak yoluna

devam etsin, patronlar sonuçtan memnun, borsalar yükseldi, artık asıl işimize dönelim” diyen düzenin efendilerinin gündeminde, öyle demokrasiyi olgunlaştırmak türünden “gereksiz” uğraşlar bulunmuyor. Onlar, “bir süreç vardı, onu geride bıraktık, o halde asıl işimize bakalım” diyorlar. Yani egemenlerin gündeminde emperyalist-siyonist güçlerin bölge politikalarının hayata geçirilmesi için daha etkin suç ortaklığı, işçi sınıfı ve emekçileri hedef alan neoliberal saldırıların dozunun arttırılarak sürdürülmesi ile Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaş öncelikli yerini koruyor.

Görünen o ki, dinci-gerici hükümet ile Çankaya'nın tepesindeki yol göstericisi, AB ile ilgili masalları yeniden anlatmaya başlayacaklar. Dikkat edilirse, bir dönem AB üyelik süreci üzerinde koparılan yaygaralar uzun süredir gündemin dışına düşmüş durumda. Zira, ABD'nin bölgeye dönük kirli planlarına hizmet etmek için harcanan çabalar, emekçileri hedef alan kesintisiz saldırılar, Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaş, egemenler arası çatışma koşullarında demokrasi masalları anlatmayı sürdürmek kolay değildi.

Şimdi geçici bir uzlaşma sağladığımıza göre “toplumu AB hayalleri ile yeniden oyalamaya başlayabiliriz” diyor Amerikancı rejimin şefleri. Bu arada Ankara'ya gönderdikleri etkili isimlerle Anayasa Mahkemesi'nin kararının şekillenme sürecine fiilen katılan Washington'daki savaş kundakçıların, “AB reformlarına kaldığımız yerden devam edin” talimatı verdiklerini belirtelim.

Birbiriyle çatışan tarafların Washington'dan gelecek desteğe bağımlı olmaları, her iki tarafı da ABD'ye uşaklık konusunda daha bir hevesli kılıyor. Denilebilir ki, sağlanan geçici uzlaşmanın en belirgin sonuçlarından biri, tüm kesimleriyle Türk sermaye iktidarının ABD'nin bölge halklarına karşı yürüttüğü saldırıda daha aktif bir rol üstlenmeye hazır hale

gelmesidir.

Sermaye iktidarı bir yandan “reform” adı altında neoliberal saldırıları yoğunlaştırıp ABD-İsrail hizmetinde aktif taşeronluk rolünü yerine getirirken, öte yandan toplumu sahte söylemlerle sersemletme hazırlığı içinde görünüyor. Anayasa Mahkemesi'nin kararını açıklamasından sonra medya görevlilerine konuşan dinci-gericiliğin başı Tayyip Erdoğan'ın, *“Taze bir başlangıç için gelin umutlarımızı, hayallerimizi, kardeşlik bağlarımızı, vatandaşlık şuurumuzu bir kez daha tazeleyelim”* türünden lafları, söz konusu hazırlık çerçevesinde ele alınmalıdır.

ABD'nin yönlendirmesi ve işbirlikçi burjuvazinin isteği ile sağlanan geçici uzlaşma, bir süreliğine de olsa uzatılabilir. Ancak bu olasılık gerçekleşse bile bunun işçi sınıfına, emekçilere, ezilen Kürt halkına, ilerici ve devrimci harekete sağlayacağı hiçbir kazanım olamaz. Tersine, onlar birlik olunca daha pervasızca saldırma yoluna gideceklerdir. Kaldı ki, birbirleriyle çatışırken bile emekçilere saldırmak söz konusu olduğunda ortak hareket etmekte en ufak bir sıkıntı yaşamıyorlar.

İşçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının sahte vaatlerle oyalanacak zamanı olmamalıdır. Laikiyle-dincisiyle Amerikancı sermaye güçlerinin gündemi de, emperyalist-siyonist güçlerin Ortadoğu'ya yönelik planları da emekçilerin ve ezilen halkların geleceğini karartmaktan başka bir şey vaad edemez. Onlar, sınıfsal çıkarları gereği halkları demokrasi veya özgürlüğe değil, köleliğe sürükleyebilirler ancak.

İşçi sınıfı ve ezilen halklar sınıfsal, ulusal, mezhepsel baskı ve sömürden kurtulmak için düzenin şu veya bu kurumu ya da temsilcisinden medet umamazlar. Hem çalışma ve yaşam koşullarının demokratikleştirilmesinin, hem de her tür sömürü, baskı ve kölelikten kurtulmanın yolu, meşru-militan zeminde yükseltilecek anti-kapitalist/anti-emperyalist mücadeledir.

Orduda nöbet değişimi...

Emperyalizme uşaklık, emekçi halklara düşmanlık generallerin değişmeyen çizgisidir!

TSK'nın yeni komuta kademesi ile birlikte haklarında soruşturma yürütülen askerler hakkında disiplin soruşturmalarını karara bağlamak üzere toplanan YAŞ'ın (Yüksek Askeri Şura) kararları belli oldu. Buna göre, Yaşar Büyükanıt'ın yerine İlker Başbuğ Genelkurmay Başkanı seçildi. İlker Başbuğ'un yerine ise Jandarma Genel Komutanlığı yapan Işık Koşaner Kara Kuvvetleri Komutanı olarak atandı. Böylece İlker Başbuğ'dan sonra Genelkurmay Başkanı olacak asker de şimdiden belirlenmiş oldu.

Atamaların böyle olacağı zaten biliniyordu. Zira ordunun atama ve terfide izlediği bazı kuralları var. Genelkurmay Başkanı'nın Kara Kuvvetleri'nden gelmesi gibi katı gelenekler de ayrıca buna eklenebilir. Ancak katı kural ve geleneklerinin olması ordunun tercihlerden ve mevki kavgalarından muaf olduğu anlamına gelmiyor. Gelmediği gibi tersine, bu katı kural ve gelenekler aslında uzun vadeli tercihlerin ürünüdür. Fakat stratejik belirleyiciler gözden kaçırıldığı için, ordunun kendinden menkul bir kurallar ve gelenekler bütünü tarafından yönetildiği gibi bir yanılsama oluşturuluyor.

Oysa düzenin koruyucu ve kollayıcısı olma misyonunu yüklenen ordu, aynı zamanda emperyalistlerin savaş örgütü NATO'nun bir parçasıdır. Dolayısıyla sadece ülkedeki egemen sınıfların değil, aynı zamanda emperyalistlerin de çıkar ve tercihlerine bağlıdır. Bu güçlerin çıkarlarına göre oluşturulan konseptlere uygun olarak çalıştırılıyor, yapılandırılıyor ve yönetiliyor. Bu olgu, orduyu kişilere bağlı olmaktan çıkardığı gibi, diğer taraftan sisteme uygun kişilerin seçilmesinde de son derece katı bir mekanizmaya sahip olduğunu gösteriyor. Dolayısıyla ordunun üst kademesinde yer alan generallerin hemen hepsi, sistemin onayından geçmiş, dahası özenle seçilip eğitilip bu kademeler için hazırlanmış unsurlardan oluşuyor. Elbette bu sıkı mekanizmalara karşın bazı unsurlar zamanla sistemin kabul edemeyeceği bir çizgiye yönelebilir. “Avrasyacı” Şener Eruygur ve Hurşit Tolon gibi), ya da zamanla bazı unsurların elenmesi gerekebilir. İşte YAŞ'ın en önemli işlevlerinden biri de bu eleme işleminin tamamlanmasıdır. Böylelikle, ordu hiyerarşisinde sisteme en uygun ve sadık kadroların önü açılmaktadır.

Bu dönemin YAŞ'ı ise, içinden geçilen süreçten dolayı ayrı bir önem taşıyor, bir rejim krizi yaşayan düzen açısından oldukça önemseniyordu. Öyle ki, iç çatışmaya bağlı olarak yürütülen medya kampanyalarında YAŞ kararları çatışmaya bağlı olarak tartışılmakta ve daha günler öncesinden “müstakbel” Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'un adı etrafında yoğun tartışmalar yapılmaktaydı. “Ulusalci” çevreler cephesinden daha çok hayal kırıklığı yaratan Yaşar Büyükanıt'ın yerine gelecek olan İlker Başbuğ'un AKP karşısında daha kararlı bir mücadele yürütüp yürütmeyeceği tartışılmaktaydı. Dinci ve liberal çevreler cephesinde ise, en azından bir döneme kadar, İlker Başbuğ'u terbiye edecek tarzda yayımlar göze çarpıyordu.

Fakat, çatışmanın bir mutabakata vardırılmasıyla birlikte bu tür yayınlar kesildi ve daha çok ordudaki süreklilik vurgusu ön plana çıkarılmaya başlandı. Yanısıra İlker Başbuğ'un izlemeye alındığı, onun tutumuna göre davranılacağı yönünde kayıtlar

düştü. İşte bu koşullarda ordu kademelerindeki değişiklikler daha çok İlker Başbuğ'un kişisel özellikleri olarak sıralanan vasıfları üzerinde yoğunlaşıyor. Böylece aslında, kişisel özelliklerden yola çıkılarak, ordunun düzen içi çatışmalarla yıpranan kimliği onarılmaya çalışılıyor.

Elbette, çatışmalı bir dönemin geçici bir mutabakat dönemine yerini bıraktığı, düzenin yönetici güçlerinin ordunun hem siyasi hem de askeri gücüne dayalı hesaplar yaptığı bugünkü şartlarda göreve gelen yeni Genelkurmay Başkanı da bu yeni koşullara yanıt vermek zorunda olacaktır. Dahası, Ergenekon operasyonu ile ordunun denetim dışına çıkmış anti-amerikancı ayak bağlarından temizlenmesi, ordunun yeni komuta heyetinin elini kolunu daha da serbestleştirmiş olacaktır. Dolayısıyla yenilik aranacaksa burada aranmalıdır. Bu koşullarda, ordunun yeni komuta kademesi Amerikan emperyalizminin politikaları konusunda çok daha tereddütsüz ve sakınmasız biçimde hareket edecek, gerek içeride ve gerek dışarıda işçilere, emekçilere ve kardeş halklara karşı tam bir NATO ordusu gibi harekete geçirilecektir. Nitekim, İlker Başbuğ ile onun yerini alacağı söylenen Işık Koşaner'in sicilleri durumun tam olarak böyle olduğunu net biçimde ortaya koymakta ve bundan sonra ordunun izleyeceği çizgi hakkında yeterince fikir vermektedir.

İlker Başbuğ'un geçmişine bakıldığında, onun askerlik yaşamının büyük bölümünü NATO karargahlarında geçirdiği görülmektedir. Belçika'da NATO Uluslararası Askeri Karargahı'nda Cari İstihbarat Plan Subaylığı yapan İlker Başbuğ, NATO Savunma Koleji'ni ve İngiltere Kraliyet Harp Akademisi'ni bitirmiş. Avrupa Müttefik Kuvvetleri Yüksek Karargahı'nda Enformasyon Daire Başkanlığı gibi görevlerde bulunmuş. Demek ki, emperyalistlerin askeri eğitim süreçlerinden geçen ve NATO kademelerinde bağlılığını kanıtlamış bir askerdir

kendisi. Bu haliyle de NATO'nun vurucu gücü, ABD emperyalizminin ülkedeki stratejik dayanağı olan ordunun başında bulunmasında şaşırtıcı bir yan yoktur. NATO'cu ve amerikancı kimliği son derece berrak olan İlker Başbuğ, içeride ve dışarıda emperyalistlere hizmette sınır tanımayacak özellikte bir askerdir.

İlker Başbuğ'un ardılı olan Işık Koşaner'in sicili de oldukça dikkat çekici. Bir NATO askeri olarak Işık Koşaner de bir süre Güney Avrupa Müttefik Kuvvetleri Komutanlığı İstihbarat Dairesi'nde çalışmış. Daha sonra ise Genelkurmay Özel Harp Dairesi ve Özel Kuvvetler Komutanlığı Kurmay Başkanlığı görevlerinde bulunmuş. Yani bugün döküntüleri Ergenekon operasyonu ile temizlenen ve aklanıp gözlerden saklanan kontrgerilla aygıtının başında bulunmuş bir askerdir kendisi. NATO ve doğrudan NATO'ya bağlı olarak çalışan kontrgerillanın merkezinde duran bir isim olarak Genelkurmay Başkanlığı'na hazırlanması ordunun terfi ve tayin kurallarına tamamen uygundur.

Demek ki, ordu cephesinde işler olağan biçimde yürümektedir. Emperyalizmin vurucu gücü, ülke üzerindeki egemenliğinin dayanağı ve emekçi halka karşı bir iç savaş aygıtı olan ordu, bu özelliğini safralarından da kurtulmuş olduğu bir dönemin ardından sağlamlaştırarak sürdürecektir.

Sonuç olarak belirtmek gerekir ki, bu ülkede işçi sınıfı ve emekçi halkın çıkarları doğrultusunda emperyalist-kapitalist kölelik sistemine yönelen her çaba generalleri özel bir tarzda hedef almak durumundadır. Çünkü, kurulu düzenin koruyucusu ve kollayıcısı olma misyonunu taşıyan generaller her türden toplumsal ilerlemenin en azılı düşmanıdır. 12 Eylül gündeminin ısındığı bu günlerde bu gerçeği döne döne işlemek, hem kontrgerilla operasyonlarıyla hesaplaşmak hem de önümüzdeki dönemi kazanmak açısından önemlidir.

Hükümetin ve medyanın Güngören katillerini saklama manevrası ters tepti...

Katliamın sorumlusu kontrgerilla devletidir!

Güngören katliamının kontrgerilla tarafından gerçekleştirildiği gün geçtikçe su götürmez bir gerçek haline geliyor. Üstelik düzen cephesinden hükümet ve medya elbirliğiyle yürütülen dezenformasyon kampanyasına rağmen bu böyle. Dahası, bu kampanyanın kendisi de, suçun devlete ait olduğu gerçeğine kanıt oluşturuyor. Çünkü, katliamın kontrgerilla tarafından gerçekleştirildiği o kadar açık ki, düzen cephesine tam bir telaş havası hakim. Bu telaşla yapılan üstünü örtme, suçu PKK'ye atarak işin içinden sıyrılma manevraları da doğal olarak göze daha fazla batıyor, telaş içinde yaptıkları acemilikler ellerine ayaklarına dolanıyor.

Katliamdan hemen sonra, ortada herhangi bir kanıt yokken hükümet, CHP, polis ve medya sorumlu olarak PKK'yi ilan etmekte bir sakınca görmemişti. Fakat katliamın gerçekleştiriliş zamanı, biçimi ve hedefleri üzerinde düşünüldüğünde, adres dosdoğru kontrgerillaya çıkmaktaydı. Zaten Ergenekon tartışmalarıyla ortalığa saçılan pisliklerin farkında olan halkı da bu iddialarına inandıramadılar. Öyle ki, halkın büyük bölümü bu katliamı PKK'nin yaptığına inanmıyor, kontrgerillanın parmağı olduğu yönünde bir kanaat taşıyordu. Bunun üzerine devlet cephesinden yeni bir manevra kaçınılmaz oldu.

Bunun için tüm şüpheleri gidermek amacıyla tanınmış bir yöntem izlendi. Henüz katliamın üzerinden birkaç gün geçmişken, kolluk güçlerinin katilleri yakaladığı duyuruldu. Daha gözaltına alınanlar mahkemeye çıkarılmadan, bizzat İçişleri Bakanı, bombayı patlatanların kesin olarak yakalandığını, şüpheyi yer bırakmayacak kanıtlara sahip olduklarını söyledi ve sorumlunun PKK olduğunu ilan etti. İçişleri Bakanı'nın açıklamasıyla eşzamanlı olarak, başını *Hürriyet* gazetesinin çektiği düzen medyası, gözaltına alınanları bombacı olarak teşhir etti. Hatta daha da ileri giderek, bu kişinin polis ifadesinde "bombayı patlattıktan sonra keyifle izledim" dediğini manşetinden duyurdu. Provokatörlüğün bu düzeyde alçakça icra edildiği olaylar herhalde az bulunur. *Hürriyet* gazetesinin başını çektiği bu provokatörler tam bir linç kampanyasına giriştiler. Böylece de, Güngören katliamını gerçekleştirenlerle aynı soysuz amacı taşıdıklarını, tam bir eylem birliği içerisinde davrandıklarını göstermiş oldular.

Gözaltına alınanların mahkemeye çıkarılmalarının ardından bunun böyle olduğu da, tam olarak açığa çıkmış oldu. Çünkü, bombacı olarak gösterilen tekstil işçisi Kürt genci de dahil olmak üzere gözaltına alınanların bu yönde herhangi bir ifadelerinin olmadığı, dahası kendilerini tutuklayan mahkeme ve savcılığın bu yönde herhangi bir soru sormadığı ve tutuklamanın bombalama eylemi değil, örgüt üyeliği ve yardım yataklık iddiasıyla olduğu açığa çıktı. Bu kadarıyla da kalmadı, medyanın senaryolarına malzeme olarak kullandığı tüm iddialarının da aslı astarı olmadığı somut delillerle kanıtlandı. Örneğin medya bombayı

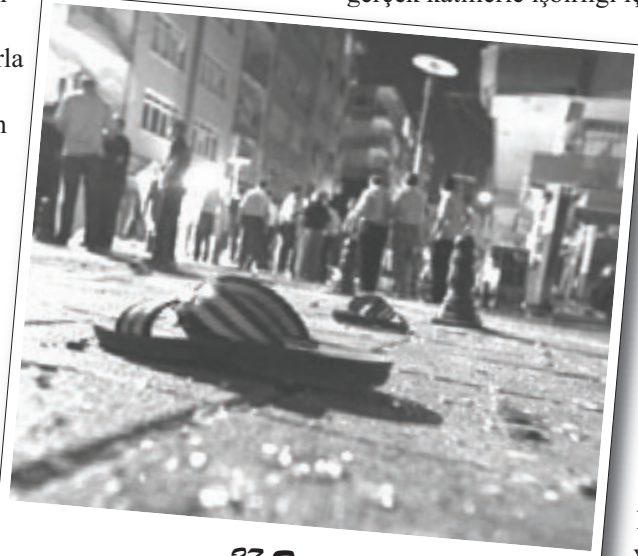
koyduğu iddia edilen gencin Kandil'de bomba eğitimi alıp ülkeye dönüş yaptıktan sonra bu eylemi gerçekleştirdiğini ayrıntılarla anlatıyordu. Fakat, tekstil işçisi gencin bordrosu onun aralıksız çalıştığını ispatlamaktaydı vb... Nitekim aynı günlerde açıklamalarda bulunan Alman İstihbarat Örgütü'nün (BND) şefi de katliamın PKK'nın işi olamayacağını vurguladı.

Böylelikle medya aracılığıyla oynanan bu oyunun gerçek katilleri aklamak için düzenlenmiş bir mizansen olduğu ortaya çıkmıştır. Yalan söylemeye, mizansenler kurup yoksul Kürt

emekçilerini katil diye yutturmaya ihtiyaç duyanların gerçek katillerle işbirliği içerisinde oldukları açıktır.

Belli ki, hükümet ve medya elbirliğiyle katil devleti saklamaya çalışıyorlar.

Yapılması gereken, katil devletten hesap sormak üzere, devlete ve düzene karşı emekçilerin öfkesini harekete geçirmektir. Baltayı bu kez taşa vuran, suç üstü yakalanan kontr-gerilla devletinden hesap sorulmalıdır. Bunun için verilecek mücadelede hakların kardeşliği bayrağı yükseltilmeli, halkları birbirine düşürüp, bölüp parçalayarak işleri yürütme hesapları boşa çıkarılmalıdır.

27 Temmuz 2008 | Güngören

Taksim'de kontrgerilla düzenine karşı ortak yürüyüş...

“Bu pisliği devrim temizler!”

Kontrgerilla düzenine karşı ortak süreci örmek için biraraya gelen ilerici ve devrimci kurumlar, 3 Ağustos günü Taksim'de gerçekleştirdikleri eylemle, gerici iç dalaşa karşı tek alternatifin devrim olduğunu haykırdılar. Militan ruhun hâkim olduğu coşkulu eylemle katliamcı devlet geleneğine tok bir yanıt verdiler.

Beyoğlu Tünel'de “Bu pisliği devrim temizler!” pankartı arkasında döviz ve flamalarla toplanan yüzlerce kişi buradan sloganlarla Galatasaray Lisesi'ne yürüdü.

“Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Biji bratiya gelan!”, “Kahrolsun MGK, MİT, CIA, Kontrgerilla!”, “Kahrolsun ABD, işbirlikçi AKP!”, “Çeteler halka hesap verecek!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganlarının atıldığı yürüyüş çevik kuvvetin belli aralıklarla kurduğu barikatlar eşliğinde devam etti.

Alınteri, **Anti Kapitalist**, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), **Demokratik Toplum Partisi (DTP)**, Emek Partisi (EMEP), **Emekçi Hareket Partisi (EHP)**, Ezilenlerin Sosyalist Platformu (ESP), **Halk Cephesi**, Halkevleri, **Halk Kültür Merkezleri (HKM)**, Kaldıraç, **Köz**, Odak, **Sosyalist Dayanışma Platformu (SODAP)**, Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP), **Sosyalist Parti Girişimi**, Toplumsal Özgürlük Platformu (TÖP), **Limter-İş**, **DİSK / Sine-Sen**, **Tekstil-Sen**, '78'liler Federasyonu ve **KESK İstanbul Şubeler Platformu** bileşenleri Galatasaray Lisesi'ne geldiğinde, katılımcı kurumlar adına basın açıklaması okundu.

Açıklamada Maraş, Çorum, Sivas, Gazi ve 1 Mayıs '77 katliamlarına dikkat çekildi, kontrgerilla düzeninin katlettiği kişilerden bazılarının isimleri sıralandı. Güngören katliamının kontrgerilla saldırılarından biri olarak nitelendirildiği açıklama şu sözlerle devam etti: “Bu patlayan bomba, siyasi iktidarın kontrgerillanın üzerine gitmediğinin göstergesidir. Söylenen yalanlar karşısındaki çıplak gerçektir. Ergenekon iddianamesiyle 5-10 ulusalcı faşisti derdest edenlerin, kontrgerilla düzenine dokunmadığının kanlı bir kanıtıdır. Bir kısmı tasfiye edilmiş kontrgerilla, bütün vahşetiyle iş başındadır. Hazırlanan Ergenekon iddianamesi ise, iş başındaki kontrgerilla düzeninin koruma kalkanıdır. Hükümet karşıtı bir hareketi

Ergenekon operasyonu ile durduranlar, Güngören bombacılarını durdurmamıştır. Çünkü dertleri, katliamlara, provokasyonlara karşı halkı korumak değil, kendi çıkar aygıtlarını korumaktır. Çünkü tüm halkımızı acıya ve öfkeye boğan Güngören katliamı faillerinin henüz tasfiye edilme zamanı gelmemiştir.”

Açıklamanın devamında gerçek faillerin ve yönlendiricilerin açığa çıkarılmadığı, saldırının sorumlusunun PKK olduğu söylenerek hedef saptırıldığı ve kontrgerillanın korunduğu ifade edildi. “Teröre karşı milli birlik” adı altında Kürt halkına düşmanlığın kışkırtıldığı söylendi.

Basın açıklaması, katliamdan çıkar elde etmek isteyen düzen partilerinin ve medyasının teşhirinin yanı sıra eylemin de temel vurgusu olan düzen pisliğini devrimin temizleyeceğinin altını çizen şu sözlerle sona erdi: “Bugün Güngören katliamının hesabını sormak, halkımızın acılarını paylaşmak, kontrgerilla düzenini yaratan devlet anlayışıyla hesaplaşmaktan geçiyor. Tüm işçi, emekçi ve ezilenleri birlikte hesap sormaya çağırıyoruz. Gerçekler aydınlansın, halka hesap verilsin!”

Bini aşkın ilerici ve devrimcinin katıldığı eylem sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

3 Ağustos 2008 | Taksim

Kontrgerilla düzenine karşı protestolar...

“Kontrgerilla düzeninden hesabı emekçi ve ezilen halklar soracak!”

Kontrgerilla düzenine karşı ortak mücadele ...

31 Temmuz günü gerçekleştirilen basın toplantısı ile kontrgerilla düzenine karşı mücadele çağrısı yapıldı. “Kontrgerilla düzeninden hesabı emekçi ve ezilen halklar soracak!” pankartının

açıldığı basın açıklamasında, düzenin çatışan taraflarının karşısında devrimci ve ilerici güçlerin bağımsız tutumlarını ortaya koymak amacıyla biraraya geldikleri, kontrgerilla düzenine karşı bir süreç örgütleyecekleri vurgulandı.

Açılış konuşmasının ardından ortak basın açıklaması metni okundu. Açıklamada, Ergenekon adlı kontra örgütlenmesini dağıtmak için yola çıktığını söyleyen AKP ve sermaye kesiminin aslında kendi muhaliflerini sindirme ve kontrgerillayı aklayıp, ABD’nin bölge planlarına uygun bir biçimde yeniden düzenlemekten başka anlam taşımayan bir operasyon sürdürdüğünü ifade edildi. Halkın ve onun devrimci, demokratik güçlerinin kanla yarattığı mücadele değerlerinin, egemenlerin kirli orta oyunu malzemesine dönüştürülmesine izin verilmeyeceği, politik hak ve özgürlükler için ve emperyalizme karşı mücadelenin, hiçbir sermaye kuvveti tarafından kullanılmayacak kadar, işçi, emekçi ve ezilen tüm halka ait olduğu söylendi. Tüm kontrgerilla politikalarının sorumlularının şimdi ve geçmişte devlet mekanizmalarının en tepesindeki sermaye uşakları olduğu vurgulandı.

BDSP, DTP, EMEP, EHP, ESP, Sosyalist Parti Girişimi, Halk Cephesi, HKM, Kaldıraç, Köz, Odak, ÖDP, SODAP, TÖP, SDP tarafından oluşturulan birliktelik, kontrgerilla düzenine karşı ortak eylem ve etkinlikler gerçekleştirecek.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Halk Cephesi: “Kontrgerilla işbaşında!”

Halk Cephesi İstanbul temsilciliği, 31 Temmuz günü Taksim Tramvay Durağı’nda gerçekleştirdiği basın açıklaması ile kontrgerillanın AKP’nin dışında olmadığını vurguladı. “AKP yalan söylüyor, kontrgerilla işbaşında! / Halk Cephesi” pankartı ve dövizlerinin açıldığı eylemde kontrgerillanın Türkiye’nin 60 yıldır değişmeyen gerçeği olduğu belirtildi. Hiçbir iktidarın yıllardır kontrgerillayı tasfiye etmeye kalkışmadığı, aksine kontrgerilla politikalarını sahiplenip, sürdürücüsü oldukları ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İTO ve SES: “Terör şebekeleri temizlenmeli!”

İstanbul Tabip Odası (İTO) ve Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Şişli Şubesi, Güngören’deki saldırıyı, Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi’nde, 31 Temmuz günü gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla protesto etti.

İTO ve SES üyeleri adına açıklama yapan SES Şişli Şube Başkanı Rabia Tuncer, “Bu saldırı bir kez daha göstermiştir ki, Türkiye’de terör şebekeleri temizlenmelidir. Demokratik bir mücadele ile halka karşı işlenen suçlar ve tertipler aydınlatılmalıdır” dedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKD: “Kontrgerilla karanlığı istemiyoruz!”

Emekçi Kadınlar Derneği (EKD) 2 Ağustos günü Taksim Tramvay Durağı’ndan başlattığı yürüyüşün ardından Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Yürüyüşte, “Kontrgerilla karanlığı istemiyoruz! / EKD” pankartı ve “Yaşasın kadınların kardeşliği!”, “Kontrgerilla yargılansın!”, “Ergenekon çetesini halk yargılasın!” vb. dövizler taşındı. Yapılan açıklamada 12 Mart ve 12 Eylül’de darbeleri kimin gerçekleştirdiğinin ve bin operasyonu kimin yaptığının artık zor bir bilmece olmadığı belirtildi. Güngören’de patlatılan bombanın kardeşliğe atılan bir bomba olduğu söylendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gülsuyu: “Katillerden hesabı emekçiler soracak!”

4 Ağustos akşamı Gülsuyu Mahallesi’nde yapılan eylemle Güngören’de gerçekleştirilen saldırı protesto edildi. BDSP, Halk Cephesi, DHP, Partizan, EMEP, DTP, D. Komünistler, P. Devrimci Duruş, SDP ve ESP tarafından örgütlenen eylem öncesinde kahveler dolaşarak eyleme çağrı yapıldı. Ardından parkta toplanılarak Heykel’e doğru yürüyüşe geçildi. Polisin yoğun ablukaya aldığı Heykel’e gelindiğinde kitle adına açıklama yapıldı. Güngören’de patlatılan bombanın failinin devlet olduğu söylendi. Yaratılmak istenen korku atmosferinin Gülsuyu’nda da etkisini gösterdiği, mahalle halkının tedirgin olduğu belirtildi.

150 kişinin katıldığı eylem sırasında polisin provokatif tutumu boşa düşürüldü. Eylemde sık sık “Kahrolsun MGK, MİT, CIA, kontrgerilla!”

“Katillerden hesabı emekçiler soracak!”, “Yaşasın halkların onurlu mücadelesi!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Maltepe

Limter-İş: “Katiller bulunsun, hesap sorulsun!”

Limter-İş Sendikası 1 Ağustos günü İçmeler Tren İstasyonu’nda gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla Güngören katliamı üzerinden katliam ve darbelere karşı çıkarak, “Özgürlük, adalet, eşitlik ve kardeşlik!” talebini yükseltti. Açıklamada, “yeni katliamların önüne geçilmesi için katilleri sanık sandalyesinde görmek istiyoruz” denildi.

Eylemde “Güngören katilleri sanık sandalyesine!”, “Katiller bulunsun, hesap sorulsun!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Gün gelecek, devran dönecek, çeteler halka hesap verecek!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Tuzla

Halk Cephesi: “Kahrolsun MİT, CIA, kontrgerilla!”

Halk Cephesi 4 Ağustos günü İzmir Kemeraltı’nda gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla “AKP yalan söylüyor, kontrgerilla görev başında!” dedi. Açıklamada, “Emperyalizmin çıkar ve sömürüsü için ‘ben daha iyi iktidar olurum’ diye girdikleri iktidar kavgalarının tarafı olmayalım. Yalnız ezen ve ezilen olmak üzere iki taraf olduğunu bilerek kendi iktidarımız için örgütlenelim. Emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı bağımsızlık, demokrasi mücadelesini yükseltelim!” çağrısı yapıldı. Eylem boyunca, “Kahrolsun MİT, CIA, kontrgerilla!”, “Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz!”, “Halkız, haklıyız, kazanacağız!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Devrimci 78’liler: “Darbecileri halkımız yargılayacak!”

Devrimci 78’liler Federasyonu ve İstanbul 78’liler ADA-DER, Ergenekon operasyonu ile ilgili 31 Temmuz günü Taksim Tramvay Durağı’nda basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde, “AKP, Ergenekon ve darbecileri halkımız

yargılayacaktır” pankartı açıldı.

Açıklamada, darbecilere muhtaç olunduğu inancını yaratmak için gerçekleştirilen şiddet eylemlerinin, darbe girişimlerinin ve darbenin önünün ancak demokratik güçlerce kesileceği ifade edildi. Açıklama şu sözlerle sona erdi: “Bizler inanıyoruz ki, Türkiye’de darbecileri yargılayacak, siyasi iktidarlara hesaplaştıracak yeterli demokratik güç vardır. Temel çözüm, emek ve demokrasi güçlerinin sürece müdahale etmesini sağlayabilmektir.”

Kızıl Bayrak / İstanbul

31 Temmuz 2008 / Taksim

5 Ağustos 2008 / Gülsuyu

KEY rezaleti...

Sosyal sigorta ve fonlarda işçi-emekçi denetimi!

Son haftalarda bir “KEY rezaleti” yaşanıyor. 12 Eylül’den sonra sermayenin çıkarlarının ifadesi olan neoliberal saldırı politikaları süslü yalanlar eşliğinde uygulamaya sokuldu. İşçi ve emekçileri alabildiğine sömürebilmek, bin bir yolla soyup soğana çevirmek için devreye sokulan politikalar, “dünya ile bütünleşmek”, “dışa açılmak” gibi sihirli ambalajlara sarılıp sarmalanıyordu. Bu politikaların ilk dönemlerdeki uygulayıcısı ise bilindiği üzere Turgut Özal hükümetleri idi. Azılı bir işçi ve emekçi düşmanı olan Turgut Özal’ın o dönemler dilinden düşürmediği laflardan biri de “ortadirek”ti. “Ortadireği kalkındırmak”, refaha kavuşturmak, ev ve araba sahibi yapmak düzen politikacılarının en temel propaganda malzemelerini oluşturmaktaydı.

İşte bugün çok sözü edilen Konut Edindirme Yardımı (KEY) da o dönemlerde düzen siyasetçilerinin bildik yalanlarından biri olarak gündeme geldi. 1987 yılında Turgut Özal hükümeti tarafından “çalışanları konut sahibi yapmak” amacıyla Konut Edindirme Fonu kuruldu. Buna göre işçi ve emekçilerin ücretlerinden bu fona belli bir kesinti yapılacak, işverenler de çalıştırdıkları kişilerin hesabına belli bir para yatıracaklardı. Söylendiğine göre, bu fonda biriken paraların devlet tahviline vb. yatırılarak nemalanması sağlanacak, nihayetinde de hak sahiplerinin konut sahibi olmaları için hayata geçirilecek projelerin finansmanında kullanılacaklardı.

KEY kesintileri 9 yıl boyunca devam etti. 1995 yılında kesintiler durduruldu. 1999 yılında yayınlanan bir kararname ile de çalışanların KEY hesaplarının tasfiyesine, yani hak sahiplerine geri ödenmesine karar verildi. Ancak bu paranın emekçilere dağıtılıp “çarçur edilmesine” sermaye sınıfının gönlü razı olmamış olacak ki, hak sahiplerine geri ödeme işi geciktikçe gecikti. Elbette bu arada işini bilen sermaye grupları, bankalar fonun nimetlerinden fazlasıyla yararlandılar.

AKP hükümeti kamu çalışanları sendikalarının bu konuyu ısrarla gündemde tutmalarının da etkisiyle nihayet Mayıs 2007’de fonun tasfiyesini öngören bir yasa çıkardı. Yeniden bir yıldan fazla sürüncemede kalan KEY geri ödemeleri ise Temmuz 2008’de ancak başlayabildi. Ve başladığı andan itibaren de çok yönlü bir rezalete dönüştü.

Her şeyden önce KEY’de büyük bir hak gaspının söz konusu olduğu ödemelerin başlamasıyla birlikte tam olarak kesinlik kazandı. Mayıs 2007’de KEY ödemeleri ile ilgili yasa çıkartılırken, hükümetin emekçilerin paralarının en düşük biçimde nemalandırılması için elinden geleni yaptığı, hak gasplarının söz konusu olacağı, emekçilere hak ettiğinden daha düşük paraların ödeneceği o zamandan az-çok belliydi. Fakat ödemeler başlayınca bu hak gasplarının hiç de küçümsenmeyecek boyutlarda olduğu ortaya çıktı. 2000 yılına kadar paraların tutulduğu Emlak Bankası’nın mevduat faiz oranlarının uygulanması, ancak 2000 yılından itibaren daha düşük bir faiz oranı uygulanması sonucu emekçilerin alacağı paralar ciddi oranda eridi. KESK’in verdiği bilgilere göre, 9 yıl boyunca kesinti yapılmış bir emekçinin yaklaşık 3 bin YTL alması gerekiyordu. Fakat bu paranın yarısının bile ödenmediği görüldü. Ancak bunların gene de talihliler kategorisine girdiğini, 9 yıl boyunca prim ödemesine rağmen 1000 YTL’nin üzerinde para alabilecek olanların sayısının hayli

düşük olduğunu da belirtelim.

Hükümetlerin ve genel olarak sermayenin bu işi ne kadar gayri ciddi bir biçimde ele aldıklarını, emekçilere hak ettikleri parayı tam olarak ödememek için nasıl kırk takla attıklarını, hatta yakın zamana kadar KEY’le ilgili işlemlerin, uygulamaların sanki hiç ödenmeyecekmiş gibi yürütüldüğünü gösteren başka rezaletler de yaşanıyor. Örneğin pek çok kişi açıklanan listelerde ismini bulamadı. Bulabilenlerin çoğu ise 3-5 YTL gibi komik denebilecek düzeylerde alacağı olduğunu öğrendi. Nasıl olsa ödenmez diye yıllar önce hak sahiplerinin listelerinin önemli bir kısmının hurda kağıt olarak SEKA’ya gönderildiği de gene bu süreçte ortaya çıktı. Tabii bir de Mayıs 2007’de çıkartılan yasadaki kaynaklanan sorunlar var. Onların başında da, adlarına kesinti yapıldığı halde, sadece “aile reisine ödeme yapılır” hükmü nedeniyle kadınların mağdur edilmeleri geliyor.

Sosyal sigorta ve fonlarda işçi-emekçi denetimi!

İşçi sınıfı ve emekçiler tarihsel süreç içinde kapitalist sömürü ve yıkımı sınırlamak için önemli mücadeleler vermişlerdir. İş ve iş güvencesi; işsizlik, sağlık ve yaşlılık tehditlerine karşı emekçileri korumaya dönük sosyal güvenlik mekanizmaları; parasız sağlık ve eğitim hizmetlerinin devletçe sağlanması; sağlıklı ve ucuz konut hakkı; çalışamayacak durumda olanların geçim ve bakımının devlet güvencesine alınması vb. gibi talepler bu mücadelelerin başlıca istemlerini oluşturmuştur. Kapitalist sistemin efendileri kimi zaman yükselen mücadele karşısında geri adım attıkları için, kimi zaman da mücadelenin yükselmesinin önüne set çekmek için, işçi ve emekçilerin bu taleplerini iğreti bir biçimde karşılama yoluna gitmişlerdir. Bugün tüm

dünyada bir tasfiye süreci yaşayan sosyal hak ve kazanımlar geçmişte bu sınıf mücadelelerinin ürünü olarak kazanılmışlardır.

Ancak işçi sınıfının en az 100 yıldır devam eden sosyal haklar mücadelesi sadece bu taleplerden ibaret değildir. Çünkü ifade ettiğimiz gibi, sermaye emekçilerin talep ettiği sosyal kurumları zorunlu kaldığı ölçüde oluşturmakta, fakat gerçek işlevine uygun biçimde çalışmasına olanak tanımamaktadır. Sermaye için bunların görüntüyü kurtarması, emekçileri kandırmaya hizmet etmeleri yeterlidir. Onun ötesinde bu sosyal kurum ve fonlar kapitalist sınıf tarafından bir sermaye biriktirme ve yağma aracı olarak kullanılmaktadır. Bu nedenle de söz konusu kurum ve fonların az çok işlevlerine uygun kullanılabilmesi için sermayenin bunlar üzerindeki tasarrufunun sınırlanması, buna karşılık mümkün olabildiği ölçüde işçi ve emekçi denetiminin sağlanması kritik önemdedir. İşçi ve emekçilerin denetimi altında olmayan sosyal kurum ve fonlar, sermaye için birer sömürü ve yağma imkanından öte anlam taşımamaktadır. SSK’nın yağmalanması bunun pratik bir örneğidir. Ve bugünkü KEY tartışmaları bunun somut kanıtıdır.

Buradan çıkartılacak sonuç açıktır: İşçi ve emekçilere hizmet için oluşturulmuş her türlü sosyal kurum ve fon üzerinde işçi ve emekçilerin denetim hakkı olmalıdır. İşçi ve emekçilerin mücadele bayrağında, diğer sosyal istemlerin yanında bu talep de yer almalıdır. Onlara, yani bizi sömürenlere şunları demeliyiz: *“Evet tüm çalışanlar için genel sigorta istiyoruz. Ama kurulacak sigorta kurumunun işleyişini denetlemek de istiyoruz. Evet, sağlıklı ve ucuz konutlar istiyoruz; ancak bunun için oluşturulacak fonların işçi ve emekçilerin denetimi altında olmasını da talep ediyoruz.”*

Aynı şey tüm benzeri sosyal talepler için de geçerli olmalıdır.

KESK: “KEY hırsızlığına son verilsin!”

KESK İstanbul Şubeler Platformu, 1 Ağustos günü KEY ödemelerine ilişkin Ziraat Bankası Aksaray Şubesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

“KESK Şubeler Platformu” pankartının taşındığı eylemde “Rezalete son verilsin, gerçek faizler üzerinden KEY ödensin!”, “KEY, fon hırsızlığına son verilsin!”, “Fonlar hırsızlara, rantiyeye kaynak oldu!” dövizleri taşındı. Yapılan açıklamada, hükümetin hak sahiplerinin alacaklarını minimuma indirmek için çeşitli formüller peşine düştüğü belirtildi. Hazırlanan yasa ile 2000 yılından önceki hesapların Emlak Bankası’nın mevduat faiz oranına göre belirlendiği, 2000 yılından sonra ise Emlak Gayri Menkul Yatırım Ortaklığı değerine göre

tespit edildiği ifade edildi. KEY ödemelerine dair bir haftadır tanık olunan skandal düzeyde uygulamalar özetlendi. Açıklama şu sözlerle sona erdi:

“KEY hesaplarının ödenmesi aşamasına gelinceye dek konfederasyon olarak yürüttüğümüz çalışmalarda, çalışılan kurumun kesintiyi ödememesi veya eksik ödemesinin dışında özellikle Emlak Kredi Bankası’nın tüzel kişiliğinin sona ermesi nedeniyle sistemde ciddi sorunlar yaşandığı, kayıtların güvenilir olmadığı tespit edilmiştir. Bu sorunların giderilmesi konusundaki

taleplerimizi dikkate almayan hükümet, bir kez daha pek çok hak sahibini mağdur etmiştir.”

Kızıl Bayrak / İstanbul

1 Ağustos 2008 | Aksaray

Grev ve direnişlerle dayanışma büyüyor...

Direnen işçilerden birleşik mücadele çağrısı!

Türk-İş'e bağlı ilerici sendika şubelerinin oluşturduğu Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu, Basın-İş, TÜMTİS ve Deri-İş Sendikaları'nın sürdürdüğü grev ve direnişlerle dayanışmayı büyütürken, önümüzdeki dönemde birleşik ve ortak mücadele çağrısını yükseltiyor.

Sendikaların çağrısıyla 6 Ağustos günü Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği'nde gerçekleştirilen basın toplantısında, üç sendikanın şube başkanları süren grev ve direnişleri özetlediler, sermayenin saldırılarına karşı birleşik mücadele çağrısını yükselttiler.

Türk-İş Bölge Başkan Yardımcısı'nın da katıldığı basın toplantısına Unilever'de, DESA'da ve E-Kart'ta direnen işçiler önlükleriyle katıldılar, basın toplantısına direniş ruhunu taşıdılar. Basın-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı Levent Dinçer, Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı Binali Tay, TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Çayan Dursun'un yanısıra Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu Dönem Yürütmesi adına Tez-Koop-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Rabia Özkaraca açıklamada yer aldılar.

Toplantıda ilk sözü alan Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Binali Tay, Desa Deri'de 2008 yılının Nisan ayında başlayan ve halen devam eden örgütlenme ve mücadele sürecine değindi. Düzce Organize Sanayi Bölgesi'nde DESA Deri ile Sefaköy'deki Desa Deri önündeki direnişlerin tüm baskılara rağmen sürdüğünü söyledi.

Çorlu'daki DESA Deri Fabrikası'nda da örgütlenme çalışmalarının devam ettiği bilgisini veren Tay, 29 Temmuz 2008 tarihinde de yıllardır toplu sözleşme imzaladıkları AKA Deri'de işyeri temsilcileri ve bir sendika üyesinin iş akdinin feshedildiğini, burada da direnişin devam ettiğini söyledi. Mücadeleci bir Türk-İş için çalıştıklarını belirten Tay, Türk-İş'in süren grev ve direnişlerle dayanışma göstermesinin gerekliliğine işaret etti.

Konuşmalar boyunca salondan "Direne direne kazanacağız!", "Türk-İş uyuma, işçiye sahip çık!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" sloganları sıkça atıldı.

Basın-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı Levent Dinçer ise, 52. gününe girdikleri E-Kart grevini doğuran sürece ilişkin bilgi verdikten sonra, birlik, dayanışma ve mücadele çağrısı yaptı. Tüm grev ve direnişlerin sahiplenilmesi gerektiğine işaret eden Dinçer, "Yapacak tek şey var. Birleşik mücadele!" dedi.

Direnişteki sendika şubelerinden son sözü TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Çayan Dursun aldı. Geçtiğimiz günlerde direnişlerini ziyaret eden Türk-İş Genel Sekreteri Mustafa Türkel'den bundan sonraki süreç için "dayanışma" sözü aldıklarını ve Türk-İş'ten bu sözünü tutmasını beklediklerini ifade etti. Türkel'in gerçekleştirdiği ziyarette "Bundan sonra bizi ya yuhlayın ya da Türk-İş uyuma işçine sahip çık deyin" diyerek direnişleri sahiplenme sözü verdiğini bir kez daha hatırlattı.

Unilever'in örgütlenme süreci hakkında da bilgi veren Dursun, dünya çapında gıda ve kozmetik alanında 54 işletmeyle faaliyet gösteren uluslararası bir tekele karşı mücadele yürüttüklerini belirterek, 26 Mayıs'tan beri direnişte olduklarını hatırlattı.

Verdikleri mücadelenin sadece TÜMTİS'in değil tüm işçi sınıfının mücadelesi olduğunu belirten Dursun, grev ve direnişlerin başarıya ulaşması için güçlü ve geniş bir dayanışma ağının gerekliliğine işaret etti. Toplantının ve yaptıkları çağrının amacının bu olduğunu belirtti.

Dursun'un konuşmasının ardından Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu yürütmesi adına Rabia Özkaraca söz alarak, platformun önümüzdeki döneme ilişkin plan ve programlarını aktardı. TELEKOM sürecinde olduğu gibi "Direnişçi işçilerle 5 YTL'ni paylaş!" kampanyası başlatacaklarını ve 27 Ağustos günü Unilever direnişinin olduğu bölgede yapacakları basın açıklamasıyla dayanışmayı büyüteceklerini ifade etti. Türk-İş ve diğer konfederasyonları da ortak mücadeleye davet ettiklerini söyledi. Özkaraca önümüzdeki günlerde de "Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu" bileşenlerine çağrı yapacaklarını, grev ve direnişlerle dayanışmanın büyütülmesi temelinde süreci örgütlenmek istediklerini belirtti.

Ardından TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Çayan Dursun basın açıklamasını okudu. Yörsan'da, DESA'da, E-Kart'ta, Unilever'de, TEGA'da, Kocaeli Üniversitesi'nde, Arçelik'te, limanlarda, İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde, Bursa ve Gaziantep'te süren direniş ve grevlerin sıralandığı açıklamada, liman işçilerine yönelik patron-taşeron saldırısı da protesto edildi.

Sendikaların ortak çağrısı şu sözlerle son buldu: "Bizler, işverenlerin saldırıları karşısında başarılı olabilmek için, grev ve direnişlerimizi birleştirmek, taleplerimizi ortaklaştırmak ve güçlü bir dayanışma ağı örgütleyerek mücadelemizi yükseltmek gerektiğine inanıyoruz. Sermayenin topyekün saldırısına karşı topyekün bir sınıf direnişi örgütlemek zorundayız.

'Gücümüz örgütlü birliğimizden gelir!' şiarı ile

başta konfederasyonumuz Türk-İş olmak üzere tüm sınıf örgütlerini, emek ve demokrasi güçlerini, konfederasyon farkı gözetmeksizin tüm sendikaları, direniş ve grevleri desteklemeye, direnişleri birleştirmeye davet ediyoruz. İşçilerin sendika hakkına ve kazanımlarına, her türlü baskı yöntemlerini kullanarak saldırmaktan çekinmeyen sermayeye karşı dayanışmayı örgütlemek ve gücümüzü birleştirmek zorundayız. Aynı zamanda onur ve ekmek mücadelesi olan direnişlerin başarıya ulaşması, işçi sınıfının başarısı ve kazanımı olacaktır."

Açıklamanın ardından basının soruları yanıtlandı. Bu bölümde Türk-İş Genel Merkezi'ne eleştiriler yöneltildi. Türk-İş Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak'ın yer olmadığı toplantıda temsilcilik adına konuşan Bölge Başkan Yardımcısı, Türk-İş'in grev ve direnişlere Bölge Temsilciliği üzerinden destek verdiğini ve böyle bir sorun yaşanmadığını iddia etti. TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Çayan Dursun ise, Türk-İş'in üç sendikanın maddi destek taleplerine "genel merkeze olan aidat borçları nedeniyle yanıt vermediğini" ifade etti, Türk-İş'in kendisine bağlı grev ve direnişleri sahiplenmemesini eleştirdi. Direniş ve grevlerin her koşul altında devam edeceğini söyledi.

Basın toplantısına Metalurji Mühendisleri Odası, Kimya Mühendisleri Odası, İstanbul Tabip Odası, BDSP, ÖDP, İKP, TKP, Belediye-İş 2 No'lu Şube, Haber-İş işyeri temsilcileri, Harb-İş İstanbul Şubesi, Tez Koop-İş 1 No'lu Şube'nin de içinde olduğu çeşitli sendika ve kurumlar katıldılar.

Toplantı boyunca kalabalık salondan sloganlar yükselirken, direniş ruhu açıklamaya da yansdı. Direnişçi işçiler sloganlara ara vermeden basın toplantısını izlediler ve direniş kararlılığını gösterdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gebze'de direniş kararlılığı!

Gebze bölgesinde Basın-İş Sendikası'nın E-Kart grevi ve TÜMTİS Sendikası'nın Unilever direnişi büyük bir çaba ve özveriyle devam ediyor.

Direnışlerini ilk günkü kararlılıklarıyla sürdüren Unilever işçileri sendikalarıyla beraber mücadeleye duydukları güveni her fırsatta vurgularken sonuna kadar direnme sözü veriyorlar... Direnişçi Unilever işçileriyle direniş üzerine konuştuk...

- Direniş nasıl devam ediyor? Moraliniz nasıl?

- Direnişçi Unilever işçisi Yusuf Oktay: İşveren işkoluna itiraz etti ama biz mücadeleyi bırakmadık. Biz işkolunda bir değişiklik olduğuna inanmıyoruz, bu konuda bir oyun oynandı. Kararlıyız ve sonuna kadar mücadelemize devam edeceğiz. Tüm arkadaşlarımız özverili bir biçimde direnişe devam ediyor.

Vardiya giriş çıkışlarında çalışmaya devam eden sendika üyesi arkadaşlarımız yanımıza geliyorlar. Onlarla sohbet ediyoruz ve slogan atıyoruz. Başka sendikalardan ziyaretler gerçekleşiyor. Onlarla sohbet ediyoruz. Başka yerlerde bizim gibi aynı sorunları yaşayan işçi arkadaşlarımıza destek amaçlı gidip eylemlere destek veriyoruz.

Sendikamız zaten buradaki arkadaşların ihtiyaçlarını karşılıyor. Tez-Koop-İş Sendikası geçtiğimiz günlerde bize bir aylık erzak yardımı yaptı. Biz de zaten kararlıyız. Bu iş ya olacak ya olacak!

- Direniş süreci hakkında ne düşünüyorsun?

- Direnişçi Unilever işçisi Hasan Orhan: Yasal olarak işkolunun tutmasının ardından TÜMTİS bizi sahiplendi. Biz şimdiye kadar böyle bir şeyi yaşamadık. Sendikalı çalışmadık. Benim kendi adıma çalıştığım zamanlar oldu. 1988 yılından 1995'e kadar Petrol-İş'e kayıtlı olarak çalıştım ancak böyle bir faaliyetimiz

olmadı. Burada da çoğunluğu önceden kabul eden bir bakanlık sonradan nasıl oluyor da başka işkoluna karar veriyor, biz bunu anlayamadık. İşverenlerin anti-demokratik, mafyavari yöntemleri gibi gözüküyor. Bizim aklımıza başka bir şey gelmiyor. İşveren istifaya zorladı. Biz bu yoldan dönmeyeceğimize söz verdik. Sendikamız da bizi sahipleneceğine söz verdi. Biz de onlara destek oluyoruz.

Burada duran insanların %90'ı sendikanın ne olduğunu bilmeyen insanlardı. Bazı şeyleri yaşadktan sonra mücadelenin ne olduğunu gördük. Bizim için çok da güzel ve oldukça memnunuz. Zorluklar yok mu? Tabii ki var. Bir şeylerin zorluğunu çekmeden başarı olmaz. Biz şu anda bu inancı taşıyoruz. Ben 1995 yılında Şimşek adlı nakliye şirketinde işe başladım. 1996'da Çipa'ya geçtim. İçeride kendini bir şey zanneden insanları bizim başımıza amir yaptılar. Bu insanlara derdimizi anlattık ama anlamadılar.

Çoğumuzun sendika konusunda bilgisi yok. Biz bunları araştırdık, sendika bize geldi. Bizim de aklımız-mantığımız yattı. Anayasal hakkımızı kullandık ve böyle bir hakkımız olduğundan haberdardık. Bundan da hiçbir zaman pişmanlık duymadık. Duysak zaten burada olmayız. Ama maddi-manevi sıkıntılarımız tabii ki oluyor, olacak da!

Biz bir şeyi başaracağımıza inandık. Son zamanlarda biraz moralimiz bozulur gibi oldu ama bazı şeyleri de düşünmek gerekiyor. Bakanlık, işkolunuz diye bize yazı gönderiyor. Etrafta gördüğünüz gibi her tarafı hapisane kapısına çevirdiler. Cezaevi gibi... Bizimle arkadaşlarımızı görüştürmemeye çalışıyorlar. Fakat arkadaşlarımız sabah ve akşam bizi ziyarete geliyorlar. Toplu halde oturuyoruz ve bir mesajımız var. Biz eninde sonunda buraya sendikayla beraber gireceğiz!

Kızıl Bayrak / İstanbul

Grev ve direnişlerle dayanışma büyüyor!

Gebze bölgesinde devam eden E-Kart grevi ve Unilever direnişleriyle dayanışma büyüyor. Tez-Koop-İş Sendikası Genel Merkez yöneticileri ve şube başkanları 1 Ağustos günü Unilever ve E-Kart işçilerine destek ziyaretleri örgütlediler. Tez-Koop-İş Genel Başkanı Gürsel Doğru ve Genel Merkez yöneticilerinin katıldığı ziyarette Tez-Koop-İş Sendikası İstanbul 2-4 Nolu Şube yöneticileri, Gebze, Ankara, Adana ve İzmir şube yöneticileri de bulundular.

İlk olarak Unilever'e gerçekleşen ziyarette Tez-Koop-İş yöneticilerini direnişçi işçiler "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Sendika yoksa üretim de yok!" sloganlarıyla karşıladılar.

Ziyarette ilk olarak söz alan TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz, işverenlerin saldırılarına karşı yürüttükleri mücadelede üzerlerine düşen görevi yerine getirmeye çalıştıklarını, mücadelenin başarıya ulaşması için her türlü desteği sunacaklarını ifade etti.

Tez-Koop-İş Sendikası Genel Başkanı Gürsel Doğru ise, 40 bin Tez-Koop-İş Sendikası üyesinin direnişteki işçilere desteklerini sunduklarını belirtti. Sadece TÜMTİS üyesi işçilerin değil DESA'da deri işçilerinin ve liman işçileriyle dayanışmanın önemine vurgu yaptı. Unilever işçilerine her türlü maddi ve manevi desteği sunmaya hazır olduklarını belirtti.

Ardından E-Kart grevi ziyaret edildi. Grev sürecine dair bilgilendirme sonrasında söz alan Tez-

Koop-İş Sendikası Genel Başkanı Gürsel Doğru, 16 Haziran gibi tarihi bir günde grevlerine başlayan E-Kart işçilerinin ve Unilever'deki işçilerin benzer saldırılarla karşı karşıya olduğunun altını çizdi. "E-Kart işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarının atıldığı ziyaret, grev şemsiyesi altında gerçekleştirilen sohbetlerle sona erdi.

4 Ağustos günü ise Türk-İş Genel Sekreteri ve Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel, Tek Gıda-İş Genel Sekreteri Mecit Amaç ve Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak E-Kart ve Unilever işçilerine ziyarette bulundu.

İlk ziyaret E-Kart işçilerine yapıldı. Mustafa Türkel, E-Kart işçilerinin ve Basın-İş'in verdiği mücadelenin Türk-İş'in mücadelesi olduğunu belirterek "Soluğunu iyi tutanlar mücadelenin sonucunu alır. Kazanan mutlaka biz olacağız" dedi. Türk-İş yönetimi tarafından bugüne kadar greve ziyaret yapılmamasına yönelik eleştiriler karşısında ise "Rize nöbeti"nde oldukları için gelemediklerini söyledi.

Ardından konuşan Basın-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı Levent Dinçer, işçi sınıfının birleşik mücadelesi ile sermayeye karşı başarılı olunabileceğini vurguladı. Bir Rotopak işçisi ise Türkiye'de işçilerde sendikal bilincin zayıf olduğunu ve sendikaların bu konuda pasif kaldığına değindi.

Konuşmaların ardından Tek Gıda-İş Genel Sekreteri Mecit Amaç tarafından E-Kart direnişine

destek amaçlı 5750 YTL değerinde çek verildi.

İkinci ziyaret Unilever işçilerine yapıldı. Ziyaretçiler, "Sendika hakkımız engellenemez!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarıyla karşılandı.

İlk konuşmayı TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Çayan Dursun yaptı. Yaşanan süreç hakkında bilgi verdi, tüm baskılara rağmen örgütlenme çalışması ve direnişlerinin coşkuyla ile devam ettiğini belirtti.

Ardından söz alan Türkel, diğer sektörlerdeki işçilerin mücadele deneyimlerini aktardı. İşçilerin üretimden gelen güçlerini kullanması gerektiğini belirtti. Ülkede yargının halen "emekçiler"den yana olduğunu söyleyerek, "Mücadelemizde hukuk dışı yöntemlerden uzak durmalıyız" vurgusunu yaptı. TÜMTİS yöneticileri ve üye işçiler tarafından Türk-İş'e yapılan eleştirilere ve miting alanlarındaki yönetim karşıtı sloganlara değinen Türkel, mücadelesi konusunda TÜMTİS'e saygı duyduğunu fakat TÜMTİS'in Türk İş'in "yaramaz çocuğu" olduğunu söyledi.

Türkel'in ardından direnişteki işçiler düşüncelerini aktardılar. Sonuna kadar sendikalarına sahip çıkacaklarına ve mücadelelerini kazanana kadar sürdüreceklerini vurguladılar.

Heyet konuşmaların ardından işçilerin sloganları eşliğinde direniş yerinden ayrıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İşçi ve emekçi hareketinden...

TİDER'den Çağ temizlik işçilerine ziyaret!

Çağ Temizlik işçileri sendikalı olarak işe geri dönebilmek için 1 Temmuz'dan bu yana direniyorlar. Topkapı İşçi Derneği Çağ temizlik işçileriyle dayanışmak amacıyla 1 Ağustos günü ziyaret gerçekleştirdi.

“Gücümüz birliğimizden gelir!/Topkapı İşçi Derneği” pankartını açan dernek üyeleri “Çağ temizlik işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganları eşliğinde direniş yerine geldiler. Temizlik işçileri TİDER’li işçileri alkış ve sloganlarla karşıladılar.

Ziyaret sırasında Topkapı İşçi Derneği adına bir konuşma yapıldı. Süren grev ve direnişlerle dayanışmayı yükseltmenin önemine değinilerek, “Sizin mücadeleniz bizim mücadelemiz. Topkapılı işçiler olarak bundan sonra da direnişinizin yanında olacağız. Direnişinizi Topkapılı emekçilere ulaştıracacağız.” denildi.

Konuşmadan sonra direniş üzerine sohbet edildi. Topkapı İşçi Bülteni’nin son sayısı işçilere ulaştırıldı. Çağ temizlik işçilerinin direnişine yer veren bülten ilgiyle karşılandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Önce işçilere, sonra MESS’e!

2008-2010 MESS Grup Toplu Sözleşme sürecine, toplu sözleşme taslağını üyeleriyle paylaşarak adım atan DİSK’e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası, 1 Ağustos günü toplu sözleşme taslağını metal patronlarına iletti.

Yaklaşık 100 bin işçiyi 150’nin üzerinde işyerini kapsayan TİS görüşmelerini “müzakere değil mücadele süreci” olarak tanımlayan Birleşik Metal-İş, sadece kendi üyelerinin değil tüm metal işçilerinin ortak teklifini hazırladıklarını belirtti.

Toplusözleşme taslağında yer alan temel taleplerinden biri olan ücret zammı %22 olarak belirlendi. İkramiyeler de içinde olmak üzere 1.000 YTL olan net ücret ortalamasının 1.221 YTL’ye çıkarılması talep edildi. Düşük ücretli çalışanların ise, aylık ikramiyeleri dahil olmak üzere ücretlerinin 632 bin YTL’den %52’lik bir artışla 960 bin YTL’ye çekilmesi istendi.

MESS’le beraber bir ihanete daha hazırlanan Türk Metal Sendikası teşhir edilerek şunlar söylendi: “Türk Metal ve MESS’in yıllardır metal işçilerine yönelik saldırıları ortadadır. Bu dönem, bu saldırıyı daha da azgınlaştırarak esneklik hükümlerini sözleşmeye sokmaya çalışacakları yolunda açık işaretler vardır. Metal işçilerini her dönem zor olan ama bu dönem tüm yaşantılarını alt üst etme girişimlerinin planlandığı bir sözleşme süreci bekliyor...”

2 Ağustos 2008 | Second Life

Rize nöbeti sona erdi...

Türk-İş Genel Sekreteri ve Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel, AKP hükümetini de arkasına alan Hak-İş’e bağlı Özgıda-İş Sendikası’nın ÇAYKUR’a bağlı işyerlerindeki örgütlülüklerine dönük saldırılara karşı 9 gün süren nöbetini 30 Temmuz’da sonlandırdı.

Rize’de Belediye Sahil Parkı’nda nöbet tutan Türkel’e son gün Basın-İş, Deri-İş, Petrol-İş, Kristal-İş ve TÜMTİS genel başkanları destek ziyaretinde bulundular. Ziyarete konuşan Türkel, son 9 ayda 3 bin 47 kişinin istifa ettirildiği, ancak Çaykur’daki üye sayılarının 10 bin 737 olduğu bilgisini verdi. ÇAYKUR Genel Müdürü Ekrem Yüce’nin sendikalarının tasfiye edilmesinde etkin rol oynadığını belirtti. Arap sermayesiyle beraber ÇAYKUR üzerindeki planlara dikkat çekerek, özelleştirmelere karşı oldukları, ÇAYKUR’u teslim etmeyecekleri türünden, Tekel’in satış sürecinden tanışık olunan cümleler sarfetti. Açıklama sonrasında oturma eylemi son erdirildi.

SES 12. yılını kutladı!

Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) 31 Temmuz günü gerçekleştirdiği basın açıklaması ile 12. mücadele yılını kutladı.

SES Genel Başkanı Bedriye Yorgun tarafından yapılan açıklamada sermayenin emekçilere yönelik gerçekleştirdiği saldırılar ele alındı. Ardından sağlığta yıkımın sağlık emekçilerini de vuran sonuçlarına değinildi, ülkedeki siyasal gelişmelere vurgu yapıldı. Susurluk’tan Şemdinli’ye, Newrozlar’dan 1 Mayıslar’a ve Güngören’e kadar devletin kanlı ve kirli yüzü teşhir edildi. SES MYK üyesi Meryem Özsöğüt’ün tutuklanmasına da değinilerek, Özsöğüt’ün tutuklanmasıyla SES’in de cezalandırılmak istendiği söylendi. SES’in kuruluşu ve geçmiş süreci ile ilgili bilgi verildi ve şunlar söylendi: “*Haklar yasalardan önce gelir şiarıyla ‘89-90’larda başlayan kamu emekçileri sendikal haklar ve özgürlük mücadelesinde sağlık ve sosyal hizmet iş kolunda fiilen kurulan 4 sendikanın; Tüm Sağlık Sen, Genel Sağlık İş, Sosyal Hizmet Sen ve Sağlık Sen’in birleşerek daha güçlü sendika özlemiyle buluşturdıkları SES’in 12. yıldönümü.*

Yürütülen fiili meşru mücadele ile il ve ilçelerimizde 92 şube ve temsilcilik açtık. (44 Şube 27 il temsilciliği ve 19 ilçe Temsilciliği) 40 bin SES’i buluşturduk. Peki SES bu kadar mı? Elbette değil. SES bir sokak hareketidir.”

IBM’de itiraz komedisi...

Yıllardır bünyesinde çalışanların ücretlerine zam yapmayan, çalışma koşullarını iyileştirmeyen IBM Türk, bilişim çalışanlarının sendikal örgütlenme mücadelesini engellemek için de yasaları kullanıyor.

Tez-Koop-İş Sendikası’nın IBM’de başlattığı örgütlenmeyi boğmak için açılan işkolu itiraz

3 Ağustos 2008 | Beylikdüzü

davasının

30 Temmuz günü Sirkeci 7. İş Mahkemesi’nde görülmesi beklenirken, duruşma Eylül ayının 23’üne ertelendi.

Tez-Koop-İş Sendikası 2 Nolu Şube yöneticileri, TMMOB’a bağlı odaların yöneticilerinin de katıldığı duruşmada sendika ve IBM avukatları hazır bulundu. IBM avukatlarının işkolu itirazı sendika avukatları tarafından aynı işkolunda 37 yıldır faaliyet gösteren Bil-İş Sendikası’nın bulunması nedeniyle ‘komedi’ olarak nitelendirildi.

İş Mahkemesi bir sonraki duruşmaya kadar davacı ve davalıların mahkemeye sunacakları ek delillerin listesini (SSK dönem bordrosu, SSK’dan iş sayılarının talep edilmesi, sendika üye kayıt fişleri) talep etti.

İşçiye bürokrat, ILO’ya “mazlum”!

Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) uluslararası planda iş gören bir “diyalog mekanizması”, yani uluslararası sermaye adına işçi sınıfını denetim altında tutma aracı olarak görevini icra ederken, Türkiye’deki konfederasyon yöneticileri ILO’ya şikayette bulunuyorlar.

Sermaye sınıfının azgın saldırılarına, özellikle de son süreçte dünyaca tanınan uluslararası tekellere karşı verilen sendikal örgütlenme mücadelelerine tepkisiz olan ILO, Türk-İş Genel Sekreteri ve Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel’in belediyeler ve ÇAYKUR işletmelerindeki sendikal hak ihlallerine dönük saldırılar konusunda yaptığı başvuruya cevap vererek bilgi talebinde bulundu. Talep edilen bilgiler sonucunda ILO yöneticileri tarafından “gerekli makamlara” başvuruda bulunulduğu ifade edildi.

Türk-İş’in, bugün sendikal örgütlenme mücadelelerinde patronların saldırılarına karşı kararlı direnişlerini sürdüren işçilerin maddi destek taleplerini reddettiği biliniyor. Dayanışma fonunda biriken para 9 trilyonu aşkın olduğu halde kendisine bağlı sendikalara “konfederasyona olan maddi katkısının az olması” nedeniyle destek vermeyen Türk-İş’in hak ihlallerine dönük ILO’dan baskı beklemesi tam bir ikiyüzlülüktür.

Tarım işçilerine baskı artıyor!

Fındık toplamak için Ordu’ya gelen tarım işçileri üzerindeki baskılar her geçen gün artıyor. Vali Ali Kaban tarafından kente sokulmasına izin verilmeyen tarım işçileri attıkları her adımda karşılarında polisi ve jandarmayı buluyorlar.

Birkaç yıldır valiliğin gösterdiği Melet Irmağı kenarında konaklayan ve buradan çalışacakları bahçelere giden işçiler, Ordu Valiliği’ne Başbakan’ın danışmanlarından Ali Kaban’ın atanmasının ardından yasakla karşı karşıya kaldılar. Vali Kaban’ın emriyle kentin hemen girişindeki Melet Irmağı geçişine

yerleştirilen çevik kuvvet ekipleri 24 saat nöbet tutuyor ve konaklamak için gelen tarım işçilerini bu alana sokmuyor.

Çalışacakları yerleri henüz belli olmayan işçiler Ordu'ya da sokulmayınca, Ordu-Samsun otobanının Perşembe geçişinde konakladılar. Ancak güvenlik güçleri burada da işçileri ve ailelerini rahat bırakmadı. Tarım işçilerinin molozlar üzerine kurdukları çadırlar askerler tarafından söküldü. Çoğu kadın ve çocuklardan oluşan yüzlerce tarım işçisi geceyi taş üstünde geçirmek zorunda kaldılar. Sabah da karşılarında yeniden polisi buldular.

Ordu Valiliği, Kürt işçilerin camilere alınmasını da yasakladı. Valiliğin kentteki cami imamlarıyla görüşerek işçilerin camilere alınmaması konusunda uyardığı öğrenildi. 1 Ağustos günü imamların verdiği vaazda, işçileri arasında PKK'lilerin olduğu propagandası yapıldığı basına yansdı.

Haber-Sen'den Çapa işçilerine ziyaret!

İstanbul Üniversitesi'ne bağlı Çapa, Cerrahpaşa ve Haseki Hastaneleri'nde çalışan Çağ Temizlik işçileri, sendikalaştıkları için işten atılmışlar ve direnişe geçmişlerdi. Çağ Temizlik işçileri sendikalı olarak işe geri dönebilmek için 1 Temmuz'dan bu yana direniyorlar.

Haber-Sen 9 No'lu Şube, direnişte olan temizlik işçileriyle dayanışmak amacıyla, 5 Ağustos günü ziyaret gerçekleştirdi. Çapa işçileri, Haber-Sen üyelerini alkışlarla karşıladılar.

Haber-Sen İstanbul 9 No'lu Şube ve yöneticileri adına Şube Başkanı Cemalettin Yüksel bir konuşma yaptı. İşçileri esnek üretimin baskı aracı olan taşeronlaştırmaya karşı mücadeleye çağırdı. İşçilerin bu sömürüye karşı çıktıkları için işten atıldıklarını ve mücadelelerinde yalnız olmadıklarını vurguladı. AKP'nin "demokrasi havarisi" kesilirken, en temel insani ihtiyaçlar noktasında %30'lara varan zamlar yapıldığını ve asgari ücretle çalışanların işten atıldığını ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

SES İzmir Şubesi'nden basın açıklaması

SES İzmir Şubesi, 5 Ağustos günü Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi dekanlığının önünde personel yemeklerinin ücretli hale getirilmesini protesto etti, yemek boykotu gerçekleştirdi. "Unakıtan kaşıkla verdiğini kepçeyle geri alıyor. Yemek hakkımız gasp edilemez" şiarıyla gerçekleştirilen basın açıklamasını SES Ege Üniversitesi işyeri temsilcisi okudu.

Açıklamada, son aylarda ekmeğe, yağa, şekere, elektriğe, akaryakıtı, yani tüm temel tüketim maddelerine yapılan zamlarla emekçilerin yaşamının çekilmez bir hal aldığı vurgulanırken, memurlara yapılan yüzde 2+2 lik zammı sadece elektriğe yapılan zammın alıp götürdüğü kaydedildi. Uygulanmaya çalışılan kararın aslında yasal olmadığı, devlet memurları yiyecek yardımı yönetmeliğinin 6. maddesinde "hastanede çalışan memur, işçi, personel, bunun yanında sayısına bakılmaksızın hasta ve öğrenciler mevcut yemek servislerinden faydalanırlar" ifadesinin geçtiği, tedavi kurumları işletme yönetmeliğinin 89. maddesinin de benzer içerik taşıdığı vurgulandı.

Açıklamanın ardından SES İzmir Şube Başkanı kısa bir konuşma gerçekleştirdi. Daha sonra yemekhaneden yemek yenilmediği için getirilen simitler personele dağıtıldı.

Eylemde "Yemek hakkı gaspedilemez!", "Yemeğime dokunma, yemek hakkımdan elini çek!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Adana KESK Şubeler Platformu'ndan açıklama

KESK Adana Şubeler Platformu Konut Edindirme Yardımı (KEY) ödemelerindeki adaletsizliğe yönelik 5 Ağustos günü basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasında şunlar söylendi:

"Hükümetin mağduriyeti giderecek bir çalışma içerisine girmemesi kabul edilemez. Emekçiler alacaklarının gerçek değeri üzerinden ödenmesi dışında yeni bir şey istemiyor. KEY ödemelerinde hazine bonusu faiz oranları uygulanmalıdır. Siyasi iktidarlar nasıl ki piyasadan topladıkları borçlara iç borç faiz oranı uyguluyor ve zamanında ödüyorlarsa, a emekçileri konut yardımlarını da iç borç faiz oranı uygulayarak nemalandırmalıdır.

1987-1996 yılları arasında devlet memuru olarak çalışmış bulunan tüm kamu emekçilerine KEY ödemesi yapılmalıdır. Halen çalıştığı kurumun bildirim ve olası sorunda buraya yapılacak itiraz yeterli görülmelidir. Kayıtların nasıl tutulduğundan kamu emekçileri sorumlu olamaz. Emekçilere ispatlama yükümlülüğü getirilemez. İspat, devlete aittir. 'Aile reisi'ne ödeme yapılması nedeni ile yararlanamayan kadın emekçilere de ödeme yapılmalıdır."

Kızıl Bayrak / Adana

Liman-İş saldırıyı lanetledi!

Ambarlı Limanı'nda sendikalaştıkları için işten çıkarılan ve Arkas Holding'in tüm baskılarına karşı direnişlerini sürdüren Arser işçileri 3 Ağustos günü vahşi bir saldırı yaşamıştı. Savcılığa ifade vermeye giden sendika üyesi üç direnişçi işçi ve Liman-İş Sendikası Genel Eğitim ve Teşkilatlanma Sekreteri Haydar Özcan'ın önü adliye dönüşünde patronun

adamları tarafından kesilmiş, işçiler taşeron çetesinin saldırısına maruz kalmıştı.

Liman-İş Sendikası gerçekleşen saldırıya dair yazılı bir açıklama yaparak patron terörünü kınadı ve saldırganların kimliklerini kamuoyuna duyurdu. Liman-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu imzalı açıklamada, vahşi saldırıyı Kalkavan Nakliyat'ın adamlarının gerçekleştirdiğini söyledi. Açıklamada tespit edilebilen saldırganların Hasan Kurt, Hasan Kurt'un abisi ve eniştesi, Erzurumlu Abbas, Ertuğrul ve Tolga olduğu söylenirken saldırıyı azmettirenlerin ise Kalkavan Nakliyatın sahibi Senai Koçyiğit, Rıza Kesemen, Şirketin Liman Hizmetleri Grup Başkanı Hakan Genç ile Arser Liman Hizmetleri Müdürü

Cumhur Kocabayılıoğlu olduğu belirtildi.

Saldırının sendikalaşma mücadelesini kırmak için gerçekleştirildiğinin vurgulandığı açıklama "Orman kanunlarıyla sendikal örgütlenmemizi engelleyeceğini zannedenler bilsinler ki sendikamız mücadelesine daha büyük bir güçle devam edecektir!" sözleriyle sona erdi.

TÜMTİS'ten liman işçilerine destek...

İstanbul Ambarlı'da direnişlerini sürdüren Liman-İş Sendikası üyesi Marport liman işçilerinin uğradığı saldırıyı

TÜMTİS Merkez Yönetim Kurulu yaptığı yazılı açıklamayla kınadı. Açıklamada şu ifadeler yer verildi:

"İstanbul Ambarlı'da kurulu bulunan Arser İş Makineleri Servis ve Ticaret A.Ş. işyerine bağlı Marport Liman'larında çalışan işçilerin sendikal örgütlenmelerine karşı işverenler tarafından uygulanan baskıları artarak devam ediyor. Evlerine gelen telefonla tehdit edilen işçiler şimdi de taşeron firmanın adamları tarafından yolları kesilerek demir sopalarla dövüldüler. Anayasal haklarını kullanarak Liman-İş Sendikası'na üye olan işçilere yapılan saldırıyı kınıyoruz. Saldırıyı yapanlar ve yaptıranlar bir an önce yargı önüne çıkarılmalıdır..."

Çapa'da ortak eylem!

Yıllardır İstanbul Üniversitesi'ndeki örgütlü bulunan Türk-İş'e bağlı Tez-Koop-İş Sendikası'na 2008 yılı içinde içinde İÜ Sağlık Kültür ve Spor Dairesi Başkanlığı'na bağlı İktisadi İşletmede çalışan 50 işçi daha üye oldu.

İstanbul Üniversitesi'nde sendikaya yeni üye olan işçilerin imzalanan toplu sözleşmeden doğan hakları nedeniyle sözleşme şartlarının uygulanmasını talep eden Tez Koop-İş Sendikası 2 No'lu Şube'nin bu talebi yerine getirilmedi.

Toplusözleşmenin uygulanmamasının yanı sıra rektörlüğün keyfi tutumları İktisadi İşletmede çalışan Tez-Koop-İş Sendikası üyesi Arzu Satiroğlu'nun 25/2'inci madde gerekçe gösterilerek işten atılmasıyla devam etti.

Sürgün tehditleriyle sendikadan istifası istenen Satiroğlu da, 7 aydır çalışmakta olduğu İktisadi İşletme Bölümü'nde bölümün Yürütme Kurulu Üyesi Prof. Dr. Kemal Tanju Hepgül'ün imzasıyla 31 Temmuz tarihinde işten çıkarıldı. Hepgül, işten atma saldırısına karşı harekete geçen ve konu hakkında kendisiyle görüşmek isteyen sendika yöneticilerine ise küfür dolu sözler ve hakaretler sarfetti. Sendika yöneticilerine "ben işletme başkanıyım, ben alırım ben çıkarırım, size mi danışacağım" diyerek, emek düşmanı kimliğini açıktan sergiledi. Çalışan işçilerin tümünün işine son verme tehdidini savurmayı da ihmal etmedi.

Tez-Koop-İş Sendikası 2 No'lu Şube, işten atma saldırısına karşı İstanbul Üniversitesi'nde örgütlü İstanbul Tabip Odası (İTO), Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) ve Çapa Tıp Fakültesi bahçesinde 1 Temmuz'dan itibaren direnişlerini sürdüren Belediye-İş Sendikası üyesi Çapa temizlik işçileriyle beraber 7 Ağustos günü eylem yapma kararı aldı.

Eylem "Atılan tüm işçilerin geri alınması" talebiyle gerçekleştirilecek.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Düzenin krizinden devrimci amaçlar için

İşçi ve emekçi kitle devrimci bir o

Haftalardır basınımızda Ergenekon operasyonu ve AKP'yi kapatma davası çerçevesinde yaşanan gelişmeleri ele alıyoruz. Tüm bu gelişmeler burjuva düzen gericiğinin her iki kanadı arasında süren iç iktidar savaşının vardığı boyutları gözler önüne sererken, en son YAŞ toplantısından yansıyanlar ise, geçici uzlaşma üzerinden kurulan hassas dengenin gözetildiğini gösteriyor.

Burjuva düzen güçleri arasında birbirlerine karşı üstünlük sağlamayı amaçlayan it dalaşı, çürüten ve çeteleşen devlet gerçeğini ortaya sermekte, kontralaşan devletin her geçen gün daha fazla teşhir olmasına yolaçmaktadır. Sermaye medyası da, düzen güçlerinin ihtiyaç ve çıkarları doğrultusunda, kendilerinin de bir parçası oldukları bu pislikleri manşetlere taşımaktadır.

Birbirine düşen düzen güçlerinin pisliklerinin ortalığa saçıldığı, "Ergenekon çetesi" ile sınırlanmaya çalışılsa da, sermaye devletin devrimcilere, emekçilere ve Kürt halkına karşı işlediği suçların üstünün örtülemediği, sistemin krizle boğuştuğu böyle bir atmosferde, burjuva düzen gericiğini ve kontralaşmış devlet gerçeğini emekçi kitlelere teşhir etmek, onları düzenin karşısına dikmek, düzene karşı devrim alternatifi temelinde saflaştırmak, bu konuda açık, net, tok ve ortak bir tutum almak, tüm ilerici ve devrimci güçler için ertelenemez bir sorumluluktur.

Böylesi kritik süreçlerde sol hareketin alması gereken temel tutum, burjuva gericiğinin iç çatışmasında taraflardan birinin yedeğine düşmemek, emekçi kitlelerin de kendi aralarında dalaşan burjuva gericiğinin taraflarından birine yedeklenmesinin önüne geçmek için kokuşmuş burjuva düzen gerçeğini ve onun çeteleşen devletini etkin bir biçimde teşhir etmek, bu temel üzerinde devrim mücadelesini güçlendirmek olmalıdır.

Geçen sayımızda, 28 Şubat'ta başarısız bir sınav veren sol hareketin bir kesiminin, Ergenekon sürecinde, sınırları olsa da burjuva gericiğinin iç çatışmasına alet olmayı reddetmesini olumlamış ve şunları söylemiştik:

"Tüm kesimleriyle olmasa da, yeterli açıklık ve tokluktan yoksun olsa da, sol hareketin önemli bir bölümünün burjuva gericiğinin iç çatışmasına alet olmayı reddetmesi, özellikle Amerikancı liberallerden buna yönelik olarak gelen gerici cereyana prim vermemesi önemlidir, buna ilişkin düşüncemizi yineliyoruz. Ama bu kendi başına hiçbir biçimde yeterli de değildir. Önemli olan, kendi aralarındaki dalaşmadan bile kitleleri sahte bir biçimde taraflaştırmak ve kontrol altında tutmak doğrultusunda yararlanmayı başaran burjuva gericiğinin karşısına devrimci bir odak olarak çıkmayı başarabilmektir." (Kızıl Bayrak, sayı: 31, 1 Ağustos '08)

Ancak sol hareketin yaşadığı yapısal zaafılar, böylesi bir sürecin örülmesinin, solun devrimci bir odak olarak emekçi kitlelerin karşısına çıkmasının güç ve imkanlarını sınırlamaktadır. Geçtiğimiz hafta solun önemli bir kesiminin altına imza attığı, emekçi

halkları kontrgerilla düzeninden hesap sormaya çağıran ortak açıklamanın hazırlanmasında ve ardından örülen eylem sürecinde, tam da bu yapısal zaafılar nedeniyle zorluklarla yüzyüze kalınmıştır.

Düzenin karşısına devrim adına çıkmak asgari bir devrimci programı gerektirir!

Böylesi dönemlerde doğru devrimci politik tutum almanın önemi yeterince açıktır. Bu yanı sıra sol güçlerin her birinin aldığı tutum, durdukları yer ve konumlarıyla doğrudan bağlantılıdır. Düzenin siyasal krizinin derinleştiği bu tür kritik süreçlerde devrim adına açık bir tutum alma zorunluluğu, sol hareketin gerçek konumunu ve kimliği de ortaya çıkarmaktadır. Devrimci hareket yapısal zaafıları, devrim iddiasını çoktan yitiren reformist sol ise bağımsız bir siyasal çizgiden yoksunluğu nedeniyle yalpalamaktadır. Denilebilir ki böyle dönemler bir tür turnusol kağıdı işlevi görmektedir.

Oysa, özellikle içinden geçtiğimiz süreç, düzenin krizinden devrim adına ve devrim mücadelesini güçlendirmek doğrultusunda faydalanmak için oldukça önemli fırsatlar sunmaktadır. Bu fırsatların değerlendirilerek güce dönüşmesi ise, düzenin karşısına asgari bir devrimci programla çıkmayı, buna uygun hedefler belirlemeyi, istemler ileri sürmeyi gerektirmektedir. Asgari planda bu tür bir ortaklığın sağlanmadığı koşullarda, düzenin siyasal krizini aşması çok da zor olmayacaktır.

Zira geniş emekçi kesimler, devrimci bir alternatif göremedikleri koşullarda, boğazına kadar pisliğe batan, her yanından irin saçan düzen gerçeğine rağmen, burjuva gericiğinin bir kanadına yedeklenmektedirler. Bunda, siyasal bilinç geriliği kadar, sol hareketin sistemin karşısına devrimci bir alternatif olarak çıkma konusunda yaşadığı zaafılar önemli bir rol oynamaktadır.

Sürecin yüklediği görev ve sorumlulukların hakkını vermek, bu zaafıların tartışılarak, ortak sürecin örülmesini zora sokan zaaf ve zayıflıklara karşı ilkel bir yaklaşım sergilenmesiyle mümkündür. Zira sol hareket, asgari bir devrimci program temelinde işçi ve emekçi kitlelere yönelik etkin ve yaygın bir siyasal çalışma yürütmeden, tam bir çürüme ve kokuşmayı yaşayan düzeni ve devleti, tüm kesimleriyle birlikte somut ve güncel gelişmeler üzerinden etkili bir teşhirin konusu haline getirmeden, temel hak ve özgürlüklerin önündeki en temel engel olan burjuva düzene karşı devrim mücadelesini güçlendirmeye hizmet eden talepler etrafında kitleleri mücadeleye çağırmadan, önünde duran görev ve sorumlulukları yerine getiremeyecektir.

Düzenin çatlaklarına oynayan ve ona yedeklenen reformist solun tablosu...

Ergenekon süreciyle birlikte sol hareketin önemli bir kesiminin bir araya gelerek tartışma süreci başlatması anlamlı olmakla birlikte henüz ihtiyacı

faydalanmak...

elerinin karşısına düzene karşı dak olarak çıkılmalıdır!

karşılamaktan oldukça uzaktır. Zira “egemenler arası hegemonya savaşının Ergenekon operasyonu ile yeni bir boyuta sıçraması üzerine gelişmeleri değerlendirmek ve nasıl bir ortak siyasal çalışma yürütülebileceğini tartışmak” üzere bir araya gelen sol hareket, bu konuda bırakalım asgari devrimci bir program oluşturmayı, politik tutum çerçevesinde oluşturduğu ortak iradenin arkasında durmakta dahi zorlanmaktadır.

Reformist sol söz konusu olduğunda bu elbette şaşırtıcı değildir. Zira, bugüne kadar değişik vesilelerle vurguladığımız gibi, reformist sol bağımsız bir siyasal çizgi ve programdan yoksundur, tüm söylemlerine rağmen düzen zemininde ve düzen içi çatınlarda politika yapmaktan öteye gidememektedir.

Nitekim, İstanbul’da gerçekleştirilen ilk toplantılarda, yapılacak “ortak işler”den öte alınacak ortak politik tutum üzerine yürütülen tartışmalar, yukarıda işaret ettiğimiz doğru devrimci tutumun alınması konusunda ilkesel sorunların varlığını ortaya koymuştur.

Kısaca özetlersek;

DTP için, sürece ilişkin yürütülecek çalışmada “politik muhteva”dan öte, solun tüm güçlerinin ortaklığı önem taşımaktadır. Kuşkusuz, onun “politik muhtava”yı önemsemeyen, “yeter ki birlikte iş yapalım”a dayanan yaklaşımı, yerel seçimlere kadar uzanan Çatı Partisi tartışmalarından bağımsız değildir.

“Ortak davranış sergilemeyi” önemseydiğini ifade eden EMEP ise, “Emperyalizme, kontrgerillaya ve AKP’ye karşı ‘gerçek demokrasi’” talebiyle yol yürünmesi gerektiğini ifade etmektedir.

SDP, Kürt sorununun önemine vurgu yaparak, demokratik çözümünün öne çıkarılması gerektiğini dile getirmekte, kuyrukçu konumunu bu gelişme üzerinden de sürdürmektedir.

Darbeye Dur De Girişimi’nde gericilerle birlikte yeralan EHP de, ortak tutumun öncelikle darbecileri hedeflemesi gerektiğini, bunu savunmanın kimseyi bir kanada yedeklemeyeceğini, darbecilerin yargılanmasına yüklenmek gerektiğini ifade etmektedir.

ÖDP’ye gelince; darbecilerin es geçilerek bir karşı duruş sergilenemeyeceğini, somut olarak Ergenekon’un teşhir edilmesi, darbecilerin yargılanması, burjuva reform taleplerinin savunulması gerektiğini söyleyerek, işi savcılarının desteklemesine kadar vardırılmaktadır.

Yaşanan tüm bu tartışmalara rağmen ortak bir metin kaleme alınabilmiş, ardından Taksim’de güncel gelişmeleri de içeren bir ilk eylem gerçekleştirilmiştir.

Reformistler “devrim” kelimesinden dahi rahatsızlık duyuyorlar!

İşçi ve emekçi kitlelerin karşısına, onları düzene yedekleyen liberal söylemlerle değil, emperyalizmi, işbirlikçi sermaye iktidarını ve kontrgerilla devletini teşhir eden, demokratik hak ve özgürlüklerin önündeki en temel engel olan sermaye düzenini

yıkma çağırان bir söylem ve şiarlarla çıkmak gerekmektedir.

Peşpeşe gerçekleştirilen toplantıların ardından ortaya çıkan metin, reformistlerin tüm geri tutumlarına rağmen, komünistler de dahil olmak üzere devrimci ve ilerici güçlerin müdahalesiyle, nispeten devrimci bir içerik kazandı. Ancak, ortak metnin bir eylemle kamuoyuna duyurulmasının ardından, belirlenen ortak çerçevenin reformist sol için pek bir şey ifade etmediği açığa çıktı. Zira reformistler, kendilerinin de katıldıkları ortak tartışmaların ardından kabul edilen şiarlardan duydukları rahatsızlığı dile getirdiler.

Ortak olarak belirlenen ve eylemde açılan pankartta yeralan “Bu pisliği devrim temizler!” şiarı üzerinden rahatsızlık açıkça ortaya konuldu. Şiarın doğru olmadığı, güncel bir şiarın kullanılması gerektiği, eylemle uyumlu olmadığı, taleplerin öne çıkmadığı vb. bahane ve söylemlerle, bu şiarın kullanılmasına karşı çıkıldı. Ciddiyetten yoksun bu tutum doğal olarak devrimci güçler tarafından eleştirildi.

Reformistlerin derdi Çatı Partisi ve seçimler!

Eylemin değerlendirilmesi ve ana pankart şiarından duyulan rahatsızlığın dile getirilmesinin ardından, reformistler bundan sonrası için de düşüncelerini ortaya koydular. Toplantıda sundukları önerilerle, bizzat ön süreçte tartışılan, “kontrgerilla düzenini hedef alan, kontrgerillayı suçlayan ve teşhir eden, geniş emekçi kesimlerini bu amaçla bilgilendiren” çerçevede fazla bir şey yapmaya niyetlerinin olmadığını göstermiş oldular.

DTP kendi programı dahilinde 1 Eylül’de, Barış Meclisi ile birlikte 1 Haziran benzeri bir miting gerçekleştirmeyi düşündüğünü, ayrıca çalışmanın 12 Eylül’de güçlü bir mitingi hedeflemesi gerektiğini dile getirdi. SDP ve EMEP 12 Eylül mitingi yapılarak darbecilerin yargılanmasının öne çıkarılması gerektiğini belirtti. EMEP darbecilerin yargılanması talebiyle birlikte “demokrasi mücadelesini” büyütmekten söz ederken, ÖDP ise aynı zamanda Ufuk Uras’ın önergesini destekleyecek bir çalışma önerdi.

Özcesi reformistler, tutumlarının arkasında durmayarak, önümüzdeki sürecin politik çerçevesini de belirleyecek olan ortak tutumun yerine “yeni” bir çerçeve önerisiyle çıkmış oldular.

İstanbul’da bunlar yaşanırken, İzmir’de yaşanan süreç reformistler payına tam bir ciddiyetsizlik ve samimiyetsizlik örneği oldu. Burada da önce “Ergenekon ile ilgili bir şeyler yapalım” diyen ve bu gündemli toplantıya çağrı yapan metnin altına imza attilar. İkinci toplantıya ise katılma zahmetinde dahi bulunmadılar. 1 Eylül’e yönelik olarak, “Barış Platformu” adı altında devrimcilerden bağımsız bir süreci örgütlemeye giriştiler.

Ergenekon’un “öncelikli gündemleri olmadığı”nı söylediler, vb...

DTP’nin merkezinde durduğu, politik çerçevesini belirlediği blok, 1 Eylül’ü, Çatı Partisi’nin gündemleştirildiği, demokrasi ve barış söyleminin öne çıkarıldığı bir süreç olarak örgütlemeyi hedefliyor. Zira seçimler yaklaşıyor. 1 Eylül’ün gündemini belirleyen ve devrimci güçlere dayatan reformist blok, işçi ve emekçi kitleler içerisinde ise parlamentarist hayaller yaymanın planlarını yapıyor.

“Reformist sol bu parlamentarist hayallere bağlılığını sürdürdükçe, yaşadığımız kriz ortamında solun ortak tutumuna ve eylemine dayalı devrimci bir alternatif boş bir söz olarak kalmaya mahkumdur. Oysa günümüzün nesnel ve acil devrimci ihtiyacı budur.” (Kızıl Bayrak, sayı: 31, 1 Ağustos ‘08)

Devrimci güçler düzene karşı devrimci bir odak olarak kitlelerin karşısına çıkmalıdır!

Sürece yanıt olabilmenin yolu, devrimci güçlerin ortak politik tutuma ve eyleme dayalı devrimci bir alternatif yaratmasından geçmektedir. İşçi ve emekçi kitleler devrimci bir temelde taraflaştırılmaya çalışılmalı, düzenin krizinden devrim mücadelesini güçlendirmek için faydalanılmalıdır.

Önümüzdeki süreci, 1 ve 12 Eylül’leri, sermaye düzenini ve onun çeteleşmiş devletini mahkum eden, devletin tüm kirli odaklarının dağıtılmasını isteyen bir temelde ele almalı, somut talepler ve eylemli tepkilerle kitleleri devrimci mücadeleye çağırmalıyız.

Devrimci güçler, kitlelerin devrimci bilincinin ve eyleminin gelişmesinin önünde engel teşkil eden liberal ve reformist anlayış ve tutumlara karşı mücadele etmeyi de ihmal etmemelidirler. Zira, düzene karşı devrim alternatifine dayalı bir çizgi, düzen hakkında boş ve aldatıcı hayaller yayan her türden oportünist tutum ve çabaya karşı mücadele ile birleştirilmediği koşullarda devrimci bir odak ve alternatif olunamaz, kitlelere güven ve umut aşılanamaz

Liman işçilerine patron tetikçilerinden saldırı!

“Baskılar bizi yıldırılmaz!”

İki haftaya yakın bir süredir devam eden Arser direnişi, patronlar tarafından birçok kez kırılmak istendi. Üretimi durduran işçilerin yakalamış oldukları birlikteliği ve örgütlülüğü kırabilmek için “ikna” mektuplarından dolgun ücretli “iş teklifleri”ne birçok yöntem denendi. İşçiler arasında ufak tefek kırılmalar yaşansa da, bu yöntemlerin hiçbiri etkili olmadı.

İşçilere yönelik saldırılardan biri de 3 Ağustos’ta yaşandı. İşveren tarafından yapılan suç duyurusu üzerine Büyükçekmece Adliyesi Nöbetçi Savcılığı’na ifade veren işçiler daha sonra sendikalarına dönmek için harekete geçtiler. Beylikdüzü Migros önünde, işçilerin bulunduğu otomobilin önü patron tetikçisi çeteciler tarafından kesildi. Ellerindeki levye ve sopalarla araca ve içerisindeki işçilere saldıran çapulcular, bu esnada “İsmim ve plakam budur, jandarmaya mı polise mi, istediğiniz yere şikayet edin!” gibi pervasızca söylemlerde de bulundular. İşçileri öldüresiye döven saldırganlar, tehditler savurarak olay yerinden ayrıldılar.

Ağır yaralanan işçiler Beylikdüzü Med-Life Hastanesine kaldırıldılar. İşçilerin tedavisi sürerken olayı duyan direnişteki diğer işçiler de hastane önüne akın ettiler. Saldırıyla ilgili işlem yapmaya gelen jandarma, yine işçilere dönük pervasız tutumlar takınmaya devam etti. İşçilerin toplanamayacaklarını söyleyerek müdahale tehdidinde bulundu.

İşçiler, yaralı arkadaşlarının hastaneden çıkmasına kadar geçen sürede beklemeye devam ettiler. İşçilerden Ferhat Tersi tedavisinin ardından taburcu edilirken, durumu daha ciddi olan Fatih Bozkurt Bakırköy Devlet Hastanesi’ne sevk edildi. Hiçbir baskı ve saldırının mücadelelerini engelleyemeyeceğini söyleyen işçiler, hep birlikte direnişlerini sürdürdükleri sendika şubesine geçtiler.

Saldırının ardından işçilerle konuştuk...

“Taşeronlar ekmeğimize taş koymak istiyorlar!”

- Birkaç saat önce arkadaşlarınıza bir saldırı gerçekleşti. Nasıl gerçekleştiğini anlatabilir misiniz?

Arser işçisi: Biz Liman-İş Sendikası üyesiyiz. Daha önceden de böyle yaralamalar, kavgalar olmuştu. Yaralananlar kendi içinde kavga etmişler. Sonra suçu bizim arkadaşlara attılar. Bizi yıpratmak için böyle saldırılar gerçekleştiriyorlar. Arkadaşlarımız jandarmaya çağrılıyor, jandarmadan mahkemeye sevk ediliyor. Mahkemeden serbest bırakılıyorlar.

Adliyeden çıktıktan sonra iki dolu araba arkadaşlarımızı takip ediyor. Beylikdüzü Migros’un oradaki göbekte arkadaşlarımızın olduğu aracı sıkıştırıyorlar. Arabayı paramparça edip arkadaşlarımızı öldüresiye dövüyorlar. Arkadaşlarımızdan biri beyin travması geçirdi. Hastanede yoğun bakımdalar şu anda. Bizler de burada beklemeye devam ediyoruz.

- Saldırıyı kimin gerçekleştirdiğini biliyor musunuz?

Arser işçisi: Limanda çalışan mafya taşeronlardan bir tanesi. Bunlardan beş tane var liman içerisinde. Ekmeğimize taş koymaya çalışıyorlar. Ellerinde silah geziyorlar. Gördüğünüz bu sopa arkadaşımızın kafasında kırılmış. Levye, sopa vb. malzemelerle hazırlıklı gelmişler.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

TİB-DER’den ziyaret...

“Liman işçisi yalnız değildir!”

Tersane İşçileri Birliği olarak 3 Ağustos günü

Ambarlı Limanı’nda direnişçi Arser işçilerini ziyaret ettik. Ambarlı’ya vardığımızda Liman-İş Sendikası’nın bölge temsilciliğine yakın bir noktada araçlarımızdan indik. Burada “Yaşasın sınıf dayanışması! Liman işçisi yalnız değildir!/TİB-DER” pankartını açarak yürüyüşe geçtik. Binaya kadar sık sık “Liman-tersane omuz omuza!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganlarını coşkulu bir şekilde haykırdık.

Direnişçi arkadaşlar bizi kapıda alkışlarla karşıladılar. Burada hep birlikte, “Direne direne kazanacağız!” sloganını haykırdık. Kapı önünde TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu kısa bir konuşma yaparak şunları söyledi: “(...)ilk günden beri direnişinizi takip ediyoruz. Patronların jandarma ile birlikte giriştikleri baskı ve tehditleri de biliyoruz. Mücadeleniz haklıdır,

3 Ağustos 2008 / Ambarlı

meşrudur, bu yüzden hiçbir güç sizi yıldırmamalıdır. Bizler tersane işçileri olarak kavganızı kavgamız olarak görüyor, kazanana kadar yanınızda olacağımızı ilan ediyoruz.”

Konuşmanın ardında sohbetimizi koyulaştırdık.

Burada Liman-İş sendikası işyeri baştemsilcisi, aynı zamanda sendikanın bölge başkanı Recep Çakmakçı direnişin nasıl başladığını ve gelişim sürecini anlattı. İşçi arkadaşlarla direniş üzerine sohbetler gerçekleştirdik. Ardından Tuzla’daki gelişmeleri soran işçi arkadaşlara Tuzla tersanelerinde yürüttüğümüz dışı dış mücadeleyi anlattık. Yaşadığımız deneyimleri işçi arkadaşlarımızla paylaştık. Aylık bültenimiz ROTA’yı verdik. Bir tarafında Tersane, diğer tarafında Liman yazılı baretlerimizden birini

direnen işçilere, diğerini ise direnişin başından beri babasının yanında olan işçi arkadaşımızın çocuğuna hediye ettik.

Pankartımızı sendika binasının girişine astıktan sonra alkışlarla oradan ayrıldık.

Tersane İşçileri Birliği

İhanet çetesini işçi sınıfı dağıtacak!

Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu (Türk-İş), 56. yıldönümünü kutlayan açıklamalar yaptığı şu günlerde, işçi sınıfına ihaneti, sermayeyi hizmeti derinleştirme çabalarına da hız vermiş bulunuyor. Kuruluşundan itibaren işçi sınıfının hak ve çıkarlarını savunmak yerine sermayeyle kolkola davranan bu çete, açık ihanetinin yanısıra açıkça yalan söylemeyi de alışkanlık edinmiş durumda.

Türk-İş bürokratları konfederasyon çatısı altındaki binlerce üyesini düzen siyasetinin kirli ilişkilerine yedeklerken, tarihi kan ve katliamların tarihi olan sermaye devletinin tüm icraatlarını onaylarken, sermayenin temsilcilerine uşaklıklarını ve işçi sınıfına karşı ise ihanetlerini sergiliyorlar.

Bu ihanet şebekesi her dönem sermayeye biat eden bir sendikal anlayışla sermayedarların çanak yalayıcılığını yaparken, kendi konfederasyonuna bağlı sendikalarda insanca yaşam ve çalışma koşulları için mücadele yürüten üyelerine ise sırtını dönmeyi ihmal etmiyor.

Sermaye devletinin “prestiji”ne leke sürdürmeyen Türk-İş hainleri, kendilerine bağlı sendikaları “yaramaz çocuk” ilan ederek, her fırsatta “kulak çekme operasyonları” yapmaya çalışıyorlar.

Türk-İş’in bu uğursuz rolüne, SSGSS sürecinin ardından hız kazanan grev ve direnişlerde de tanık oluyoruz. Halihazırda devam etmekte olan bu direnişlere yazılı açıklamayla dahi destek sunmayan bu hainler, sermayenin işçi sınıfı içindeki has ajanları olduklarını bu tutumlarıyla da ortaya koyuyorlar.

Düzce ve Sefaköy’de DESA işçileri, Gebze’de Unilever işçileri, Gebze Organize Sanayi Bölgesi’nde E-Kart işçileri sendikal örgütlenme hakları için başlattıkları direnişlerinde ayları geride bırakırken, Türk-İş bürokratları göstermelik olarak gerçekleştirdikleri birkaç ziyaret dışında grev ve direnişlere sahip çıkmıyorlar. Bu grev ve direnişleri gündemlerine almadıkları yetmiyormuş gibi, direniş süreci yaşayan sendikalara “Genel Merkeze aidat borcunuz var!” diyebilecek kadar yüzsüzleşerek, talep edilen maddi desteğin onda birini bile sağlamıyorlar.

Geçtiğimiz günlerde Düzce’de DESA’ya, Gebze’de Unilever ve E-Kart grevlerine temsili (Tek Gıda-İş Genel Sekreteri Mecit Amaç’ı da yanına alarak) ziyaretlerde bulunan Türk-İş Genel Sekreteri ve Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Türkel, ayları bulan bu direnişleri sanki yeni hatırlıyormuş gibi dayanışma duygularını iletiyor. Destek ziyaretlerini neden daha önce gerçekleştirmediğini ise, Rize’de tuttuğu “9 günlük nöbet”le gerekçelendiriyor. Grev ve direnişlere yaptıkları 3-5 milyarlık yardımlarla “mücadele” görevini yerine getirdiğini sanan Türk-İş bürokratu “grev ve direnişlere bundan sonra sahip çıkacakları” sözünü vererek, böylece şimdiye kadar sahip çıkmadıklarını da itiraf etmiş oluyor.

Türk-İş’in grev ve direnişlere ayrılan fonunda trilyonlarca liranın bulunduğu bilinen bir gerçekken, “aidat borcu” gerekçe gösterilerek direnen işçilerin yalnız bırakılması, Türk-İş bürokratlarının ihanetçi kimliğini bir kez daha açıkça ortaya seriyor.

Sermayenin işçi sınıfı içindeki bu ajanlarını defetmek ise tabana dayalı örgütlü bir mücadeleyi gerektiriyor

Çapa Temizlik işçileri ile konuştuk...

“Ya emeğine sahip çıkacaksın ya da susacaksın!”

- Hangi sebeplerle işten atıldınız?

1. işçi: 10 senedir İstanbul Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde çalışıyorum. Bu süreçten önce sendikaya üye olduğumuz için beni ve üç arkadaşımı işten çıkardılar. O süreçte biz dışarıdan çalışmalarımızı yürüttük ve geri alındık. Şimdi ise iki aylık deneme süresi koydular, bir sözleşme imzalamamı istediler ve işine devam et dediler. Ben imzalamadığım için işten atıldım.

2. işçi: Sendika üyesi olduğum için işten atıldım. Önüme bireysel sözleşme getirdiler ama ben imzalamadım.

- İşten atmalara karşı sizin ve sendikanın ilk tutumu ne oldu?

1. işçi: Bu işyerinde yıllarını veren insanlar var. Bizler insanca yaşamak istediğimiz için sendikaya üye olduk. Çünkü birlikte hareket etmezsek, haklarımızın arkasında durmazsak hepimiz birer köleyiz, bunun bilincindeyiz. 9-10 saat çalışıyoruz, ne öğlen paydosumuz var ne sabah kahvaltımız. Senelik iznimiz bile yok. Bunun üstüne bir de asgari ücret alıyoruz. Gelen insanlarla başvurduk, en azından sendika olsun, birliktelik olsun, haklarımızı alalım istedik. Sendikaya üye olduk, bizi işten attılar. İlk olarak işten atılan 4 kişi olarak 10 ay dışarıda kaldık. O zaman sendika başkanımız Sadettin Yıldırım'dı (Eski İETT Taşıtlar Şube Başkanı). Sadece olduğumuz yerde kalmadık, semtleri dolaştık, çok fazla emek harcadık. Dört ay sonra şube başkanımız değişti. Nihat Altaş şube başkanı oldu.

2. işçi: İlk olarak 55 yaş üzerinde olanları, sonra diploması olmayanları çıkardılar. Bütün çalışanlar olarak, işten çıkarmalardan sonra iş bıraktık ve aşağı indik. Belediye-İş'in basın açıklaması vardı. Onlara desteğe gittik. İki gün işi durdurduk. Sendika örgütlenme uzmanı geldi ve “imzanızı atın işe devam edin” dedi. Bu zamana kadar herkes iş bırakmıştı ama ondan sonra 85 kişi kaldı. Bizler örgütlenme uzmanına gittik, “sendika anlaştıysa söyle bize” dedik, ama hiçbir şey açıklanmadı. Şimdi dışarıda 80 kişi var. Sendikanın genel başkanı Nihat bey haftada bir saat gelip gidiyor. Grev yerinde yalnız kaldık.

- İşçiler sendikaya nasıl bakıyor?

1. işçi: İşçiler sendikaya güvenmiyor. Çünkü sendika işçisi için hiçbir şey yapmıyor. Yöneticiler işçilerin yanında değil. Burada bu kadar işçiyi örgütleyen Sadettin Yıldırım'dı. İşçilerin güvenini kazanan oydu. Bizleri ziyarete geldi. Örgütlenmenin bundan önceki şirkette olduğunu söyledi ve şimdi isim değişse de bizim Çağ'la bir meselemiz yok dedi. Burada

kazanılacak direnişin ne kadar önemli olduğunu anlattı bizlere. “Bizim işimiz teslim olmak değil kazanmaktır” dedi.

2. işçi: Bugün sendika yöneticilerine istediklerimizi tekrar söyledik (ki direnişin başından beri de söylüyoruz); “sadece mahkemeyi beklemekle olmaz, bir bildiri yazalım, siz dolaşmayın biz dağıtırız” dedik. Çünkü burada insanlar geçerken merak ediyor, biz onlara da sesimizi duyurmak istiyoruz. Pankartımız olsun istedik, burada grev olduğu anlaşılmalı diye. “Siz bize önlük dışında bir şey vermiyorsunuz” dedik. İlk başlarda “tamam” deyip yapmıyorlardı. Şimdi ise “çadır koyalım, pankart asalım, ne olacak zaten gelip kaldırırlar” diyorlar. “Onlar kaldırırsa biz tekrar kurarız diyoruz” ama dinlemiyorlar. Toplamda 715 işçi üyesi vardı, şimdi ise sadece 315 tane var. Bizim üyeye ihtiyacımız yok diyorlar.

- Direniş komitesi oluşturduğunuz mu?

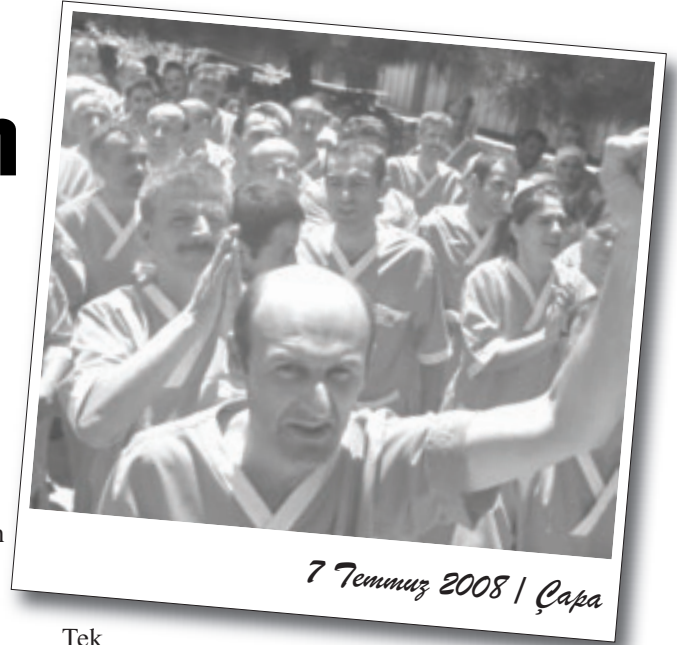
1. işçi: Biz kendimiz oluşturduk. Sendika sahiplenmedi işçileri. Kendi aramızda 18 kişilik bir direniş komitesi oluşturduk ve sendikaya gittik. “Ne yapabiliriz” diye sorduk. Bize önce “zemini kurun sonra beraber bakarız” dediler. İşçi komiteleri karar alır ve bunu yönetime dayatır. İlk olarak bunu yaptık. Pankart, çadır, çay ocağı istedik. Şubeye bildirdik. Kabul edildi ama hayata geçirilmedi. İşçi arkadaşlarımız içerisinde Esenler'den Çapa'ya yürüyen var. Sendika yöneticileri “biz bunları yaparsak kaldırırlar hemen” diyorlar. Kaldırınsınlar, biz tekrar yaparız. Bunu sendikanın da demesi lazım.

Geçenlerde komitedeki işçileri kaldırdık ve slogan attık. Dekan geçti önümüzden, sloganlar “İşçiler burada dekan nerede?”ye dönüştü. Önümüze çevik polis geldi. Polis gelince sendikacılarından biri “kesin

sloganı, yerinize geçin” dedi. Sendika güçlü olsa, “atın sloganı” deseydi ben de kendimi güçlü hissedecektim. Bütün işçiler ilk defa böyle bir şeyle karşılaşıyordu ve tutumun netliğini sendika temsilcileri belirlerdi. Ama orada bile yoklar, arıyoruz, “geliyoruz” dediler. Geldiklerinde her şey bitmişti. Gelip toplantı yaptılar, “kimsenin burnu kanamasın, kimseye zarar gelmesin istiyoruz!” dediler. Oysa, baskının olduğu her yerde direniş de olmalı.

- Sendikanın yürüttüğü hukuksal süreci takip edebiliyor musunuz, bilgilendirme yapıyor mu?

2. işçi: Sendika ilk başta bize “dava açın ve direnin” dedi. Sonrasında ise tazminat davası açtı. Hukuksal olarak tazminatın bayağı bir süresi var ama işe geri alınmanın bir aylık dava açılış süreci var. Toplu olarak bilgilendirmedi bizi sendika avukatı.

7 Temmuz 2008 | Çapa

Tek tek her birimize farklı bir şekilde anlattı. Çünkü işe iade davasını herkese açmadılar. Bunu için ayrı ayrı anlattılar. Avukatın bir suçu yok, avukat sendika ne derse onu yapıyor.

- Dışarıdan direnişe destek geliyor mu? Desteği yeterli buluyor musunuz ve dışarıdan gelen destekler işçilerde nasıl etki bırakıyor?

1. işçi: İnsanların, gençlerin, öğrencilerin desteğe gelmesi çok güzel oluyor. Ama ondan da sendika rahatsız oluyor. Onların siyasi olarak geldiğini söylüyorlar. Konu emek olunca “kimin geldiği önemli değil” dedik biz de. Bir toplantıda ben söyledim, gençlik olmayan yerde emek olmaz, dedim. Burada bizler emeğimiz için mücadele ediyoruz. Gençlerimiz, çocuklarımız için direniyoruz.

Yarın TTB, SES, Tez Koop-İş ortak bir basın açıklaması yapacak. Bizler onları pankartlarımız ile karşılamak istiyoruz ama yaptırmıyorlar. Ya emeğine sahip çıkacaksın ya da susacaksın. Emeğe saygın varsa, buraya bizi ziyarete gelene de karışmayacaksınız.

- Süreci anlatırken birçok sorun tanımladınız. Sorunların çözümü için ne yapılmalı? Ve son olarak ne söylemek istersiniz?

2. işçi: İlk başta bir arada kalmayı denedik. Bütün herkesi dolaştık, çalışmayı durdurduk, direniyorduk. Artık insanların umudu yok. Herkes “şimdi bir kere inandık, sendikaya üye olduk ama şimdi sendika ne yaptı” diyor. Şimdi diğer çalışan arkadaşlarımız soruyor “kim var yanınızda” diye. Onlara cevap veremiyoruz, çünkü önümüzü göremiyoruz. Bilsek, görsek, anlatıp onları da ikna ederdik. Sendikanın umut vermesi gerek. Birçok insan bedel ödüyor, bunları biliyoruz. Bilerek girdik biz bu işe. Bedel ödenecekse bunu da öderiz.

En ufağından bir destek kalemi basalım, direnişimizi duyuralım diyoruz. İlla da Türk-İş yapsın demiyoruz, beraber yapalım diyoruz. Benim eşim de greve gitti. Onlar da yaşadılar birçok süreci ama bizimki gibi değil. Lider Kargo'da greve gidildi, dört gece Gayrettepe'de de kaldı, ama kazandılar onlar. Sendikanın işçilere, işçilerin sendikaya güveni vardı. Sendikadan bir umut gelse işçiler dökülürler. Ama bize bıraktılar her şeyi, sahip çıkmadılar, destek olmadılar. Ya doğru düzgün yapacaklar ya da biz şirketle anlaştık diyecekler. Bu olanların başka bir anlamı yok. Sendika işçiyi karşısına alacak ve anlatacak her şeyi.

Bizler zaten yaştan kaybediyoruz. Bizi bize bıraksalar, grevin zeminini oluştursak, birlik olsak her şeyi kazanırız. Ama olmuyor. Bize desteğe gelenler umut getiriyor, yalnız olmadığımızı hissediyoruz.

Hiroşima ve Nagazaki katliamlarının 63. yıldönümü...

Japon Balıkçısı ve Nazım’a yanıt: “Buradayız!”

*“Savaş; çıplak, yanmış ve kararmış saçlarıyla
atom çağının
doğduğu korkunç yerde kör ve başıboş dolaşan bir
Japon’dur.”*

***Japon foto muhabiri Matsushige
(Katliamı ilk belgeleyen fotoğrafçı)***

Savaş! Savaş, moloz yığınlarının arasında sesi gitgide zayıflayan Iraklı bir çocuğun yardım dilenmesidir... Savaş, Filistinli bir annenin umutsuzluğudur... Savaş, toz toprak arasında, moloz yığınlarından oluşan tepeciklerde düşmeden ilerlemeye çalışan, sırtında evinden kalanları, kucağında çocuğunu ve yüreğinde acıyı taşıyan kadındır... Ve hatta savaş, insan kanının sıcak olduğunu babasının kanı yüzüne sıçradığında öğrenen çocuktur aynı zamanda... Açlıktır savaş, yıkım bölgesinde kendini panzerin önüne atan bir babadır. İşten çıkartılan bir işçidir. Sefalettir ve petrol... Ve elbette savaş, en yeni teknoloji ile düzenlenmiş ölüm makinelerinin karşısında onurla direnmektir.

Pasifik’te sapsarı bir akşam... Eni sonu bir şair yazacak çürümenin keskin kokusunu! Birden çok yürek elbirliği ile yazacak sonra kül rengini, ölmüş balıkları, toprakları, çocukları ve kadınları... Haritaları değiştiren bombalar yapan sözde bilim insanlarının dostları olan tarihçiler yaşamı ve savaşı istatistik hesaplarına hapsede dursun... Nafile!.. Çünkü ne çürümenin, ne de öfkenin istatistiğini çıkarmak mümkün değil... Çürüyen yalnız insan bedeni olsaydı 1’den 9’a kadar bütün rakamlara bir anlam yüklemek mümkün olabilirdi ama bir sistemin çürüyüşü sayılarla anlatılmaz. Ancak havada asılı kalan küller gibi uçuçu olmayan ama yanık kokusu kadar keskin o öfke, düzenin çürüyüşünün bir bilimsel verisi olarak kayıtlara geçebilir. Zira o öfke milyonlarca ölüme rağmen bugün insanlığı ayakta tutandır. Ve elbette o öfke her birimizin geleceğinin güvencesidir.

Sam Amca’nın masalları

Hiroşima ve Nagazaki’ye atılan atom bombalarının üzerinden tam 63 yıl geçti. 6 ve 9 Ağustos tarihlerinde arka arkaya gerçekleştirilen bu iki kitlesel katliamın sonunda kaç kişinin öldüğü halen daha net olarak bilinmiyor. Ancak resmi istatistiklere göre bombanın atıldığı ilk anda ve onu takip eden yıllarda bu saldırıyla ilişkili olarak ölenlerin sayısı 300 binin çok üzerinde.

Hiroşima ve Nagazaki’nin üzerinden yarım yüzyıl geçmiş olmasına rağmen halen daha büyük bir canlılıkla hatırlanıyor olmasının gerisinde elbette bu korkunç yekûnün ciddi bir payı var. Ancak hafızalarımızın bu denli taze olmasının gerisinde, bilançonun ağırlığı kadar emperyalist saldırganlığın kitlesel katliamlarının yaygın bir biçimde sürdüğü gerçeği de yatıyor.

Amerika’nın geçen 63 yıl içerisinde sahip olduğu tüm demagoji malzemelerini kullanarak, muzaffer bir komutan edasıyla kendine uygun gördüğü ve kitlelerin bilincine kazımaya çalıştığı “savaşı bitiren süper güç” sıfatının kana bulanması için, Amerikan tarihinin ‘70’lerden bu yana uyguladığı savaş politikalarına bakmak gerekmiyor. Çünkü daha o günlerde, savaş

bitirdiği iddiasındaki Amerika ellerini kana bulamış, savaşı bitirmek bir yana, savaşı cepheden büsbütün şehirlere taşıyarak kanlı katliamların altına imza atmıştır. ABD emperyalizmi, tarihinin her döneminde olduğu gibi bu dönemde de savaşın faturasını ödemek bir yana, Hiroşima ve Nagazaki’de öldürdüğü onbinlerce insanın üstünden atlayarak başka bazı devletlerin yargılayıcısı rolüne soyunmuştur. Elbette temeline mülk kavramını koymuş ABD güdümlü yargı kurumlarının savaş sonrası başlattıkları muhakeme sürecinden kapitalist-emperyalist bloğun güçlü halkalarının suçlu çıkmasını beklemek saflık olacaktır. Zira tarihin akışı içerisinde onları her an yargılayan milyonlar olduğu gibi, gün geldiğinde tüm kalıntılarıyla tarihin mezarlığına gömme hükmünü infaz eden milyonlar da çıkacaktır.

Sam Amca’nın masalları tam 63 yıldır yeniden ve yeniden karşımıza çıkartılmaktadır. Irak’ta yaşanan katliamların üzerine örtülen demokrasi nakliyatçılığının da, Filistin’in üzerine yarım asırdır çöken emperyalist-siyonist zulmün de mayası aynıdır. Vietnam’dan Küba’ya dünya coğrafyasında emperyalist zorbalıktan doğrudan ya da dolaylı payını almamış tek bir halk bulunmamaktadır.

“İnsanlar neredesiniz?!”

Yeni Hiroşimalar, Nagazakiler yaşanmaması için Nazım’ın Hiroşima ve Nagazaki katliamından sonra Japon Balıkçısı’nın ağzından sorduğu bu soruyu sormaktan hiç vazgeçmemek gerekiyor. “İnsanlar neredesiniz!?” Ortadoğu’dan çılgınlık yükseliyor! Neredesiniz insanlar!? Sofralarımızdaki ekmek çalınıyor. Yeryüzünün bir bölümünde ırmaklardan kan akıyor, bir bölümünde yeryüzünün sinekler sıtma taşıyor. Bir tepede Uğur ölüyor. İnsanlar, neredesiniz! Yüreklere umut, umutlarda isyan, isyanlarda inanç ölüyor! Bir savaş... Bir savaş ki yüzyılı aşkın bir süredir devam ediyor!

İşte bize göre deniz aşırı bir yerlerde, Hiroşima ve Nagazaki’de, tam 63 yıl önce, bildik bir katliamın bildik sonuçlarının gelebileceği düzeyi ve tanımadığımız ölüm biçimlerini öğrendik. İnsanların derilerinin bomba etkisiyle nasıl yüzüldüğünü ve kırmızı etin sıcakla temas ederek nasıl buharlar

çıkardığını, sonra bombanın patladığı ilk anda insanların nasıl buharlaştığını ve bir kısmının eriyen bedenlerinin asfalta nasıl yapıştığını, kağıdı yakınca çıkan kokunun yanan ten kokusunun yanında hiçbir şey olduğunu öğrendik sonra... Tek bir bomba ile bütün bir şehrin yok edilebileceğini, tek bir bombayla bırakın bir zaman diliminde yaşayan insanları daha doğmamış olanların bile yaşama hakkından mahrum edebildiğini gördük. Yaşadığımız düzenin bize verdiği önemi ve sırf bu yüzden onu değiştirmenin onurumuza sahip çıkmakla eş anlamlı olduğunu da...

Bütün bunları öğrendikten ve gördükten sonra susmak, bir merminin hedefi olmayı kabullenmektir, baş eğmektir, teslim olmaktır. En iyimser yaklaşımla susmak, emperyalizmin, işkenceler ve katliamlarla, sefalet dayatmaları ile dolu tarihini unutmaktır. Oysa biz ne unuttuk, ne baş eğdik, ne teslim olduk! Japon Balıkçısı’na ve Nazım’a, sırça köşklere kurulmuş emperyalist zorbalara ve hala susanlara sesleniyoruz: Emperyalist-kapitalist düzene karşı savaşmak için buradayız!

Katliamın 63. yılında nükleere hayır!

Hiroşima ve Nagazaki’ye atom bombası atılmasının 63. yıldönümü vesilesiyle, İstanbul Nükleer Karşıtı Platform 6 Ağustos günü Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. TMMOB İstanbul İKK Sekreteri Tores Dinçöz’ün yaptığı basın açıklamasında, Hiroşima’daki katliamın 63. yıldönümünde benzer manzaraların nükleer santraller eliyle yaratılmak istendiği vurgunladı.

Basın açıklaması şu cümlelerle sona erdi: *“Hiroşima ve Nagazaki kurbanlarını andığımız bugün, orada yüzbinlerce insanın ölümüne ve canlı hayatın sona ermesine neden olan savaş ve nükleer gücün artık hayatımızda yeri olmadığını bir kez daha dile getiriyor, savaş ve nükleerden arınmış bir dünya istiyoruz.”*

* Nükleer silah sahibi devletler silahlarını azaltmak yerine daha çok silahlanma yoluna gidiyor. Şu anda dünya üzerinde 30 bin adet nükleer silah bulunuyor. Bunların 11 bini ABD’ye, 14 bini Rusya’ya ait. Ayrıca Çin’de 400, Fransa’da 350, İngiltere’de 200, Hindistan’da 35, Pakistan’da 50, İsrail’de de 200 adet nükleer bomba bulunuyor.

* ABD nükleer silahlar için yılda yaklaşık 35 milyar dolar harcıyor. 825 milyon insanın aç kaldığı, yılda 12 milyon çocuğun açlıktan öldüğü bir dünyada 35 milyar dolar nükleer silahlara, 900 milyon dolar silahlanmaya ayrılıyor!

Kızıl Bayrak / İstanbul

ABD-İran ilişkileri...

Tehditler, restleşmeler, diplomatik görüşmeler...

BM Güvenlik Konseyi üyesi beşli (Rusya, Çin, Fransa, ABD, İngiltere) ile Almanya'nın, "iki hafta içerisinde yanıt vermesi" dayatmasıyla 19 Temmuz'da İran'a sundukları öneriye henüz somut bir yanıt verilmiş değil.

İran'ın bu dayatmaya da boyun eğmemesi, emperyalist güç odaklarını rahatsız etmiş görünüyor. Peşpeşe yapılan Washington, Londra, Berlin merkezli açıklamalar, İran'ın tutumundan duyulan rahatsızlığın tehdit sosuna bulanarak dışavurulmasından başka bir şey değil.

Washington'daki savaş kundakçıları, İran'ın nükleer faaliyetleri konusunda sunulan son pakete olumlu yanıt vermezse, yeni yaptırımlarla karşı karşıya kalacağı tehdidini yinelerken, Londra'daki suç ortakları, Tahran yönetimi öneriye 5 Ağustos günü net ve olumlu bir yanıt vermezse, yaptırımların ağırlaştırılmasını destekleyeceğini ilan etti.

Kısa süre öncesine kadar sesi kısık olan Berlin'deki şeflerin ise, artık üst perdeden konuşmalarına tanık oluyoruz. Almanya Dışişleri Bakanı Frank-Walter Steinmeier İran'ı, "zamanla oynamayı bırakması ve teklife net bir yanıt vermesi" gerektiği yönünde uyardı. Görünen o ki, Alman burjuvazisi önemli bir emperyalist güç odağı olmaya yaklaştığını hissettirmek istiyor.

Tehditlerin en azgını ise yine Tel Aviv'deki siyonist şeflerden geldi. Yıllardır yolsuzluk, rüşvet ve kan batağında çırpındıktan sonra istifa etmek zorunda kalan İsrail Başbakanı Ehud Olmert'in koltuğunda gözü olduğu belirtilen İsrail Ulaştırma Bakanı Şaul Mofaz, Washington'da yürüttüğü görüşmeler sırasında, İran'ın nükleer programını durdurmaya yönelik alınan önlemler yeterli olmazsa siyonistlerin İran'a karşı daha sert bir tavır içine gireceğini söyledi. İsrail'in İran'a yönelik tek taraflı hareket etmekten çekinmeyeceğini savunan Şaul Mofaz, Amerika'nın desteğini kaybetmekten korkmadıklarını da iddia etti.

Emperyalist-siyonist güçlerin savurdıkları tehditler henüz Tahran'da bir tavır değişikliğine yol açmış görünmüyor. Dış politikada etkili bir rolü olduğu bilinen İran'ın dini lideri Ayetullah Hamaney, emperyalist güçlerin dayatmalarına dair açıklamasında İran'ın nükleer çalışmalarına devam edeceğini belirtirken, Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'ı ağırlayan İran Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinecad, "Barişçıl amaçlı ve yasal nükleer enerji haklarımızdan bir adım bile geri atmayacağız" dedi. İran'ı altıncı kez ziyaret eden Esad da konuşmasında, "İran'ın nükleer enerji elde etme hakkını desteklediklerini" söyledi.

Bu arada Tahran-Şam ilişkilerini bozmaya yönelik girişimlerin sonuçsuz kalacağını da kaydeden iki lider, ABD-İsrail girişimlerine rağmen Suriye-İran ilişkilerinin geliştirileceği mesajıyla karşılık vermiş oldular.

İran yönetimi, askeri bir saldırıya uğraması halinde stratejik önemi olan Hürmüz Boğazı'nı kapatacağı uyarısını da bir kez daha hatırlattı. Bilindiği gibi, dünyanın petrol tankeri trafiğinin yüzde 40'a yakın bölümü İran'ın güneyindeki Hürmüz Boğazı'ndan geçiyor. Buradaki herhangi bir aksama petrol fiyatlarının süratle yükselmesi anlamına gelecek.

Tahran yönetiminin bir diğer çıkışı ise, denizde 300 kilometre menzilli olduğunu söyledikleri yeni bir silah denediklerini duyurmaları oldu. Füze olduğu tahmin edilen bu silahın dünyada eşi olmadığını söyleyen Devrim Muhafızları'nın komutanı Orgeneral Muhammed Ali Caferi, İran sınırlarının 300 kilometre ötesinden geçen bir hattı aşan hiçbir düşman geminin bu silahtan kaçamayacağını öne sürdü.

Dikkat çekici olan, karşılıklı restleşmeler devam ederken, ABD'nin Tahran'da "menfaat bürosu" açmaya hazırlanmasıdır. İran'ın Fars Haber Ajansı'nın *Washington Post* gazetesine dayanarak aktardığı habere göre ABD, İran ile diplomatik ilişki kurmaya hazırlanıyor. Haberde adı açıklanmayan üst düzey bir Beyaz Saray yetkilisinin, "ABD, Tahran'da bir menfaat bürosu açma kararını Ağustos ayı sonunda açıklayacak" ifadesine yer verildi. Bir süre önce konuyla ilgili açıklama yapan Ahmedinejad da, "ABD, diplomatik ilişki kurmak için resmi bir talepte bulunmuş değil, ancak böyle bir duruma olumlu yaklaşırız" demişti.

Gündeme getirilen bir diğer iddia ise, ABD ile İran'ın Türkiye'nin ev sahipliğinde gizli görüşmelere devam ettiği, hatta görüşmelerde bazı konularda anlaşmalara vardığıdır. Bu spekülasyonların doğruluk derecesi henüz bilinmiyor. Ancak Mahmud Ahmedinecad'ın 14 Ağustos'ta üç günlük bir ziyaret için İstanbul'a gelecek olması, perde arkasında ilerleyen bir süreç olduğu kanısını güçlendiriyor.

ABD emperyalizminin tehditler savururken, 30 yıldır kopuk olan diplomatik ilişkileri (bu süreçte ilişkiler, İsviçre'nin Tahran Büyükelçiliği üzerinden

yürütülüyordu) yeniden kurma hazırlığında olması, "havuç-sopa" politikası uyguladığı şeklinde yorumlanıyor.

Kimi zaman çıkarları çatışsa da, politik tercihleri farklı olsa da, İran rejimi son tahlilde başını ABD'nin çektiği kapitalist-emperyalist düzenin organik bir parçasıdır. Bu yönüyle tarafların anlaşmaya varmaları olasıdır. Bununla birlikte, emperyalist-siyonist güçlerin Ortadoğu'ya yeniden şekil verme girişimlerinin hem İran'ın hem yakın müttefikleri Suriye, Hizbullah ve Hamas'ın çıkarlarıyla çatışması, anlaşmanın o kadar kolay olmadığına da işaret ediyor.

İran hâlihazırda emperyalist-siyonist zorbaların Ortadoğu planları önündeki fiili engellerden biridir. Ancak ABD ile anlaşma olasılığı bu engelin kararsız olduğunu anlatıyor. Söz konusu uğursuz planların önündeki en etkili engel halkların özgürlük arzusu, bu uğurda direnme gücü ve kararlılığıdır.

Dünyadan...

Tayland'da işten atılan sendikacı için yürüyüş...

Bangkok'da Body Fashion çalışanları işten çıkarılan sendika başkanı için sokağa çıkarak eylem yaptılar. Body Fashion fabrikası dünyaca tanınmış Triumph tekeli için iç çamaşırı üretiyor. Fabrikanın toplam 5 bin çalışanı var ve bunların 4 bini sendikalaşmak istiyor. Fakat Body Fashion işyerinde örgütlenmeyi engelliyor.

İspanya'da banka çalışanları grevde...

İspanya'nın en büyük bankası olan BSCH'de 700 banka çalışanı yaklaşık beş haftadır grevde. %80'i kadınlardan oluşan banka çalışanları, ücretlerine zam yapılması için eylemlerini sürdürüyorlar.

Polis grevdeki banka çalışanlarına sert müdahalede bulundu. Saldırıda birçok işçi yaralanırken, bazıları da tutuklandı. Enternasyonal sendika UNİ, polisin gerçekleştirdiği sert müdahaleyi kınadı.

Kuveyt'te greve giden işçiler sınır dışı edildi

Kuveyt yönetimi yüzlerce Bangladeşli işçiye geçtiğimiz günlerde greve gittikleri için sınır dışı etti. Buna bağlı olarak önümüzdeki dönemde Bangladeşli işçilere vizeyi de sınırladığını duyurdu. Aynı hükümet öbür yandan, işçilerin ücretlerinin ödenmemesi ve kötü çalışma koşullarından dolayı yaptıkları eylemin meşru olduğunu da açıkladı.

Singapur'da iş cinayeti

Ekvator'un 137 kilometre kuzeyinde yer alan bir şehir devleti olan Singapur'da DryDocks World Singapore tersanesinde çalışan 20 yaşındaki Hindistanlı tersane işçisi, güverte temizliği sırasında elektrik çarpması sonucu hayatını kaybetti. Bu, Haziran 2008 tarihinden bu güne ülkenin "modern" tersane sanayisinde gerçekleşen 8. ölüm oldu.

Tuas Crescent tersanesi'nde yaklaşık 2 bin işçi çalışıyor ve bunların yarısından fazlasını Hint Yarımadası'ndan gelen işçiler oluşturuyor. Çalışma Bakanlığı 1 Ağustos günü gerçekleşen olay sonrasında, tersanenin güvenli olduğuna dair rapor verilene kadar elektrikli aletlerin kullanımını yasakladı.

Irak'ı sömürgeleştirme planı halkların direnişine çarpacak!

Neo-faşist çetenin şefleri, direnişin kendileri için bataklığa çevirdiği Irak'tan çıkış yolu arayışına hız vermiş görünüyor. Ülkenin belli bölgelerinde kuracakları büyük askeri üslerle Irak'ta egemenliklerini sürdürmeyi planlayan haydut takımı, bu adımı atabilmenin koşullarını hazırlamaya çalışıyor.

Pentagon'un yayınladığı "2008 Ulusal Savunma Stratejisi" adlı belgede belirtildiğine göre, öncelikli iş direnişi ezmektir. İkinci adım ise, kukla yönetimlere bazı yetkiler verip, onları sömürgecilerin ayak işlerini görecektir paravan örgütlenmelere dönüştürmektir.

Adı geçen belgede kirli hedeflerini açıklayan ABD Savunma Bakanı Robert Gates, aşırı dinci şiddet eylemlerine karşı "Uzun savaş"ı kazanmanın ABD'nin ana hedefi olacağını, Irak ve Afganistan'ın mücadelede "ana cephe" olarak kalacağını belirtiyor. "Irak'ta ve Afganistan'daki başarı, savaşı kazanmak için çok önemlidir, ancak tek başına zaferi getirmeyecektir" görüşünü savunan bu savaş kundakçısı, "Tek başına güç kullanımı da görevi tamamlamayacaktır. Ordunun yapabileceği en önemli şey dostları ve ittifak ülkelerini kendilerini savunmaya ve yönetmeye hazırlamaktır" diyor.

Irak'taki son gelişmeler, bu planın uygulanmaya konulduğunu gösteriyor.

İşgal güçleri, kukla yönetime bağlı kolluk kuvvetlerinin de katılımıyla direnişin halen güçlü olduğu Diyala bölgesine geniş çaplı bir saldırı başlattı. Bu saldırıyla direnişçileri güçten düşürmeyi uman işgalciler, aynı anda Iraklı burjuva sınıflarla çok yönlü pazarlıklara da hız vermiş bulunuyorlar. Nitekim Bağdat'taki kukla yönetimin neo-faşist çetenin Washington'daki şefleriyle anlaşma imzalamak üzere olduğu bildiriliyor.

Direnişi ezip kukla yönetimle anlaşma imzalamanın Irak'ı sömürgeleştirmenin zeminini hazırlayacağını varsayan işgalciler ile soysuz işbirlikçilerinin işi o kadar kolay değil.

Direnişi hedef alan saldırıların yoğunlaştığı günlerde Suriye'nin başkenti Şam'da dört gün süren bir toplantı düzenleyen İslam Alimleri Birliği, konuyla ilgili bir açıklama yayınladı. Irak'taki Amerikan işgaline son vermenin tek yolunun "direniş" olduğu belirtilen açıklamada, Arap ülkelerine Irak'taki "işgal karşıtı" güçleri desteklemeleri çağrısında bulunuldu.

Bu arada Sadr Hareketi'nin lideri Mukteda Es Sadr da, konuyla ilgili yazılı açıklama yaparak, "Irak hükümetini ABD ile anlaşma imzalamamaya çağırıyorum; anlaşmayı imzalamaması halinde hükümeti hem siyasi düzeyde hem de halk nezdinde desteklemeye hazırım" dedi. Iraklı din adamlarını, "işgalcilerle hükümet arasında, ne konuda olursa olsun, herhangi bir anlaşma imzalanmaması konusunda fikirlerini açıkça söylemeye" davet eden Sadr, açıklamasında, "Irak halkını siyasi düzeyde ve barışçı yollarla bu anlaşmaya karşı çıkmaya çağırıyorum" ifadesine de yer verdi.

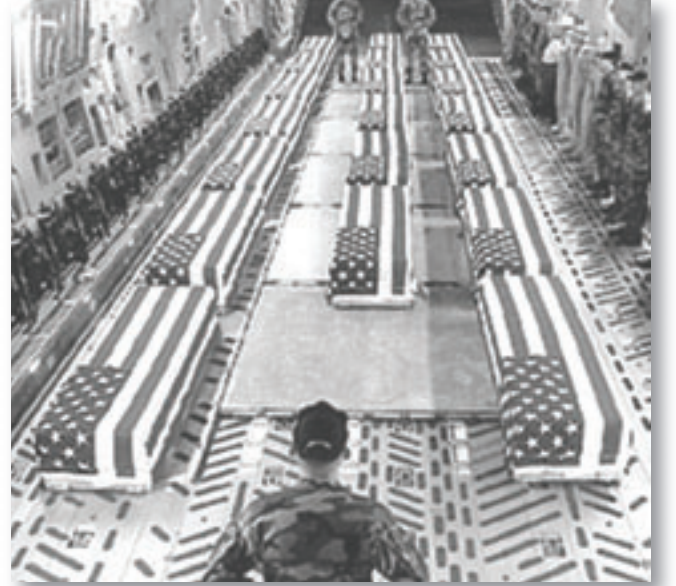
Washington'daki neo-faşist çete ile Bağdat'taki işbirlikçilerin işini zorlaştıran bir diğer önemli etken, Irak halklarının tutumudur. Irak'ta bulunan BBC muhabirinin gözlemleri, halkların sömürgeciliği reddetme eğilimine işaret ediyor:

"Bu anlaşmanın ayrıntıları ilk belirginleştğinde

milliyetçi bir tepki yarattı ülke çapında. Iraklıların birçoğu bu anlaşmanın, İngiltere'yle 1930'da imzaladıkları anlaşma gibi olmasından korkuyor. Söz konusu anlaşma ile Irak kâğıt üzerinde hükümler bir devlet kalmış ama fiilen bir sömürge olmuştu."

Halkları köleleştirme seferini başarıya ulaştırabilmek için çırpınan savaş kundakçıları ile hem yönetimdeki etkilerini genişletmek hem ülke yağmasından daha büyük pay almak peşinde olan Irak burjuvazisinin çıkarları bazı bakımlardan çakışıyor. Pentagon'un açıkladığı stratejiyi birlikte yürütmelerinin arka planında bu kirli çıkar birliği yatıyor.

Irak halklarının ortak çıkarları, demek oluyor ki, özgürleşebilmelerinin yolu ise, emperyalist işgalcilere ve onların düşkün işbirlikçilerine karşı her yola başvurarak direnişi büyütmekten geçiyor.

Afganistan'daki işgalci NATO güçleri tahkim ediliyor!

Washington'dan yapılan uğursuz açıklamalarda, emperyalist orduların işgali altındaki Afganistan ve Irak'ta savaşı tırmandıracağı ilan edildi. Nitekim Irak'ta kukla rejime bağlı güçlerin de katılımıyla yapılan saldırılarda belirgin bir atış olduğu gözlenirken, Afganistan'da sivil halkı katletmeye devam eden halkların cellâdı NATO'ya bağlı birliklerin yeni savaş uçaklarıyla tahkim edilmesi için hazırlıklar yapılıyor.

ABD savaş makinesinin Irak bataklığına saplanması, halkları köleleştirme planı çerçevesinde yeni cephele açılmasını ve planın başarıya ulaşmasını engelledi. Irak'ın yanısıra savaş aygıtı NATO'nun Afganistan'da yaşadığı rezaletler, geçen yıldan beri savaş kundakçılarını belirgin biçimde rahatsız etmeye başlamıştı. Durumun vahametini gören Brüksel'deki NATO şefleri, Afganistan'a takviye güç gönderilmesi için aylarca çırpınıp durdu. Buna rağmen aygıtı üye devletler, savaş bölgesine asker göndermeyi göze almakta zorlandılar. Nihayet emperyalist hevesleri güçlü Almanya dışındaki aygıt üyelerinin gönderdiği asker sayısı sembolik sınırlarda kaldı.

Bu kadarlık destek bile, Afganistan'da alınacak bir yenilginin NATO'nun caydırıcılığını zedeleyeceği uyarısında bulunan Brüksel'deki şeflerin, bunun "uygar batı" için alçaltıcı bir durum olacağını, dahası böyle bir hezimetten sonra "terörü" kontrol etmenin mümkün olmayacağını önemle hatırlattıktan sonra sağlanabilmişti.

Aradan geçen 6 aya yakın sürede, yapılan tahkimatın pek bir işe yaramadığı, NATO güdümündeki işgalci güçlerin kayıplarındaki artışın devam etmesinden de anlaşılıyor. Başkent Kabil'in bazı bölgeleri dahil olmak üzere denetlenebilen alanların halen çok sınırlı olması da, işgal güçlerinin kayda bir başarıyla ulaşmaktan yoksun olduğunun göstergesidir. Nitekim Afganistan'daki "yardım kuruluşları" da, pek çok alanın çalışma yürütmek için güvenli olmadığını dile getirerek, NATO'nun Afganistan'daki başarısızlığını teyit ediyorlar.

Emperyalistlerin tetikçiliğini yapan NATO'nun Afganistan'da utanç verici bir yenilgiyle yüzyüze kalmasını önlemeye çalışan ABD ile suç ortakları, halkları hedef alan vahşi savaşı tırmandırmak dışında bir seçenek sunamıyor. Bu çerçevede Afganistan halkları üzerine bomba yağdırsın diye yeni savaş uçaklarıyla NATO birliklerini güçlendirmeye karar veren işgalci zorbalar, önemli bir bölümü Alman ordusu mensupları tarafından kullanılan AWACS savaş uçaklarını Afganistan'a göndermeye hazırlanıyorlar.

Bu arada Afganistan'daki başarısızlık, Pakistan'daki Amerikancı rejimin de tetikçiliğe zorlamasını gündeme getiriyor. Nitekim Washington'a bir ziyaret gerçekleştiren Pakistan'ın yeni başbakanı Yusuf Rıza Gilani'nin ABD'ye, "aşırı ve teröristlere karşı savaşta kararlı oldukları" teminatı verdiği bildiriliyor. Görünen o ki, Pakistan'ın yeni başbakanı, savaş kundakçılarının baskılarına karşı direnme iradesinden yoksundur. Zira hem emperyalist orduların "Taliban güçlerini yok etmek" gerekçesiyle Pakistan topraklarını bombalaması, hem Pakistan ordusunun NATO hizmetinde tetikçiliğe koşulması, bu ülkenin geleceği açısından ciddi riskler içermektedir. Hal böyleyken, Pakistan başbakanının ABD'ye güvenceler vermesi, ancak ciddi bir baskıyla karşı karşıya kalmasıyla açıklanabilir.

Ortaçağ karanlığına sürüklenen Afganistan'a yeni AWACS savaş uçaklarının gönderilmesi, bu ülkede yaşayan hakların başına daha çok bomba yağdırılacağı anlamına geliyor. Deneyimler gösteriyor ki, emperyalistlerin yenilgilerini geciktirmek için başvurdukları yol, şiddeti vahşette sınır tanımayacak boyutlar taşımak olmuştur. Cezayir'den Vietnam'a, Çin'den Filistin'e uygulanan yöntem bu olmuştur. Ancak aynı deneyimler, saldırganlaşmanın işgalcileri yenilmekten kurtarmaya yetmediğini de defalarca kanıtlamıştır.

Radovan Karaciç Uluslararası Savaş Suçları Mahkemesi'nde...

Küresel kasaplar yerel kasabı yargılıyor!

Bosnalı Sırpların eski lideri Radovan Karaciç'in Belgrad'da yakalanması batılı emperyalistler safında sevinç dalgasına yol açmış görünüyor. Günlerdir medya tekellerinin hem görsel hem yazılı yayınlarında öne çıkan haberlerde, Radovan Karaciç'in yargılanması sürecinin başlaması, adaletin yerini bulmasını sağlayacak bir gelişme şeklinde yutturulmaya çalışılıyor.

13 yıllık kaçak hayatından sonra geçen hafta Belgrad'da yakalanan Karaciç, Saraybosna'nın 43 ay süren kuşatması sırasındaki olaylar ve 1995'te Srebrenitsa'da 7 bin 500 Boşnak erkeğin ölümüyle ilgili olarak soykırımla suçlanıyor.

Savaş suçu işlemekle itham edilen Karaciç, Lahey'e getirildikten sonra uluslararası savaş suçları mahkemesine teslim edildi.

Karaciç'in teslim edilmesinden sonra bir basın toplantısı düzenleyen mahkemenin başsavcısı Serge Brammertz, bu davanın yıllardır adaletin yerine gelmesini bekleyen mağdurlar açısından çok büyük önem taşıdığını iddia etti.

Lahey'deki mahkemede yapılan ilk duruşmada konuşan Karaciç ise, "Burada adil bir yargılamanın gerçekleşmesi düşünülemez. Şimdiden dünya medyası beni 'savaş suçlusu' diye etiketledi" dedi.

Batılı emperyalistlerin ikiyüzlülük seremonisi

Eski Yugoslavya'yı ABD ile Avrupalı suç ortaklarının parçaladığı, bu parçaları sömürgeleştirebilmek için de halkları birbirine boğazlattıkları tüm dünyanın malumudur. Nitekim Bosna-Hersek'teki boğazlaşma da, eski Yugoslavya'nın bu bölgesinin, batılı emperyalistlerin girişimiyle "bağımsız devlet" ilan edilmesinden sonra başlamıştır.

Batılı emperyalistlerin Bosna-Hersek'te kukla devlet kurmasına tepki gösteren Radovan Karaciç liderliğindeki Sırpların, "Bosna Hersek Bağımsız Sırp Cumhuriyeti"ni ilan etmeleri, emperyalistleri hedefine ulaştıracak olan halklar arası boğazlaşmanın zeminini pekiştirmiştir.

Olaya buradan bakıldığında her iki tarafın, ama daha çok Radovan Karaciç'e bağlı güçlerin tetikçilikten suçlu oldukları görülür. Ancak onlarca yıl kardeşçe yaşayan bu halkları birbirine kırdıran ortamı hazırlayan emperyalistlerin esas suçlu oldukları da tartışmasızdır. Washington'un da Brüksel'in de Karaciç'in yakalanmasına gösterdikleri tepkide suçluların sevincini görmek mümkündür.

Olayın resmiyet kazanmasından kısa süre sonra açıklamalarda bulunan AB Komisyonu Başkanı Jose Manuel Barroso, dış ilişkiler sorumlusu Javier Solana ve genişlemeden sorumlu komisyon üyesi Olli Rehn Sırbistan hükümetini hararetle tebrik ettiler. AB dönem başkanlığı yapan Fransa Dışişleri Bakanı Bernard Kouchner ise, Karaciç'in Lahey'e gönderilmesi ile AB kapısında bekleyen Sırbistan'ın üyeliğinin önündeki önemli bir engelin ortadan kalktığını söyledi.

Bu arada AB'nin, Sırbistan'ı üyeliğe kabul etmek için, Karaciç'i Lahey'e teslim etmesini şart koştuğunu belirtelim. Görüldüğü kadariyle Belgrad'daki Sırp egemenlerinin Karaciç'i teslim etmeleri, AB'ye giriş önündeki engelleri kaldırmakla bağlantılı.

Washington'dan gelen tepkiler ise,

Brüksel'dekinden de iğrençtir.

1995 yılında Bosna için dayatılan Dayton "Barış" Anlaşması'nın mimarlarından biri olan dönemin ABD'li diplomatı Richard Holbrooke, konuyla ilgili açıklamasında şunları söyledi: *"Bu tarihi bir gün. Dünyadaki en kötü adamlardan biri, Avrupa'nın Usame Bin Ladin'i sonunda yakalandı. NATO'nun başarısızlıkları devam ederken Sırpların onu yakalaması dikkat çekicidir. Büyük, çok büyük bir canı kamusal alandan silinmiştir..."*

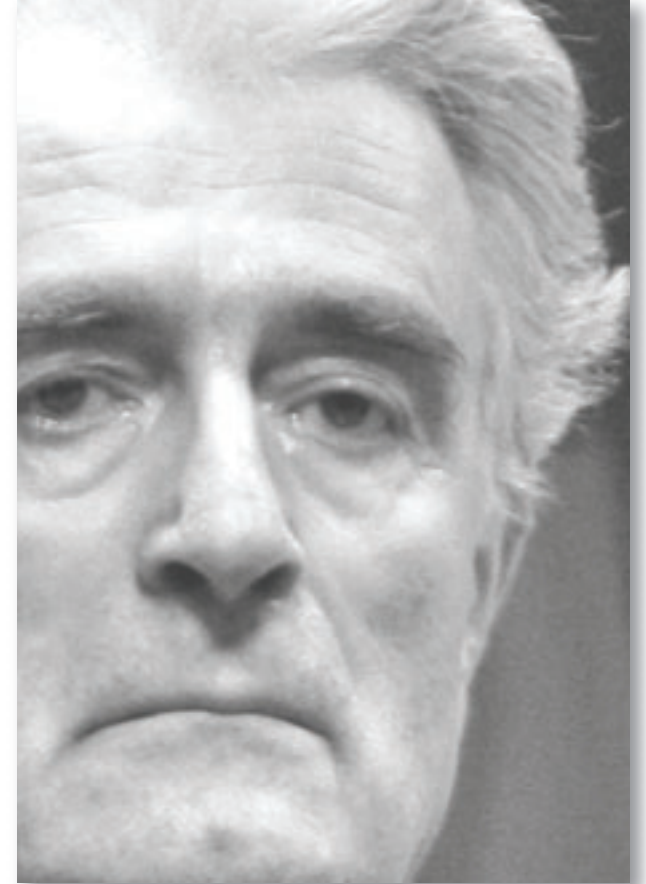
İlk duruşmada konuşan Karaciç ise gerçeğin farklı bir boyutuna dikkat çekti. Bosna savaşını sona erdiren Dayton Anlaşması için müzakereleri yöneten Richard Holbrooke'ın, gözden uzaklaşıp ortadan kaybolması durumunda kendisine yargılanmayacağı güvencesi verdiğini ifade eden Karaciç, *"Holbrooke hala ölmemi istiyorsa ve bu mahkemede ölüm cezası olmadığına hayıflanıyorsa, kolunun bana burada ulaşabilecek kadar uzun olup olmadığını bilmek istiyorum"* dedi.

Holbrooke ise *"Kendisiyle böyle bir anlaşma yapmam ahlak dışı olurdu, etik olmazdı. Kesinlikle böyle bir şey yok"* dedi. Ancak bu reddiye pek ciddiye alan olmadı. Zira emperyalist zorbalar adına diplomasi yürütenlerin "etik olmayan" anlaşmalar yapmaları kuraldır. Bu yönüyle Holbrooke'ın tepkisini "suçun ikrarı" saymak gerek.

Esas suçlulardan işçi sınıfı ve ezilen halklar hesap soracaktır!

Yerel kasaplar olgusu 20. yüzyılın karakteristik özelliklerindendir. Ancak Karaciç de dahil her kasabın arkasında emperyalist güç odaklarının olduğu da bir sır değildir. Faşist cunta şeflerinden kirli savaş organizasyonlarına, Afrika'daki kabile reislerinden ortaçağ kalıntısı diktatörlüklere kadar bu böyledir. Kapitalizmin en vahşi görünümülerinden biri olan bu olgunun emperyalist güç odaklarından bağımsız gelişmesi mümkün değildir.

Yerel ya da bölgesel kasapların ötesinde, insanlığa karşı en büyük suçları işleyenler, kapitalist-emperyalist düzenin efendileri olan küresel kasaplardır. İnsanlığın başına iki emperyalist paylaşım savaşını musallat eden bu kasaplar, dünyanın dört bir yanındaki kirli savaşların, faşist terörün, bölgesel savaşların, yıkıcı işgallerin de baş sorumlularıdır.

Türkiye'den Arjantin'e, Şili'den Cezayir'e, Vietnam'dan Afganistan'a, Irak'tan Endonezya'ya kadar... Bu ağır suçları uşaklarının etkin katılımıyla işlemiş olmaları, başka bir ifadeyle işbirlikçilerin tetikçisi olması, küresel kasapların suçunu zerre kadar hafifletemez.

Lahey'de sergilenen iğrenç bir mizansendir. Orada adil bir yargılama yapılabilseydi eğer, Karaciç'e sıra gelene kadar dönemin ABD, İngiltere, Almanya, Fransa, NATO, AB şeflerinden hesap sorulurdu.

Cellâdın kendini mahkûm edip cezalandırdığı elbette görülmüş şey değildir. Lahey'deki mahkeme de küresel kasapların taşeronundan başka bir şey olmadığına göre, halklar şahsında insanlığa karşı ağır suç işleyenleri yargılayamaz. Küresel kasaplardan da, onlara tetikçilik yapan yerel kasaplardan da hesabı yalnızca örgütlü mücadeleyi yükselten işçi sınıfı ve ezilen halklar sorabilir.

Gazze'ye kayık eylemi...

17 ülkeden 40 insan hakları savunucusu iki kayıkla Kıbrıs'tan yola çıkıp, İsrail barikatını aşarak ilaç ve temel ihtiyaç malzemelerini Gazze'ye ulaştırmak istiyorlar. "Free Gaza Movement" örgütlenmesi temsilcileri, Atina'da yaptıkları basın açıklamasıyla, 1 Ağustos'ta Atina'dan ayrılacaklarını ve bu eylemle mağdur durumda olan 1.5 milyon Filistinli'ye yardım etmek ve kamuoyu oluşturmak istediklerini duyurdular. Eyleme yaklaşık yüz enternasyonal insan hakları derneği destek veriyor.

Lufthansa grevi bitti!

Almanya'da 28 Temmuz tarihinde greve çıkan Lufthansa çalışanları Lufthansa yetkilileri ile anlaşmaya vardılar. Yapılan anlaşmaya göre, 34 bin yer personeli 1 Temmuz'dan itibaren geriye dönük olarak %5.1 ve 1 Temmuz 2009'dan itibaren de % 2.3 fazla ücret alacak. Anlaşma 21 ayı kapsıyor. Ver-di sendikası greve giderken % 9.8 zam talep etmiş, Lufthansa yetkilileri ise % 4.2 üstüne çıkmayacaklarını açıklamıştı.

2 Ağustos sabahı bitirilen grevin seyri, sonraki bir tarihte yapılacak oylamayla karara bağlanacak.

UFO Sendikası (Bağımsız hostes örgütlenmesi) bu sözleşmeyi geri ve kabul edilmemesi gereken bir anlaşma olarak değerlendiriyor.

Pakistan’da Unilever işçileri direniyor...

Dünya çapındaki 54 işletmesiyle gıda ve kozmetik sektörlerinde her geçen gün büyüme gösteren Unilever’in ‘prestiji’ Türkiye’de kendine bağlı taşeron firmalarda yaşanan direnişle ‘zedelenirken’, benzer bir süreç Pakistan Unilever fabrikasında yaşanıyor.

“Blue Band” margarini Pakistan’da Unilever’in Dalda fabrikasında üretilen “milyar dolarlık” markalarından biri. Fakat bu “milyar dolarlık” markanın fabrika yönetimi, işçilerin en doğal hakkı olan sendikalaşma hakkına karşı yoğun bir saldırı başlatmış durumda.

Blue Band margarini Pakistan’da daha önce Unilever’e ait olan şimdi ise eski Unilever yöneticilerine ait bir taşeron firma tarafından üretiliyor. Fabrikanın işçiler üzerinde uyguladığı politika, dünyanın birçok yerinde kadrolu işçi alımını terkeden ve yerine taşeronluk sistemini getiren Unilever’in politikalarının bir yansımasıdır. Dalda fabrikasında çalışan işçilerin çoğu sözleşmeli olarak çalışmakta ve işçi kiralama firmaları tarafından işe alınmaktadır.

Örgütlenmenin sonu işten atılma!

Nisan ve Mayıs aylarında Dalda fabrikasında çalışan işçiler örgütlenmeye başladı ve 13 Mayıs’ta 430 işçi Gıda İşçileri Sendikası’na üye oldu. Sendikalaşma girişiminde bulunan işçilerin işten atılması Pakistan’da oldukça yaygın olduğundan Gıda İşçileri Sendikası, Unilever işçilerinin sendikalaştığı süreçte işten atılmaları engellemek için “askı kararı” başvurusunda bulundu. Buna rağmen Dalda Fabrikası yönetimi 24 Mayıs’ta 266 işçiyi işten çıkardı.

Sendika, fabrika önünde işçilerin her gün düzenli olarak görüştüğü, tartışmalar yaptığı ve diğer sendikalarla dayanışma eylemleri düzenlediği bir kamp örgütledi.

2 Haziran’da Çalışma Bakanlığı Gıda İşçileri Sendikası’nı yasal olarak tanıdığını bildirdi ve sendika, Uluslararası Gıda İşçileri Federasyonu’nun (IUF) yardımıyla toplu sözleşme hakkını kazanmaya çalıştı. Fabrika yönetimi ise işçilerin aslında Dalda fabrikasının değil taşeron firmaların çalışanı olduğunu öne sürerek toplu sözleşmeyi engellemeye çalıştı.

Unilever patronu komplo kuruyor...

Sendika haklarına aykırı tüm bu taktiklere ek olarak fabrika yönetimi şimdi de sendikayı şiddet kullanmakla suçlayıp tuzağa düşürmek için çeşitli kirli oyunlar oynamaya başladı. 30 Temmuz’da fabrikadaki bir inşaat işçisi kamp alanına yaklaştı, sendika üyeleri işçiyi gördü ve oradan gitmesini söyledi, sonrasında da inşaat işçisi fabrikaya geri döndü. Fabrika içerisindeki bazı işçiler bekleyişlerini sürdüren işçileri patronun komplolarına karşı uyardı.

30 Temmuz’da gerçekleşen bu olay sonrasında sendika, olayla ilgili araştırma yapması için Sindh İşçileri Bakanlığı’na başvurdu. 4 Ağustos’ta Sindh Yüksek Mahkemesi, sendikanın tanınmasını reddeden Dalda fabrikası yönetiminin verdiği dilekçeyi kabul etmedi.

Bu tür olaylar Pakistanlı işçilerin her gün karşılaştığı sendika karşıtı baskılardan biri olurken iş güvencesinden yoksun biçimde Unilever’in “milyar dolarlık markaları”nı üreten işçilerin işe alınma koşullarının iç yüzünü görmelerini sağlayan olaylar olma özelliğini taşıyor.

Kaynak: asianfoodworker.net

Hamas-El Fetih çatışması...

Birleşik bir direniş ancak devrimci önderlik altında mümkündür!

Yolsuzluk, rüşvet, yozlaşma içinde debelenen İsrail’deki siyonist rejimin başbakan Ehud Olmert’i harcamak zorunda kaldığı bugünlerde, Filistinliler’in direnişi daha da güçlendirip ırkçı-faşist düşmanın bu zaafını özgürlük mücadelesini geliştirmenin olanağına çevirmeleri beklenirdi. Oysa El Fetih ile Hamas arasındaki çatışma son günlerde dramatik bir boyuta ulaştı.

Geçtiğimiz hafta Gazze’de meydana gelen patlamalarda, beş Hamas üyesi ile bir kız çocuğu hayatını kaybetmişti. Ölenler arasında Hamas’ın askeri kanadı İzzeddin El Kassam Tugayları önderlerinin bulunması, olayların kısa sürede yayılmasına yol açtı. Bu arada El Fetih yönetiminin aynı günlerde Batı Şeria’da yüzlerce Hamas militan ve taraftarını tutuklaması olayları daha da körükledi.

Patlamadan Mahmut Abbas liderliğindeki El Fetih’i sorumlu tutan Hamas, Gazze Şeridi’nde geniş çaplı bir saldırı başlattı. El Fetih yönetiminde değişik alanlarda faaliyet yürüten kurumları kapatan Hamas’ın, buralardaki malzemelere el koyduğu ve yüzlerce El Fetihli’yi tutukladığı bildirildi. Batı Şeria’daki Filistin yönetimi, tutuklanan 200’e yakın kişi arasında El Fetih’in Gazze’deki liderlerinin de bulunduğunu açıkladı.

Bununla yetinmeyen Hamas, El Fetih’e yakınlığıyla bilinen Hillis ailesinin oturduğu Secaiye Mahallesi’ni kuşatma altına aldı. Teslim olmayı reddeden El Fetih taraftarları ile Hamas polis güçleri arasında yaşanan silahlı çatışmada 9 kişinin öldüğü, 90’ı aşkın kişinin yaralandığı, bunlardan 12’sinin çocuk, 8’inin ise durumunun ağır olduğu bildirildi.

Gazze’de bir basın toplantısı düzenleyen Hamas hükümetinin İçişleri Bakanı Said Siyam, operasyonun Hillis ailesini değil, Gazze’de huzuru bozmak için çalışanlara yönelik olduğunu savundu. Siyam, bununla birlikte Hillis ailesinin güvenlik güçlerine karşı geldiğini ve zarar verdiğini, suçlulara kol kanat gerdiğini ve patlayıcılar yerleştirdiğini öne sürdü.

Olaya karışanların tümünü yakalayınca kadar operasyonu sürdürmekte kararlı olduklarını ifade eden Gazze’deki Hamas polisi sözcüsü İslam Şahvan ise, “Bu sadece başlangıç” diyerek çatışmaların sürecini ima etti.

Hamas’ın yönelttiği suçlamaları reddeden El Fetih, bombalama ile herhangi bir ilgisi olmadığını

belirtirken, Hillis ailesinin önde gelenleri de suçlamaları reddediyorlar.

Çatışmalar devam ederken, Hamas’ın kuşatma altında tuttuğu mahallenin suyunu, elektriğini kesmesi ve toplu tutuklamalara girişmesi üzerine 200’e yakın Filistinli İsrail’e geçmek zorunda kaldı.

İsrail’deki siyonist şeflerin, Mısır’ın yanı sıra Filistin Yönetimi Başkanı Mahmud Abbas ile Başbakan Selam Feyyad’ın talebi üzerine, El Fetihliler ile Hillis ailesi üyelerinin geçişlerine onay verdiği belirtildi. Ancak Filistinliler, bombalı saldırı düzenlemeyeceklerinden emin olmak gerekçesiyle soyulup kelepçelenerek arandılar.

Bu arada İsrail istihbaratı da tüm iğrençliği ile işbaşındaydı. İstihbarat şefleri, Gazze’den kaçanlar arasında bulunan 30 yaralıya, ancak işbirliğini kabul ettikleri takdirde tedavi edileceklerini söyledi. Vahşi uygulamayı kamuoyuna duyuran İnsan Hakları İçin Çalışan Doktorlar adlı İsrailli örgüt, “İsrail İstihbarat Servisi’nin sınırı geçmesine izin verilen hastalara, casusluk yapmaları için baskı uyguladığını” belirtti. Filistinli gazeteci Bassam el Wahadi’nin yaşadıklarını örnek veren örgüt, İsrail istihbaratının Gazze’de bu tür uygulamalara sıkça başvurduğunu dile getirdi.

80 yıldır emperyalist-siyonist kuşatma ve zulme karşı direnen Filistin halkını bu tür rezaletlerle karşı karşıya bırakan Hamas-El Fetih çatışması, gerici hesaplara dayanmaktadır. Filistin halkının özgürlük mücadelesine büyük zararlar veren çatışma, bu direnişçi halkın cellatları olan emperyalist-siyonist güçlere hizmet etmektedir. Ortadoğu halklarını birbirine kırdırmak için iğrenç provokasyonlara başvuran siyonistlerle hamilerinin Filistinliler’in birbirine kurşun sıkmalarından fazlasıyla memnun olduklarına kuşku yoktur.

Hamas ile El Fetih arasındaki gerici çatışma, verili durumda Filistin direnişinin temel zaaflarından birine işaret ediyor. Bu zaafı aşmak, ezici çoğunluğu siyonist işgale karşı olan Filistin halkının direniş dinamiklerini tek cephede birleştirmekten geçiyor. Bu tarihsel önemdeki birleşmeye, doğası gereği ancak Filistin devrimci hareketi önderlik edebilir. Dünyanın ilerici-devrimci güçleri, Filistin direnişiyle enternasyonal dayanışmayı yükselterek bu birleşmenin sağlanabilmesine katkıda bulunmalıdırlar.

Şah ve pat

M. Can Yüce

Satrançta yapılan her ŞAH hamlesi, MAT ile sonuçlanmayabilir. Oyun kimi zaman PATA, yenememe durumuyla da sonuçlanabilir. Aslında satranç oyunu henüz sonuçlanmış değil, oyunun bir bölümü, bir aşaması tamamlandı, bu bölümün sonucu patadır. Bir denge durumu, tam anlamıyla üstünlük kuramama, yenilgiye uğratamama durumu söz konusudur. Bu, bir geçici uzlaşma mı, ateşkes mi, geçici soluklanma mı, yoksa ortaya çıkabilecek politik ve ekonomik sonuçları göğüsleyememe durumunun getirdiği zorunlu pata durumu mudur?

Bilindiği gibi, egemenler cephesinde öteden beri yaşanan ve çeşitli araç ve hamlelerle sürdürülen iktidar çekişmesi, Anayasa Mahkemesi’nin AKP Kapatma Davasında verdiği kararlar yeni bir noktaya geldi. Mahkeme, verdiği kararlarla AKP’yi kapatmadı, ama “Laikliğe karşı bir odak haline geldiği” yönünde bir mahkûmiyet kararı verdi. Yani, AKP, bu rejime karşı bir suç odağı haline gelmiştir, dedi. Ancak kapatılmasının yaratacağı kaotik boşluğu dolduracak bir seçeneği olmadığı için bunu göze alamadı ve mahkûm ettiği suçu daha hafif bir yaptırımla cezalandırma yoluna gitti. Bu pata, denge, yenememe durumu, var olan güç ilişkisi ve dengelerinin bir yansımından başka bir şey değildir. Ancak bu, aynı zamanda geçici bir durumu da ifade eder. Satranç oyunu devam ediyor, bundan sonraki aşamalarda başka yöntem ve araçlarla, başka hamlelerle devam edeceği kesin gibidir...

Anayasa Mahkemesi kararı, bir dengeyi, bir pata durumunu ifade etse de bir inisiyatifi, bir hâkim durumu anlatmaktadır. Verilmek istenen mesaj açıktır: *“Gerçek iktidar gücü biziz, ancak belirlenen çerçevede ve sınırlar içinde bu oyuna dahil olabilirsiniz. Bu sınırları aştığınızda Cumhuriyetin koruyucu refleksleriyle karşılaşsınız. Söylem ve eylemlerinizle laiklik karşıtı bir odak haline geldiniz, bu ağır bir suçtur, ancak bunu kapatma yaptırımıyla cezalandırmak yerine daha hafif bir yaptırımla cezalandıracağız. Bunu ciddi bir uyarı, ders çıkarılması gereken bir tehdit olarak algılamalısınız. Ayağınızı denk atın, yoksa...”*

Anılan mahkeme kararı başka bir duruma da işaret etmektedir. Evet, geleneksel iktidar güçleri, hala esas iktidar odağı konumundadırlar, ama bu, aşınmış, etkisi ve yaptırım gücü zayıflatılmış bir konumdur. Nisan 2007 Muhtırası, 22 Temmuz seçimleri, Cumhurbaşkanlığı seçimi ve sonuçları, Ergenekon operasyonu ve diğer noktalar yeniden gözden geçirildiğinde, bu yıpranma ve yaptırım gücündeki zayıflama çok daha iyi anlaşılacaktır. Zaten pata durumunun, mutlak üstünlük sağlayamamanın temel nedeni de budur. Yıpranma ve yaptırım gücündeki zayıflamayı tamamlayan başka bir unsur da bu cephenin, siyaset cephesinde AKP’ye karşı bir alternatifinin olmayışı, yaratılmamış olmasıdır. CHP ve MHP birer seçenek olamayacaklarını kanıtlamışlardır. Kısa vadede yeni bir parti kurma şansları da hemen hemen yok gibidir. Dolayısıyla AKP’yi kapatmak politik olarak büyük bir boşluk doğuracaktı, bunu da her iki taraf ve onların arkasındaki iç ve dış güçler istemezdi. Dolayısıyla Anayasa Mahkemesi kararını verirken, hem içinden geçilmekte olunan krizi bir kaosa dönüştürmek istememiş, hem de AKP’nin tepesine “Demoklesin kılıcı”nı asmayı ihmal etmemiştir. Aslında bu, krizin çözümü değil, zamana yandırılması, hesaplaşmayı başka aşamalara aktarmayı kararlaştırmaktan başka bir şey değildir...

Kuşkusuz bunu, tek başına Anayasa Mahkemesi

Kararı olarak okumak da eksik ve bu nedenle yanlıştır. Anayasa Mahkemesi’nin kararından önce yaşanan pazarlıkları ve bir dizi uzlaşma-çatışma çabalarını da hiçbir biçimde gözden irak tutmamak gerekir. Karar açıklanmadan 6’ya 5 formülü basında tartışıldı ve kararın bu yönde çıkacağı yazıldı, konuşuldu. Bu, rastlantı değil, yaşanan çatışmayı bir dengeye oturtarak yönetme isteğinin bir sonucuydu. Hem AKP mahkûm edildi, “hafif bir cezaya” çarptıldı, hem de rejim açısından “yönetememe krizinin” bir çıkmaza girmesinin önüne geçildi. Bu, bir bakıma bir pata durumudur; ama hamle üstünlüğü geleneksel iktidar odaklarının elinde kalmak koşuluyla...

Bu noktada kısa bir süre önce kabul edilip açıklanan Ergenekon İddianamesi, AKP ve temsil ettiği güçlerin bir hamlesi ve güç gösterisi olarak kabul ediliyor. Ancak bunun sınırları anılan iddianameyle ortaya çıktı. Bunu başka bir yazımızda değerlendireceğiz.

Son olarak bir kez daha yöntem konusunda birkaç söz söylememiz gerekir. Bu çatışma, bir askeri

despotizm ile demokrasi mücadelesi değildir. AKP’nin ve temsil ettiği sermaye çevrelerinin, dayandığı dış güçlerin böyle bir programı ve pratik çizgisi yok... Sorun, ABD’nin ılımlı İslam projesi, AB’nin kendi çizgisini dayatma hesapları ile içerde yükselen “Anadolu sermayesi”nin iktidardan daha fazla pay kapma, kaptıklarını kalıcılaştırma sorunudur. Sorun, buna karşı geleneksel iktidar güçlerinin, ordu, yargı ve diğer bürokrasinin resmi iktidar ilişkilerini koruma, TUSİAD gibi büyük tekellerin konumlarını koruma kaygısının, bu iki politik hesabın çatışmasından başka bir şey değildir.

Hiç kuşku yok ki, bu çatışmada devrimcilerin tavrı açıktır: Her iki tarafın politik hesaplarını, kirli oyunlarını ve bağlantılarını, bunların üzerinden devleti ve düzeni teşhir etmek, gerçek demokratikleşmenin gerçek anlamda devrimden geçeceğini sabırla anlatmak, bunun çeşitli yollarını ve araçlarını geliştirmek ve kullanmak...

2 Ağustos 2008

Seyit Rızalar emekçilerin ve ezilenlerin mücadelesinde yaşıyor!

Dersim isyanına öncülük ettiği için idam edilen Seyid Rıza’nın mezarının bulunması için, Tunceli Dernekleri Federasyonu ile Avrupa Tunceli Dernekleri Federasyonu’nun başlattığı imza kampanyası çerçevesinde Dersim kent merkezine Seyid Rıza posterı asıldı. Poster, kolluk güçleri tarafından “Suçu ve suçluyu övmek” kapsamına girdiği gerekçesiyle indirildi.

Yeraltı Çarşısı önünde bir araya gelen Dersim’liler, basın açıklaması yaparak kolluk güçlerinin tutumunu protesto ettiler. Seyit Rıza ve Dersim isyanına katılan diğer kişilerin posterleriyle Kışla Meydanı’na kadar yürüdüler ve “*Seyid’ler onurdur, onuruna sahip çık!*” sloganını attılar.

Burjuva cumhuriyeti daha yolun başında Kürt halkına düşmanlık yapma noktasında kararlılığını ortaya koydu. Kürt halkı çok geçmeden yeni kurulan cumhuriyetin Kürt sorununa ilişkin hiçbir olumlu adım atmayacağını kavradı. Kürt halkına isyan etmekten, ulusal kurtuluş mücadelesine girişmekten başka çaresi kalmamıştı.

Burjuva devlet ilk önce Kürt halkının 1925’te Şeyh Sait ve 1928’de Ağrı dağında verdiği özgürlük mücadelesini bastırdı. 25 Aralık 1935’te ise Dersim Kürtlerini ortadan kaldırmak için “Tunceli Kanunu”nu çıkardı.

Seyit Rıza önderliğinde toplanan Alevi Kürtleri, Kürt halkının topyekün imha edilmesi anlamına gelen “Tunceli Kanunu”nu asla kabul etmeyeceklerini ilan ederek, Kürdistan için özerk bir yönetim talebiyle direnişe başladılar.

Tüten her Kürt ocağını söndürmek amacıyla, Türk ordusu 1937 yılında Dersim’e karşı savaş ilan etti. Çocuk, yaşlı, kadın ayrımı yapılmadan onbinlerce Kürt katledildi. Bu şanlı Kürt isyanının cesur önderleri tutuklandı. Başta **Seyit Rıza** olmak üzere, **Resık Hüseyin, Yusufan’lı Fındık, Seyit Husen, Kureşan’lı Hasan, Mirza Ali, Deman’lı Hasan**, Xarput’ta kurulan darağaçlarına gönderildiler.

Kürt halkının isyan geleneğine yeni bir halka ekleyen Seyit Rıza ve arkadaşları cellatlarının karşısında bir an bile sendelemediler. Kurulan darağaçlarında inançlarını haykırdılar. Bu öylesine güçlü bir iradeydi ki, katliama tanıklık eden askerleri bile etkilemişti. Askerin ağzından dökülen şu cümleler direnişçi tutuma duyulan hayranlığın ifadesiydi:

“Seyit Rıza’yı Meydana çıkardık. Hava soğuktu ve etrafta kimseler yoktu. Ama Seyit Rıza Meydan insan doluymuş gibi, sessizliğe ve boşluğa hitabetti. ‘Evladı Kerbelayız, günahsızız, ayıptır, zulümdür, cinayettir’ dedi. Benim tüylerim diken diken oldu. Bu yaşlı adam rap-rap yürüdü. Çingeneyi itti. İpi boynuna geçirdi. Sandalyeye ayağıyla tekme vurdu. İnfazı yaptı.”

Sömürgeci sermaye devleti, ezilenlerin kurtuluş mücadelesinin önderlerini katletmiş, ancak emekçilerin hafızasından silememiştir. Seyit Rıza ve arkadaşlarının katledilmelerine onay verenler tarihin utanç sayfalarında unutulurken, Seyit Rıza ve arkadaşları ölümsüzleşmişlerdir.

Kutu deresinde, Tujik dağının eteklerinde ve İksor vadisindeki katliamlardan artakalan, acılar içinde büyüyen Seyit Rıza’nın torunları, onun son sözlerini doğrularcasına, her yerde, dimdik ayakta, işçi ve emekçilerin kurtuluş mücadelesi için dövüşmeye devam etmektedir. *“Sizin yalan ve hileleriniz ile baş edemedim, bu bana sorun oldu. Karşınızda eğilip, diz çökmedim ya, bu da sizlere sorun olsun”* diyen Seyit Rıza’nın duruşu hala günümüze ışık tutmaktadır.

15 Kasım 1937, Seyit Rıza ve arkadaşlarının darağacında asılarak ölümsüzleştikleri gündür. Onlar kendilerini Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesine adadılar. Kürt halkının özgürlük mücadelesinin düşmanı olan sömürgeci devlet önünde diz çökmediler. Böylece geleceğe onurlu bir miras bıraktılar.

H. Yağmur

Olimpiyat meşalesi burjuvazinin elinde...

I. Dünya Savaşı'nın ardından kaybettiklerini geri kazanma için hararetle bir uğraşın içindeki Almanya Hitler'i iktidara taşımış, hızlı ve güçlü adımlarla yeni bir savaş makinesi inşa etmeye başlamıştı. Bu hengame içinde Almanlar'ı kuşatan faşizmin II. Dünya Savaşı öncesi en büyük gövde gösterisi 1916'da Berlin'de yapılması savaş nedeniyle 1936 yılına ertelenen olimpiyatlar oldu. "Üstün ırkın" tüm insanlığa kanıtlaması gerekenler açısından çok büyük önem taşıyan olimpiyat oyunları Naziler için hüsrarla sonuçlandı. Jesse Owens isimli siyah atlet çıplak ayakla rekorlar kırarak madalyaya uzanırken ırkçıların aşağılık ırk saydıkları siyahların bu zaferi tüm Nazi propagandasını alaşağı ederken, bazı Alman atletlerin rakiplerine yani Nazi Almanya'sının düşmanlarına karşı takındığı sportmen tavrı "arı ırkın" yüceliği masalı tüm dünya karşısında çökmesine yol açtı.

Ancak olimpiyatların üzerine sinen şovenizm örtüsüne en sert ve en açık tepki 1968 Meksiko Olimpiyatları'nda iki siyah atletin olimpiyat tarihine geçecek gösterisi oldu. 200 metre yarışında rekor kırarak altın madalya alan *Tommie Smith* ve aynı yarışta 3. olarak bronz madalya alan *John Carlos* madalya töreninde siyah eldivenli ellerini yumruk şeklinde havaya kaldırarak adına yarıştığı ABD'deki ırk ayrımcılığını protesto ettiler. Özgürlük savaşçısı ABD ise, bu harekete karşı iki atleti de milli takımdan uzaklaştırdı. Böylesi onlarca politik çatışmaya sahne olan olimpiyat oyunlarının yenisi yaklaşırken onlarca şehir arasından sıyrılan Pekin'in ev sahipliği için yaptığı hazırlık ufak bir prestij kaygısını çoktan aşmış durumda. Çin'deki bu hızlı değişim olimpiyatı yaratan amatör ruhun yerinde çoktan fırtına çıktığını kanıtlamış durumda.

Olimpiyatların tarihinin MÖ XIV. yüzyılda Yunanistan'ın Olympia yöresinde başladığı tahmin edilmektedir. Ancak eldeki somut verilere göre MÖ 776 yılından itibaren oyunların tarihi kesin olarak tutulmaya başlanmıştır. Oyunlar 12 yüzyıl boyunca hiç ara verilmeden, her dört yılda bir yapıldı. Bir süre Yunan yarımadasının, daha sonraları da Yunanistan'ı ele geçiren Romalılar yoluyla tüm Roma İmparatorluğu'nun katılması ile devam etti. Yüzyıllarca savaşların bile kesilmesine yol açan olimpiyatların gidişatına son veren ise dinsel gericilik oldu. Hristiyanlık Roma İmparatorluğu'nun resmi dini olunca oyunların din dışı ve Hristiyan etkisine karşı bir durum olduğu düşünülmeye başladı. 393 yılında İmparator Theodosius bin yılı aşkın tarihi olan oyunları kaldırdı.

Özünde kardeşlik, barış gibi vurgular taşıyan olimpiyat organizasyonları hiçbir zaman kendini yaratan nesnel gerçeklerin ötesinde anlamlar taşımadı. Örneğin olimpiyatlar ilk başladığında köleler oyunlara kat'ı olarak katılmazken katılımcılar asil "Yunan kanından" olmak şartı ile karşı karşıyaydı. Bunun dışında kadınların bırakın oyunlara katılmasını izlemeleri bile yasaktı.

Olimpiyatın asıl şeklini yani modern olimpiyatları yaratan ise Baron de Coubertin isimli bir Fransız oldu. Bu iyi niyetli aristokrat 1870-71 yılında Almanya-Fransa arasındaki savaştan yenik çıkan Fransa'da gerçek anlamda fiziksel eğitimin verilmemesi üzerinden başlattığı tartışma ilk modern olimpiyatın başladığı yerde 1896'da Atina'da yapılması ile sonuçlandı. Coubertin, olimpiyatların

insanları kaynaştıracağına ve savaşları engelleyeceğine inanıyordu. Ancak öyle olmadı. Olimpiyatların ilkeleri de daha başlangıçta şöyle belirlendi:

* *Olimpiyatlar, eskiden olduğu gibi, her dört yılda bir yapılacaktır.*

* *Olimpiyatlar, Klasik Yunan'da olduğunun aksine, tüm dünya sporcularına açık olacak ve yarışma programı, günün sporlarını içerecek.*

* *Yarışmalarda sadece büyükler yer alacak.*

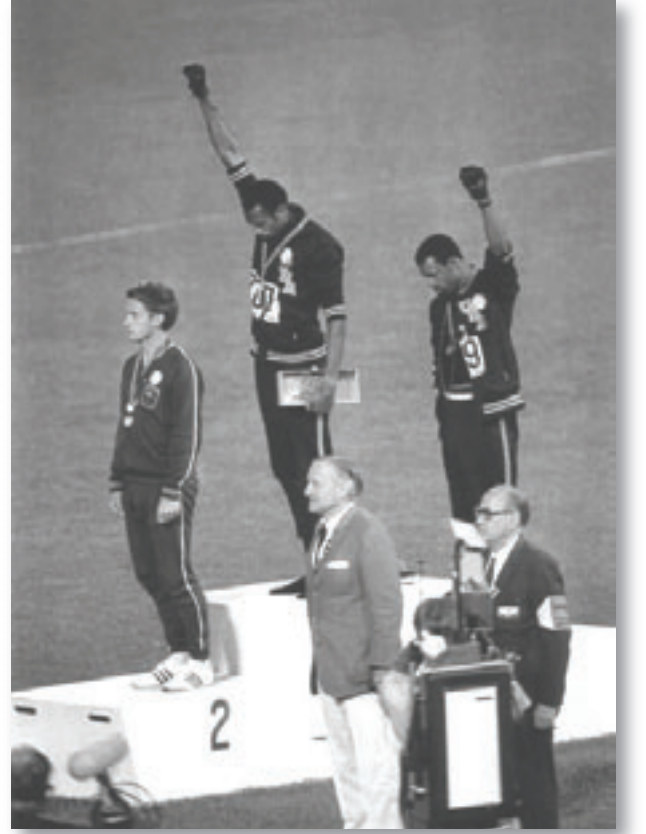
* *Amatörlük kuralları, kesinlikle uygulanacak.*

* *Olimpiyat organizasyonu "gezici" olacak ve her olimpiyat başka bir ülkede yapılacaktır.*

Kazanmanın mutlak ateşi ise özellikle amatörlik ilkesini parçalarken, sponsorlar, şike, doping, siyasi çatışmalar ve çeşitli kılıflar altında oyunlara sokulan profesyonel oyuncular olimpiyat oyunları olup çıkmış durumda.

Şimdi bu büyük pastadan yararlanma sırası Çin'e ve Pekin'e gelmiş durumda. Çin hızla işe girerken milyarca insanı televizyon başına toplayacak oyunların reklam işleri çoktan ihale edilmiş durumda. Pekin'e doğru yola çıkan hayat kadınları ise "sporseverleri" en iyi şekilde ağırlamak üzere hazırlanıyor. Tabii Doğulu Pekin halkını batı adetlerine uygun davranmak için eğitilmesi işi ise hiç sektirmeden yıllardır devam ediyor. Geçtiğimiz yıl sporcu başına dağıttığı 52 adet prezervatifin sayıca azlığı yüzünden acımasızca eleştiri alan Olimpiyat Komitesi bu sefer daha özenli davranacaktır.

Genel olarak sporun tüm tarihi sınıflı toplumlarla başlar. Köleci toplumun "sporcuları" bu işi avcılık ve toplayıcılıkla doğada var olma savaşı için yapıyorlardı. Ancak sınıfların gelişimi bu ilkel komünal yapıyı dağıttıkça yaşamak için avlanmak daha doğrusu üretmek zorunda olmayan yeni yeni

sınıfların oluşumuna yol açtı. Tüm bu gelişim içinde bedensel hareketliliğin spor olarak yapılması sınıflı toplumların ortaya çıkışıyla kendine varlık zemini bulmuştur. Yani spor ve sanat ve kültürel faaliyet hep bir efendi eliyle, boş vakit sahipleri eliyle varoldu ve onların hizmetinde oldu. Bu yüzden tüm spor dalları yapıldığı tarihsel kesimin sosyo-ekonomik yapısını yansıtmak zorundadır. Tam da bu yüzden spor her tarihsel dönemde bir şekilde egemenlerin hizmetinde oldu. Bunu değiştirecek tek şey ise sınıfsız toplum olacaktır. Bugün için sermayenin mabetleri konumuna dönüşen statların ve bunun içinde spor adına en adisinden bir şovun seyircileri olmak zorunda bırakılmışların bu cendereyi parçalamasının tek yolu sınıfların yok edilmesi ve burjuvazinin üretim araçları arasına sıkışan hayatları kurtarılması ile mümkün olacaktır.

S. Kurtulus

GOP İşçi Platformu: "Seyirci kalmayacağız!"

"Seyirci kalmayacağız!" şiarlı kampanyamız yoğun bir biçimde devam ediyor. Kampanyamızı anlatan ve bölgemizde "seyirci kalmayan" kitle örgütleri ve sendikalardan kampanyamıza destek isteyen bir imza metni hazırladık. Bu metinle direnişteki fabrikaları, bölgemizdeki sendika temsilciliklerini ve kitle örgütlerini dolaşip imza isteyeceğiz.

4 Ağustos 2008 günü, 17 Temmuz'da grev kararını asan Belediye İş Sendikası Gaziosmanpaşa Şubesi'ni ziyaret ettik. GOP İşçi Bülteni için röportaj yaptık. Mücadelelerin ortaklaşmasının bir adımı olan imza metnimizle neyi amaçladığımız anlattık. İmza vereceklerini açıkladılar.

Kampanya gündemli GOP İşçi Platformu imzalı ozalitlerimizi Elmalıbahçesi ve Karadeniz Mahallesi'ne yaptık.

5 Ağustos günü, yaklaşık bir aydır işçi ve emekçilerden "İETT otobüs seferlerinin artırılması, otobüslerin yenilenmesi ve son yapılan ulaşım zamlarının geri çekilmesi" için topladığımız imzaları 11 Ağustos günü saat 13.30'da yapacağımız bir basın açıklamasıyla İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne teslim edeceğimizin duyurusunu yaptık. Duyuruyu bildiri ve afişlerle destekledik. Bildirilerimizi Gazi Mahallesi emekçilerine dağıttık. Afişlerimizi Gazi Mahallesi, Gaziosmanpaşa ve Elmalıbahçesi otobüs duraklarına yaptık. Ayrıca kot taşıma ve yıkama işçilerine seslenen bildirilerimizin dağıtımını gerçekleştirdik.

16 Ağustos'ta "Metal işçileri buluşması", 26 Ağustos'ta "Kot taşıma ve yıkama işçileri buluşması"nı gerçekleştirerek kampanyamızın final etkinliğine doğru ilerleyeceğiz.

GOP İşçi Platformu

“Geceyarısı Ekspresi” ve zindan gerçeği!

Senaryosunu Oliver Stone’un yazdığı ve Alan Parker tarafından yönetilen “Geceyarısı Ekspresi” filmi vizyona girdiği günden itibaren büyük yaygara kopartmıştı. ‘79 yılında iki dalda Oscar alan film, sermaye devleti ve ırkçı örgütlenmeler tarafından sıklıkla protesto edilmiş, yakın zamana kadar yasaklı filmler arasında kalmıştı.

Filmin bu kadar tepki çekmesinin sebebi ise Türkiye cezaevlerindeki insanlık dışı yaşam koşullarını ve işkenceyi konu alıyor olmasıydı. Filmde yaratılan cezaevi, gerçeklikten uzak fantastik bir zindandı ama, işkence ve insanlık dışı yaşam koşulları bakımından Türkiye’de bulunan cezaevlerinden aşağı kalır yanı yoktu. Asalak takımını rahatsız eden de, teğet de olsa zindan gerçeğine temas etmesiydi. Ve filmin çekiminden yalnızca bir yıl sonra, ‘80 faşist cuntası ile, Türkiye’nin dört bir yanı “Geceyarısı Ekspresi”ni mumla aratacak bir işkencehaneye dönecekti.

Yıllarca protestolara hedef olan film hakkında Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin’den şaşırtıcı bir açıklama geldi. Balıkesir’in Edremit ilçesinde Adalet Binası açılışı için bulunan Şahin, AKP’nin icraatlarını övdükten sonra ceza infaz sisteminin sorunlarından bahsetmeye başladı. Konuşmasında “Geceyarısı Ekspresi” filminin Türkiye’nin imajına zarar verdiğini belirterek, “*Ancak bazı bölümleri itibarıyla abartılı da olsa hakikat payı vardır*” dedi. Başta masum bir itiraf gibi görünen bu sözlerin neden edildiği ise kısa sürede ortaya çıktı.

Fatura bir kez daha koğuş sistemine!

Şahin sözlerini, F tipine geçiş döneminde sık sık boy gösteren, dönemin Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk’ü hatırlatır biçimde koğuş sisteminin sorunlarını anlatarak sürdürdü: “*Cezaevlerimizi de 50-60 yıl önceki halinden kurtarmak gerekiyor. Koğuş sistemine göre 50-60 kişinin, 80 kişinin aynı koğuşta bulunduğu cezaevi şartları Türkiye’ye yakışmıyor.*”

Türkiye’ye yakışan cezaevi ise pek tabii ki tecritin ve işkencenin boyutlarının tam olarak tespit bile edilemediği F tipliydi. Şahin geçmişle “hesaplaşmaya” Bayrampaşa cezaevinden örnek vererek devam etti ve buranın kapatılmasının da atılan olumlu bir adım olduğunu iddia etti. Bayrampaşa’nın yerine ise Silivri’de “modern” bir Cezaevi Kompleksi hizmete girmişti!

Bakan, devlet politikası olan F tipi zindanları kendisinden önceki bakanlar gibi savunmaya devam etse de, bu artık o kadar kolay değil. Çünkü F tipi zindanların kanlı bir operasyon eşliğinde açılmasından bu yana 8 sene geçti. Bu süre boyunca hücrelerden yansıyan işkence, baskı ve ölüm oldu. İnsanlık dışı koşullarda yaşamaya zorlanan, birbirleriyle konuşmaları yasaklanmış, en temel insani haklardan yoksun, tedavi edilmediği için hayatını kaybeden, aylarca haber alınamayan tutsaklar, onursuz aramalar, işkenceli sevkler vb., uygulamaların yalnızca küçük bir kısmı...

Bu yüzden artık kimse bir zamanlar “beş yıldızlı otel” diye sunulan zindanlar hakkında anlatılan masallara inanmıyor. Ulucanlar, Bayrampaşa gibi cezaevlerinin kapatılması gibi soylar da artık zindanlardan yansıyan tabloyu gizleyemiyor.

Bursa’da öğrenciler yargılanıyor!

Bahar döneminde Uludağ Üniversitesi’nde faşist saldırılar yaşanmış, 75 öğrenci gözaltına alınmış ve 100’den fazla öğrenciye soruşturma açılmıştı. Öğrenciler hakkında 900 yıl hapis istemiyle açılan davanın ilk duruşması 31 Temmuz günü gerçekleşti.

Uludağ Üniversitesi öğrencileri duruşma arasında adliye önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler. “*Adalet ve özgürlük istiyoruz! Uludağ Üniversitesi Öğrencileri*” pankartının açıldığı eylemde şunlar söylendi:

“*Bu davada yargılanan arkadaşlarımıza terör örgütü nitelendirilmesinde bulunması, üniversitelerin özgürleşmesi için yan yana gelen, örgütlenen öğrencilere yönelik bir diğer saldırdır. Biliyoruz ki, bizler doğrular için mücadeleye devam ettikçe egemenler ve onların kurumu YÖK de bizlere saldırmaya devam edecek. Bizler bu saldırılara karşı devrimci duruşumuzu örgütlü bir biçimde sürdürmeye devam edeceğiz.*”

İşçi Hakları Derneği, Eğitim-Sen, SDP, Barış Meclisi Girişimi, SODAP, ESP, Halkevleri’nin destek verdiği açıklamaya 45 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

İHD’den “ihlaller raporu”...

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu, Ocak-Temmuz 2008 tarihleri arasında hapishanelerde yaşanan hak ihalleri ile ilgili raporunu 5 Ağustos günü dernek binasında açıkladı. Açıklamayı komisyon adına Abdullah Geldi okudu.

Geldi, hapishanelerden kendilerine ulaşan temel şikayetlerin, hasta tutukluların tedavi edilmeyerek ölümüne terk edilmeleri, işkencelerin devam etmesi, Türkçe dışındaki dillerde iletişim yasakları, disiplin cezaları, sohbet hakkının kullanılmaması olduğunu ifade etti. 45/1 nolu genelge ile getirilen “sohbet hakkı”nın aradan geçen 1.5 yıla rağmen uygulanmadığını, genelgenin uygulanmama gerekçesi olarak gösterilen “personel ve mekan eksikliği”nin aradan geçen zamana rağmen ele alınmadığını vurguladı.

Hasta tutsakların tedavi ve tahliye konusunda girişimlerine rağmen, hiçbir önlem alınmadığını ve hasta tutsaklardan 77 yaşındaki Ali Çekin’in göz göre göre hayatını kaybettiğini ifade etti. Belli özel kişilerin ise hastalıkları nedeniyle tahliye edildiklerini ekledi.

Açıklama şu sözlerle sona erdi: “*Biz insan hakları savunucuları olarak, soruların kalıcı olarak çözümünü sağlamak için gerekli girişimlerde bulunmaya devam etmekteyiz. Ancak bu girişimlerimiz karşısında yetkililerden aldığımız tepkiler sorunların gözardı edildiğine, mahpuslar arasında ayrımcılık yapıldığına ve sorunların insan haklarına ve mahpus haklarına uygun çözüm için yeterince istekli olmadığına işaret etmektedir. Yetkililerin bu isteksizliği hasta mahpusların ölümünü hazırlamakta, tecrit ve izolasyonu arttırarak mahpusların ruhsal ve sosyal yaşamlarına ağır darbeler indirmektedir...*”

Ardından Sevim Yıldırım, Ocak-Temmuz 2008 Cezaevi raporunu temel noktalarıyla özetledi. Tekirdağ 1 ve 2 Nolu, Bolu, Edirne, Kandıra F Tipi Hapishaneleri, Gebze M Tipi ve Maltepe Çocuk Hapishanesi’nde yaşanan hak ihlallerini maddeler halinde sıraladı. Hapishanelerde yaşanan hukuksuzlukların takipçisi olmaya devam edeceklerini ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bir direnişin öyküsü...

İşçi sınıfı kavgayla öğreniyor!

Direnış devam ediyor... Bir kaldırımın tanıklık ettiği, her gün Emine Ablâ'nın umuduyla daha da büyüyen, sabrın, cesaretin, dayanışmanın yeşerdiği mücadele “tüm işçi sınıfı adına” devam ediyor. Bu direnişin öyküsünü anlatmak, böylesine güçlü, böylesine onurlu bir kadın işçinin öyküsüyle birleşince daha da zor oluyor. Uzun bir yaşamın izlerini 34. günündeki direnişin her noktasında yaşamak, yaşatmak... Emine Ablâ'ya direnmenin onurunu yaşatırken, biz sınıf devrimcilerine de işçi sınıfının gücünü, kararlılığını gösteriyor bir kez daha.

Nelere tanık oluyor, “Emine Ablâ'nın işgal ettiği” o kaldırım! Her sabah neşeyle karşılıyor onu, direnişini misafir ediyor, gülüşüne, sesine, soluğuna, kararlılığına, en önemlisi de mücadelesine tanıklık ediyor. Emine Ablâ sapasağlam basıyor kaldırıma, her sabah tüm sınıf kardeşlerine “günaydın” diyor, “sizin için direniyorum” diyor.

Ona bu bilinci veren, bu onuru veren, Emine Ablâ'yı işçi sınıfının mücadelesine kazandıran, 23 yıldır fabrikalarda, sömürünün en yoğun olduğu koşullarda yaşadıkları aslında. Şimdi sendikalı olduğu için kapı önüne konulduğu fabrikada, 8 yıl öncesine kadar sermayenin patronları gününü gün ederken, o günlerini işini iyi yapabilmek için çabalayarak harcıyordu. Bir tanesine bir aylık maaşının dahi yetmeyeceği “deri cüzdanlara” patronlar servetlerini doldurup giderken, Emine Ablâ iki gün evine uğramadan bu cüzdanları yapabilmek için çalışıyordu. Sistemin çelişkilerini farketmeye başlıyordu böylece. Birileri güllük gülistanlık koşullarda yaşarken, birileri fabrikanın dört duvarı arasında karanlık bir dünyada günlerini hatta gecelerini geçiriyordu... Çocuklarına sadece bir ekmek fazla götürebilmek için katlanıyorlardı buna. Oysa ki onları kölece çalıştıran patron habersizdi bir ekmeğin fiyatından bile.

Bunları görmeye başladığında, tek kurtuluşunun mücadele etmek, örgütlenmek olduğunu da görmeye başlıyordu Emine Ablâ. Ve '89 yılında sendika çalışması yürütüyor, fabrikada işçileri sendikal mücadeleyi kazanıyorlardı. Bir araya geldiklerinde, örgütlenip tek bir güç olduklarında sermayenin asalak patronları karşısında neler yapabileceklerini biliyorlardı artık. Kendi güçlerinin farkına varıyorlardı. Bu gücü taşıdıkları sürece kazanıyorlardı ve kazanacakları geleceği de...

Mücadeleye böyle başlıyordu işte Emine Ablâ. Ve ardından o yıllarda yaşanan grevlere, direnişlere destek vermeye başlıyordu. Artık yaşananlara sessiz kalmıyor, destek ziyaretlerine gidiyor, işçi sınıfıyla bağlarını gün geçtikçe kuvvetlendiriyordu. '99 yılında çalışmaya başladığı Desa Deri fabrikasında da aynı sömürü ve zor koşullar bekliyordu onu. İşçiler haftada iki gün sabaha kadar çalışıyordu. Ve 24 saat boyunca bir saatlik mola bile çok görüyorlardı onlara. Yemek ihtiyacı, tuvalet ihtiyacı, en önemlisi uyku ihtiyacı... Bunların hangisine yeterliydi kısacık bir saat? Tüm bunların yanında en ufak bir karşı çıkışta maruz kaldıkları hakaretler...

Bu ve bunun gibi birçok baskıya yıllarca burada da maruz kalıyor Emine Ablâ. 8 yıl sonunda sendikaya üye oluyor ve işçiler arasında da sendika çalışması yürütmeye başlıyor. Birçok işçiyi sendikaya üye yapıyor, fakat bu çalışma henüz başarıya ulaşmadan işten atılıyor. Kölece çalışma koşullarına, sömürüye karşı örgütlenmeyi seçen her işçi gibi Emine Ablâ da

“performansı düşük” olduğu gerekçesiyle, 8 yıl emek verdiği, ter döktüğü fabrikadan kapı dışarı ediliyor. Fakat yine direnmeyi seçiyor. İşe geri alınana kadar fabrika önünde direnişe geçiyor. İçerde halen çalışmaya devam eden işçi arkadaşları için, onların daha iyi koşullarda çalışmaları için başlıyor önce direnişe. Patronun teklif ettiği parayı kabul etmiyor. “Ben arkadaşlarımı yarı yolda bırakamam, sendikamı satamam” diyor.

Bugün 34. gününe ulaşan direnişe her gün daha da güçlenerek geliyor Emine Ablâ. Polisin baskılarına maruz kalıyor ama onurunu, kararlılığını kaybetmiyor. Tüm bunlar onu daha da gönülden bağlıyor mücadeleye, işçi sınıfının mücadelesine. Emine Ablâ önce arkadaşları için başladığı direnişte bugün “tüm işçi sınıfı adına direniyorum” diyor. Sistem tarafından tüm işçilere dayatılan yalnızlaştırma politikasının ördüğü duvarlar, mücadeleyle birlikte yıkılıyor artık Emine Ablâ'nın beyninde. İşçileri bölen, parçalayan, bireyselleştiren sermaye devleti, korkuyor şimdi

Emine Ablâ'nın gücünden. Çünkü sınıf bilincine açık ve sendikal mücadelede bir öncü artık o. Ve bu direnişte öğrendikleri ona geleceği de mücadeleyle kazanmayı söylüyor.

Her gün onlarca destekçisi oluyor Emine Ablâ'nın. Ve gelen her yüz, her ses biraz daha cesur kılarken onu, o bundan çok daha fazlasını öğretiyor bizlere. Tek başına ama tüm işçi sınıfı adına direnmenin onuru, cesareti aslında sınıfın gücünü gösteriyor bize tek bir işçi nezdinde. İşte tam bu noktada bir işçinin mücadelenin tam ortasında gücünün farkına vardığı, örgütlü mücadelenin gerekliliğine inandığı bir dönemde onu daha ileriye taşıyabilmek düşüyor sınıf devrimcilerine. Mücadele içinde ona sınıf bilinci kazandırmak, bu direnişi işçi sınıfının haklı mücadelesine dönüştürebilmek gerekiyor. Bunu gerçekleştirebildiğimiz ölçüde bu direniş yalnızca Emine Ablâ'nın değil, tüm işçi sınıfının kazanımıyla sonuçlanacaktır.

Küçükçekmece'den bir sınıf devrimcisi

Mamak 5. Kültür Sanat Festivali'ni kolektif bir emekle örüyoruz!

Mamak İşçi Kültür Evi olarak kolektif bir emekle ördüğümüz festivalimizin 5. yılında çalışmamız tüm yoğunluğuyla sürüyor. Yaklaşık bir ay önce festivali deklare etmemizle birlikte festival çağrısını işçi vee emekçilere ulaştırmak için planlı bir çalışma hattı ortaya koyduk. Bu çerçevede pek çok aracı bir arada ve bütünlüklü olarak kullanıyoruz.

Çeteleşen sermaye düzeni, çürüten devlet, sosyal yıkım saldırıları ve geleceksizlik gündemleri üzerinden işçi ve emekçileri devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağı altına çağırıyor, festivalin ön sürecinde güçlü ve etkili bir kampanya örgütlüyoruz.

Bu yıl Mamak Kültür Sanat Festivali'ni Ankara'da ilerici kurumların ve sınıf güçlerinin gündemine taşımayı da hedefliyoruz. Festivalin açılış etkinliğini bir salon etkinliği olarak gerçekleştireceğiz. Bu çerçevede 8 Ağustos günü Ekin Sanat Merkezi'nde düzenleyeceğimiz açılış etkinliğinin davetiyelerini ve festival çağrılarını yaygın bir biçimde Ankara'daki tüm sendikalara ulaştırdık, festivalin politik gündemlerini buralarda tartışarak desteklerini ve katılımlarını talep ettik. Bu yoğun ziyaretler yaz rehaveti içerisinde bulunan kurumların tümünde aynı derecede ilgi yaratmamış olsa da, bir duyarlılık yarattığını ifade edebiliriz.

Mamak'ta gidilmedik kapı bırakmamak hedefiyle her yıl olduğu gibi bu yıl da emekçilerin evlerini tek tek ziyaret ederek festivale davet ediyoruz. Festivalin Mamak'ta işçi ve emekçiler tarafından sahiplenildiğini ön çalışma sürecinde gözlemleyebiliyoruz.

Genel çağrı yapan pankartlarımızın ardından, festival programını içeren pankartımızı bölgeye asmış durumdayız. Esnaflardan evlere kadar, festival tanıtım belgeselini, açılış etkinliği davetiyesini, festival çağrı bildirisini ve deklarasyonunu, festival gündemli Mamak İşçi Kültür Evi bülteni olan “Mamak Türküsü”nü binlerce emekçiye ulaştırdık.

“Sosyal yıkım saldırılarına, çürüten sermaye düzenine, çeteleşen devlete ve geleceksizliğe karşı Mamak 5. Kültür Sanat Festivalinde buluşalım!” şiarlı, üç günlük festival programını içeren afişimizi Akşemsettin Mahallesi'nden Tuzluca'yı'a kadar geniş bir bölgede kullandık. Festival açılış etkinliği için araç kalkış saatlerini ve ayrıca festivali destekleyen aydın-sanatçı ve ilerici kurumların imzalarını içeren deklarasyonu afiş halinde kullandık.

Radyo yayını ile de günlerdir festivalin duyurusunu yapıyoruz.

Mamak İşçi Kültür Evi'nin festival için içe dönük hazırlıkları

İşçi Kültür Evi olarak festivali kolektif bir emekle örgütlüyoruz. Pratik faaliyeti örgütlerken festival gündemlerini içeren düzenli söyleşiler düzenliyoruz. Mamak İşçi Kültür Evi'nin yıllardır süren tiyatro ve müzik topluluklarının birikimini yansıtacak bir hazırlığı sürdürüyoruz. Bu yoğun tempolu hazırlık, emekçi kadınlara yönelik el sanatları atölyesi ve çocuklar için yaz eğitim çalışması ile devam ediyor. Kadınların el becerilerini birbirleriyle paylaştığı atölye farklı katkılarla zenginleşiyor. Yaratıcı drama, resim ve okula destek etütleri sürüyor.

Mamak İşçi Kültür Evi olarak işçileri, emekçileri, kadınları, gençleri, çocukları sınıfsız, sömürsüz bir dünyanın kültür ve sanat mücadelesine katarak, ellerimizi birbirimizle kenetleyeceğimiz özgür bir yaşama davet etmeye devam ediyoruz.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Mücadele Postası

27 bebek enfeksiyondan öldü!

Ankara’da bulunan Dr. Zekai Tahir Burak Kadın Hastalıkları ve Doğumevi’nde geçtiğimiz hafta içinde 27 bebek hayatını kaybetti. Bu durum üzerine SES Merkez Yönetim Kurulu “Kırmızı metin” başlığı altında yazılı bir açıklama yaparak şunları söyledi:

“Aldığımız bilgilere göre; söz konusu hastanede, bir yatakta birkaç hasta yatırılıyor. Bir kuvöze 2-3 çocuk konuluyor. Tadilat nedeniyle başka bir yere taşınan doğumhane, her türlü enfeksiyona açık ve adeta ortalık bir yerde...”

Hastane yöneticileri önlem almak yerine hasta sahiplerine bu koşulları kendi rızaları ile kabul ettiklerine dair belge imzalatıyor. Çaresiz insanlara bu tür belgeler vererek ölümlerin sorumluluğundan kurtulmaya çalışıyorlar. Bu hangi insan ahlakına ve hekimlik anlayışına sığıyor merak ediyoruz.”

Açıklamada, doğumevinde çalışan SES üyeleri üzerinde, dışarıya bilgi sızması amacıyla yoğun bir baskı uygulandığı dile getirildi.

“Bu doğumevindeki EKS defteri nerededir, ölüm nedenleri ne olarak yazılıyor, çocukların ve hastaların ailelerine ölümler nasıl açıklanıyor?” sorusunun yöneltildiği açıklamanın sonunda şunlar söylendi: “Ehliyet ve liyakat yoksunu, siyasal yakınlık nedenleriyle yönetici yapılanların, maalesef hastanelerimizde ve sağlığımızda yarattıkları yıkımın faturalarını çok ağır ödüyoruz. Ölümlerin artacağı kaygısıyla, hastane yönetiminin derhal kamuoyunu aydınlatmasını ve Sağlık Bakanlığı’nın olaya derhal el koymasını bekliyoruz. Sendikamız olayın takipçisi olmaya devam edecektir.”

Konut Hakkı Kurultayı Sonuç Bildirgesi açıklandı...

Yıkımlara Karşı Halk Koordinasyonu’nun 27 Temmuz’da düzenlediği “Yıkımlara Karşı Konut Hakkı Kurultayı”nın sonuç bildirgesi 2 Ağustos günü açıklandı.

Koordinasyon adına konuşan Köksal Doğan, “Yıkım bölgelerinden gelen temsilcilerin konuşmaları”, “Kentsel dönüşüm projesi”, “Konut hakkı” ve “Mücadele öneri ve perspektifleri” başlıkları altında yapılan tartışmaların ardından bir dizi kararın alındığını belirterek, kurultay sonuç bildirgesini açıkladı.

Konut Hakkı Kurultayı Sonuç Bildirgesi:

- Yıkımlara Karşı Emekçi Halk Koordinasyonu adının, Konut Hakkı Koordinasyonu olarak değiştirilmesi.
- Konut Hakkı Koordinasyonu’nun en geniş alanda ve temsilciyle yeniden örgütlenmesi, varolan koordinasyon yapısının geliştirilmesinde sorumluluk alması için bir komitenin kurulması.
- Yaklaşan yerel seçimlere Konut Hakkı Koordinasyonu olarak müdahale edilmesi. *Konut ve İnsanca Yaşam İçin Emekçi Halkın Bildirgesi* hazırlanarak, en geniş çerçevede yerel seçimlerde aktif politika yürütülmesi.
- Uluslararası dayanışma ve ilişkilerin geliştirilmesi için girişimlerde bulunulması. Uluslararası örgütlenme ve mücadele olanaklarından yararlanmak için gerekli adımların atılması.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kuran kursu ölüm yurdu...

Konya’da son üç yıl içinde sayıları üçte iki artış gösteren Kuran kursları her türlü denetimden uzak bir biçimde faaliyet gösteriyor. Konya’nın Taşkent ilçesine bağlı Bağcılar Beldesi’nde bir vakfa ait kız öğrenci yurdunda gaz sisteminden kaynaklandığı tahmin edilen patlamada 18 kız öğrenci yaşamını yitirdi.

1 Ağustos sabahı erken saatlerde namaz için kaldırıldıkları sırada yaşanan patlama sonucunda gerçekleşen ölümler, hükümet ve yerel yönetimin denetimleri “Allah’a havale” ettiğinin açık bir

kanıtı durumunda. Dinsel gericiliğin pompalandığı ve sayıları her geçen gün artan Kuran kursları ölüm yurtlarına dönüşüyor.

İnşaat Mühendisleri Odası Konya Şube Başkanı Uğur İbrahim Altay’ın verdiği bilgiye göre; çöken Kuran kursu yurdu binası ruhsatsız ve yurdun yapılışında kalitesiz malzeme kullanılmış. Olaya ilişkin açıklama yapan Konya Milli Eğitim Müdürü Halil Şahin de, yurdun deprem ve itfaiye raporunun bulunmadığını söyledi.

Taksim’de Ekim Gençliği satışı...

Her hafta düzenli olarak gerçekleştirdiğimiz *Ekim Gençliği* satışını 5 Ağustos günü Taksim’de gerçekleştirdik.

Birbuçuk saat süren satışı boyunca birçok öğrenci ile sohbet ettik. Dergi satışı sivil polisler tarafından engellenmeye çalışıldı ancak bu engelleme girişimini kararlı bir tutumla boşa çıkardık. Önce derginin “yasal” olup olmadığını soran polisler, ardından yaptığımız satışın “suç” olduğunu söyleyerek dergiye elkoymaya çalıştılar. Net tutumumuz karşısında geri adım atmak zorunda kaldılar. Satışlarımız düzenli bir biçimde devam edecek.

İstanbul Ekim Gençliği

Hayat TV yayında!

1 Haziran 2008’de Kadıköy mitingi ve 21 Mart’ta Kazlıçeşme’de yapılan Newroz mitinglerinde “*Roj TV’ye canlı yayın olanağı sağlamak*” gerekçesiyle yayını durdurulan Hayat Televizyonu’na dönük sansür oluşturulan kamuoyu baskısının etkisiyle 7 Ağustos günü son buldu.

16 Temmuz 2008 tarihinde yayını kesilen Hayat TV İçişleri Bakanlığı, RTÜK ve TÜRK SAT’ın verdiği ortak kararla karartılmıştı.

Hayat TV yöneticilerinin TÜRK SAT’a yaptıkları itiraz resmen kabul edilmesine rağmen Hayat TV’nin yayınına izin verilmiyordu.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 **Kartal/İstanbul** (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

Ne Diye Anılsın Adım?

Eskiden düşünürdüm: İlerde, çok ilerde
Çökünce oturduğum evler
Bindiğim gemiler çürüyünce
Anarlar benim de adımları
Başka adlarla birlikte.

Çünkü ben faydalı'yı övdüm
Adı buluyorlardı yaşadığım günlerde.
Çünkü ben dinlerle savaştım
zulme karşı çıktım ben çünkü
Ya da başka bir şeyden ötürü.

Çünkü ben insanlardan yanaydım,
Saygı duydum, onlara bıraktım her şeyi;
Şiir yazdım, dili zenginleştirdim,
Pratik yollar öğrettim çünkü,
Ya da başka bir şeyden ötürü.

Düşündüm bu yüzden anılır adım benim
Durur bir taşın üstünde,
Alınır kitaplardan basılır
Yeni yeni kitaplara.

Bugünse pekala, unutulsun!
Ne diye
Ekmek varsa yeterince, sorulsun fırıncı?
Ne diye yeni kar bekleniyorsa
Övülsün erimiş kar?
Ne diye bir gelecek varsa
Dursun bir geçmiş?
Ne diye
Anılsın adım?

**İşçi sınıfının büyük ozanı
Bertold Brecht, ölümünün
52 yılında hâla kavgada!**